

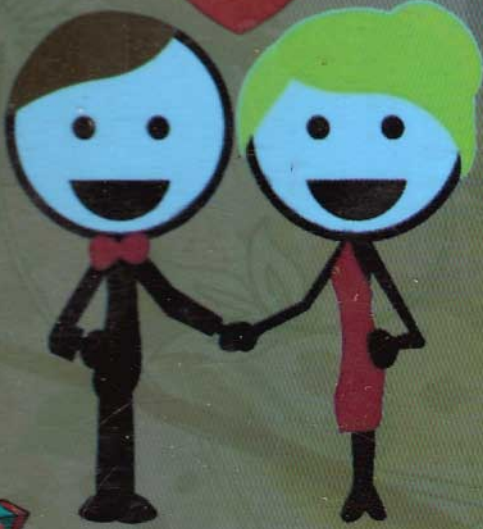
ပြည်ထောင်စု

ပျော်ရွှင်

ကမ္ဘာဦးကတည်းက ပွင့်တဲ့ပန်း

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စီစဉ်သူ	-	သန့်ဇင်ထွန်း
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	-	ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်
ကွန်ပျူတာစာပီ	-	ကြယ်ပွင့်
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း	-	TZH
အုပ်စုလင်	-	KABAOO
အတွင်းစုလင်	-	အေဇက်
စာအုပ်ချုပ်	-	ဂုဏ်မာန်
အတွင်းပုံနှိပ်နှင့်	-	ဒေါ်ခင်မမ
မျက်နှာပုံပုံနှိပ်	-	Happy Colour Printing
		အမှတ် ၁၂၂၊ ၅၁ လမ်း(အလယ်)၊
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးသန့်ဇင်ထွန်း
		ကြယ်ပွင့်စာပေ (၀၀၁၇၈)
		အမှတ် (၄၄-ဘီ)၊ မြေညီထပ်၊
		၈၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။
အုပ်စု	-	၅၀၀
ထန်ဖိုး	-	၁၅၀၀ ကျပ်

ဤဝတ္ထုသည် လူမှုရေးပရဟိတလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်
နေသူအားလုံးကို ရည်ရွယ်ပါသည်။

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅ · ၈၃

ပဉ္စမဒီဇိုင်း

ကမ္ဘာဦးကတည်းက ပွင့်တဲ့ပန်း / ပဉ္စမဒီဇိုင်း - ရန်ကုန်။

ကြယ်ပွင့်စာပေ၊ ၂၀၁၅။

၁၇၇ - စာ။ ၁၃ စင်တီမီတာ x ၂၀ စင်တီမီတာ

(၁) ကမ္ဘာဦးကတည်းက ပွင့်တဲ့ပန်း

မထင်ထားဘဲ
ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုဆန်ဆန်
ဇာတ်ကွက်မျိုးက
အမုန်းမီးတောက်ကို
ပန်တီးဖြစ်ပေါ်စေပါသလား။

အခန်း (၁)

ဒီနေ့မှ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်း မသိပါ။ ပရယ်တီကယ်လုပ်ဖို့ကလည်း နေ့လယ်မှဆိုတော့ မနက်ပိုင်းအခန်းထဲမှာ ကျောင်းတက်ပြီး ထမင်းစားချိန်ရောက်မှပဲ ကင်တင်းကို ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။ ကိုယ့်ဖက်က ကင်တင်းမှာ မထိုင်ချင်တာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအဆောင်ဖက်က Mr Poem ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းမတွေမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး စားရသောက်ရမှာ အတော်တော့ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်သားလို့။ ဒါပေမယ့် သံမြသာ စဉ်းစားမိပါရဲ့။ တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ စားရသောက်ရတာလည်း ကောင်းတာပေါ့လို့။ သူငယ်ချင်းမတွေနဲ့ လေကြောမရှည်ဘဲ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ အရသာဇိမ်ခံစားရုံပဲလို့။

Mr Poem စားသောက်ဆိုင်နားရောက်တော့ သံမြသာ စိတ်ပျက်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဩော် . . . ကျောင်းသားတွေများစတုဒီသာပေးသလား မှတ်ရတယ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ပေးဝယ်စားတာတောင် ထိုင်ခုံစားပွဲတွေမှာ ကြပ်ကြပ်သပ်သပ်နဲ့ စားနေရတာ အသံပလံတွေက ဆူနဲ့ နားတွေ မညည်းကြဘူးလား မသိပါ။

သံမြသာကတော့ နေ့လယ်စာစားမယ်ဆိုပေမယ့် မနက်က အိမ်

ကြယ်ပွင့်စာပေ

မှာ ထင်ကြော်စားလာတာ နည်းနည်းများသွားလို့ ထမင်းတော့ မစား
တော့ဘူး တစ်ခြားဟာပဲ စားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး Mr Poem
ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့တယ်။

ဆိုင်ထဲရောက်မှ သံမြသာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။ ဆိုင်
ထောင့်က စားပွဲဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းမှာ တစ်ဝိုင်းမှာက ကျောင်းသားတစ်ယောက်
ထိုင်နေပြီး သူ့ရှေ့က စားပွဲမှာက လွတ်နေလို့ပါ။ ကျောင်းသားတော်
တော်များများက ဆိုင်ရှေ့က စားပွဲဝိုင်းတွေမှာပဲ ထိုင်နေတော်မူကြလို့
တော့လူတောင် တင်မိနေပါသေးတယ်။

စားပွဲထိုးကောင်လေးကို ပဲပလာတာတစ်ပွဲနဲ့ နက်စ်ကော်ဖီတစ်
ခွက်မှာလိုက်ပြီး လာချပေးတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ဖုန်းဆက်ချင်ဆက်
မှာပဲလေဆိုပြီး ဟမ်းဖုန်းကို ကျောင်းစာအုပ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ School
Bag ထဲကထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားရင်းက ပဲပလာတာကို လက်နဲ့
တိုင်ပြီး စားနေမိတယ်။

ထည်ဝါ ဒီ Mr Poem ဆိုင်ထဲမှာ ရောက်နေတာ နာရီဝက်ရှိပြီ။
အေးသိန်းနဲ့ ပစ်ကြီးတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်'လိမ့်'နေကြသလဲ မသိ။ ခက်
တာက ဒီနှစ်ယောက်က ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး
မှာရှိတဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေကို မေဂျာပေါင်းစုံက နှံ့ဆောင်းပြီး
တိုယ်တိုင်သတင်းယူ ကိုယ်တိုင်ဖြန့်ချိနဲ့ ဆိုတော့မဆိုပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်
ဒီနှစ်ကုန်လို့ဘွဲ့ရရင် သူတို့ဝါသနာနဲ့သူတို့မို့ ဂျာနယ်လစ်လုပ်မလား
ဒါမှမဟုတ် MRTV 4 ကနေ ခဏခဏကြော်ငြာထိုးနေတဲ့ MMDC
သင်တန်းတက်ပြီး ရုပ်သံဌာနတွေမှာ လုပ်မလား။ အဆင်ပြေမှာ သေချာ
တယ်။ အေးသိန်းဆို ပန်းချီပါဆွဲတာဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း Mr Poem
ဆိုင်အပေါက်ဝကို မျှော်မျှော်ကြည့်ရတာလည်း ကားဂိတ်မှာ ရည်းစား

ဇလာသေးလို့ လာနိုးနိုးနဲ့ မျှော်ရတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီအထဲမှာ ရှေ့ကလွတ်
နေတဲ့ စားပွဲမှာ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ဝင်ထိုင်ပြီး ပလာတာမှာစား
နေလို့ သူ့ခေါင်းကိုကျော်ကျော်ပြီး ဆိုင်ပေါက်ဝဖက်ကို ကြည့်ကြည့်နေ
ရတာ အထာတော့ မကျသေးပါဘူးလို့။

ငဲ့ထားတဲ့ ရေခဲခဲကို သောက်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဟမ်းဖုန်းမြည်သံ
ကြားလို့ အသံက ကိုယ့်ဖုန်းသံမဟုတ်လို့ ဘယ်ကဖုန်းသံလဲဆိုတာ ကြည့်
မိလိုက်တော့ ရှေ့စားပွဲဝိုင်းက စားပွဲခုံမှာ ပလာတာစားနေတဲ့ ကျောင်းသူ
ချထားတဲ့ ဖုန်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီပလာတာစားနေတဲ့ ကျောင်းသူခမျာ
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပလာတာကို တစ်ဖက်ကကိုင်၊ တစ်ဖက်ကဖဲ့ပြီး ပဲနယ်
ထားတာကို ပလာတာအဖတ်နဲ့ တို့စားနေတာဆိုတော့ လက်နှစ်ဖက်က
မအားတဲ့ပြင် အားပြန်ရင်လည်း ဖုန်းကိုင်တဲ့အခါ လက်မှ ပလာတာက
ဆီတွေပေမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီကျောင်းသူ တယ်လီဖုန်းဘယ်လိုကိုင်လေမလဲ
လို့ စာနာမိရင်းက ထည်ဝါက အဲဒီရှေ့က စားပွဲဆီသွားလိုက်ပါတယ်။

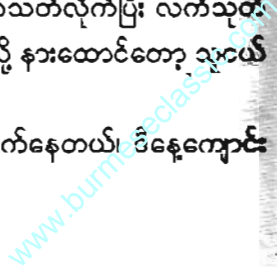

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ဟမ်းဖုန်းကို ကိုင်ထားပေးမယ်၊ ခင်ဗျား
လက်မှာ ဆီတွေနဲ့ဆိုတော့ ဖုန်းမှာ ပေကုန်မှာစိုးလို့၊ ကဲ . . . ပြောတော့”

သံမြသာ ဣတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ကြောင်သွားပါတယ်။ သူမ
နောက်စားပွဲမှာရှိနေတဲ့ ကျောင်းသားက သူမရှိတဲ့စားပွဲဆီ ရောက်လာပြီး
အသံမြည်နေတဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ပြီး ပြောရင်းက သံမြသာ
နားဝနားမှာ သူ့လက်နဲ့ ဖုန်းပြောဖို့ ကိုင်ထားပေးပါတယ်။

သံမြသာလည်း ထူပူသွားပြီး အဲဒီကျောင်းသားကို ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းမသိပါ။ စားနေတဲ့ ပလာတာကို လတ်စသတ်လိုက်ပြီး လက်သုတ်
ဖို့တောင် အချိန်မရဘဲ ဘယ်သူဆက်တာလဲလို့ နားထောင်တော့ သူငယ်
ချင်းမတွေက ဖုန်းဆက်တာပါ။

“သံမြသာ ငါတို့ အလှပြင်ဆိုင်ရောက်နေတယ်၊ ဒီနေ့ကျောင်း

မလာဖြစ်တော့ဘူး၊ ပရယ်တီကယ်အချိန် နင့်ဖာသာလုပ်တော့”

“အေး! . . . အေး! . . .”

ချိုချိုစုတို့တစ်တွေ တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ်လို့။ ဒီနေ့ကျောင်း
မတက်ဘူးဆိုတာ မနက်ကတည်းက ဖုန်းဆက်လျှင်ပြီးတဲ့ကိစ္စကို။ အခု
တော့ စားနေရင်းတန်းလန်း ဖုန်းဆက်ရတယ်လို့။ ဒါထက် ပိုဆိုးတာက
သူမလက်ပေနေလို့ ဟမ်းဖုန်းကို သူမနားနားမှာ ကိုင်ထားပေးတဲ့ ကျောင်း
သားကြောင့်ပါ။ မသိသူတွေကတော့ အဲဒီကျောင်းသားနဲ့ သမီးရည်းစား
လို့ ထင်ကြမှာပဲလို့။ ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုတွေထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းလိုမျိုး အဖြစ်
သည်းနေတယ် ထင်ကြမှာပဲလို့။

“ရပြီ . . . ဖုန်းကိုချလိုက်တော့”

သံမြသာက တစ်ရှူးငှားထဲက တစ်ရှူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဆီတွေ
ဝေနေတဲ့ လက်ကိုသုတ်ရင်းက ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်တွေ
ဘာတွေပါ သုတ်လိုက်ပြီး တစ်ရှူးစကို အမှိုက်ခြင်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်။
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲထိုးကို ခေါ်ပါတယ်။

“ဒီဘက်ဝိုင်းရယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက်က စားထားတာပါ ယူလိုက်

ဝါ”

“ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့ . . . မယူပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဖာသာ ကျွန်တော်
ပေးမယ်”

ထည်ဝါက အတင်းငြင်းတာကို သံမြသာက မခိုးမဲ့ခန့်ပြုံးလိုက်
ပြီး . . .

“မရဘူး . . . ကျွန်မပေးမယ်၊ ရှင် . . . ကျွန်မလက်မှာ ဆီတွေ
ပေးနေလို့ ဖုန်းကိုင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာမျိုးကို မှတ်တမ်းမတင်တတ်
ဘူး”

ထည်ဝါ တော်တော်ဒေါသထွက်သွားပါတယ်။ ဒီကျောင်းသူက
တော့ လက်ထဲငွေငါးထောင်တန်ကိုင်ပြီး သူ့ကိုစော်ကားနေပြီလို့။

“အစ်မ . . . ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီအစ်ကိုစားတာကို ယူ

ရမှာလား၊ မယူရဘူးလား”

သံမြသာပေးလိုက်တဲ့ ငွေငါးထောင်တန်ကို ကိုင်ထားတဲ့ စားပွဲ
ထိုးက သံမြသာကိုကြည့်လိုက်၊ ထည်ဝါကိုကြည့်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။

“လုံးဝမယူနဲ့နော်၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပေးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော့ဗျာ၊ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မက ဘာခေါင်းစားသလဲ
ခမေးနဲ့၊ ရှုပ်နေတာပဲ”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက ပါးစပ်က သူပြောချင်တာပြောပြီး ထွက်
သွားပါတယ်။

“ဪ . . . ဒီမှာ . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ ပြော
ပါရစေ၊ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ဘူး၊ အခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
ယောက်ကို စောစောကပြောတဲ့ စကားလုံးမျိုးတွေ ခင်ဗျားမပြောမိပါ
စေနဲ့၊ မထင်မှတ်လို့ ကူညီမိတာမျိုးကို ပြောရလေရယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားကို
ဝက်ပက်စက်စက် ယောက်ျားပါးစပ်နဲ့ ပြောသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ မှတ်
ထားပါ။ ဘာလဲဗျာ . . . ကူလည်း ကူညီရသေးရဲ့”

ထည်ဝါက သံမြသာနားကနေ ထွက်သွားပြီး သူထိုင်နေကျခုံမှာ
ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်ပါတယ်။

စားပွဲထိုးကောင်လေးက သံမြသာဆီ ပြန်ရောက်လာပြီး ပြန်
အမ်းတဲ့ငွေကို လာပေးပါတယ်။ သံမြသာလည်း စားပွဲထိုးပေးတဲ့ ပိုက်ဆံ
ထဲက ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ခွက်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံတွေ
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်၊ ချထားတဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး
ထည်ဝါထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဝိုင်းဆီ သွားလိုက်တယ်။

“ရှင့်ဖာသာ ထင်ချင်သလိုထင်၊ သတ်မှတ်ချင်သလိုသတ်မှတ်၊
ဒါ . . . ရှင်ကူညီတဲ့အတွက် ရှင့်တန်ဖိုးပဲ”

“ခင်ဗျား! . . . ခင်ဗျားဗျာ!”

သံမြသာက ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တန်ကို ထည်ဝါထိုင်နေတဲ့ လက်
ဖက်ရည်စားပွဲဝိုင်းပေါ် ချလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတာကို ထည်ဝါ
က အံ့အားတသင့်ဖြစ်သလိုမျိုး လှမ်းအော်ပြောပေမယ့် အချည်းအနှီးသာ

ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ထည်ဝါတွေမိပါတယ်။ ဒီကျောင်းသူနဲ့တော့ ပွဲက ဒီမှာတင်

ပြီးဦးမှာ ဖျတ်ဘူးလို့။

စာနာ၊ ထောက်ထား

သနား၊ ကရုဏာပန်းတွေပွင့်မယ့်

မေတ္တာပန်းပွင့်များ

ကမ္ဘာအနှံ့ပေါက်ရောက်စေသား။

အခန်း (၂)

အားလုံးက ထည်ဝါစကားကို နားထောင်ပြီး ဝိုင်းဟားကြပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ပစ်ကြီးက အဆိုးဆုံး။ ဒါတောင် အေးသိန်းမသိသေးလို့။ ဒီကောင်ကလည်း ပန်းချီပြပွဲမှာ သူ့ပန်းချီကားတွေပါ ပြရမယ်ဆိုလို့ ပစ်ကြီးပြောပုံအရ မနက်ကတည်းက အိမ်မှာ ပန်းချီဆွဲနေတာ ကျောင်းတောင်မတက်ဖြစ်ဘူးတဲ့။

ဒီနေ့ညအစည်းအဝေးတောင် ဒီကောင်ရောက်မလာသေးလို့ သူ့ကိုထိုင်စောင့်ရင်း မနက်က ကျောင်းကိစ္စကို ပြန်ဖောက်သည်ချနေမိပါတယ်။ အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးကျော်ကတော့ ထည်ဝါတို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေ တစ်လကို ငွေကျပ်နှစ်ထောင်နှုန်းနဲ့ စုဆောင်းထည့်ဝင်ထားတဲ့ ယခုလအတွက် ငွေစာရင်းကို စစ်နေပါတယ်။

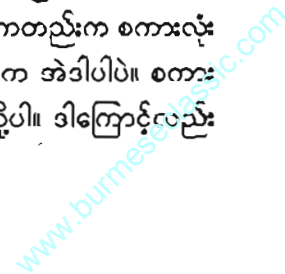
ကိုကြီးကျော်အနေနဲ့ ငွေစာရင်းကို မစစ်လို့က ဘယ်ရမလဲ။ သူက စာရင်းကောငွေပါကိုင်ဖို့ ပူးတွဲတာဝန်ယူထားရတာပါ။ အခွန်ဦးစီးဌာနက အရာရှိဖြစ်တော့ ဒါမျိုးတွေက ကိုကြီးကျော်အဖို့ ကျွမ်းကျင်ပြီးထားပါ။

ထည်ဝါတို့တစ်တွေက 'နလုံးလှ' ဆိုပြီး လူမှုရေးပရဟိတအဖွဲ့လေးတစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ထားပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ကျောင်း

အားလူငယ်တွေကော ဘွဲ့ရသူတွေကော ဝန်ထမ်းလူငယ်တွေကော ဒါအပြင် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က လူငယ်တွေပါ ပါဝင်ကြပါတယ်။ အသင်းဝင်တစ်ယောက်ကို တစ်လငွေကျပ်နှစ်ထောင်ကောက်ပြီး ရတဲ့ငွေကို ဘဏ်မှာအပ်ထားပါတယ်။ ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ ကျောင်းသားတွေ၊ မရှိနှုန်းပါးသူတွေ ဆေးကုဖို့လိုတဲ့အခါ၊ နာရေးဖြစ်တဲ့အခါမျိုးတွေ အခြားသော အရေးကြီးလို့ ကူညီမှရတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေမှာ ကူညီဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ တစ်လတစ်ခါ ဘာကိုလှူဒါန်းရမယ်၊ ကူညီရမယ်ဆိုပြီး အဖွဲ့ဝင်တွေ တွေ့ဆုံတဲ့အခါမှာ ဆုံးဖြတ်သလို အရေးပေါ်လာရင်လည်း အရေးကြီးသလို လှူဒါန်းပါတယ်။ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးက လူငယ်တွေချည်းပဲဖြစ်ပြီး အသက်ကြီးတဲ့သူဆိုလို့ ကိုကြီးကျော်သာရှိတဲ့အတွက် သူ့ကိုပဲ ဥက္ကဋ္ဌကော၊ အတွင်းရေးမှူးကော၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူးရာထူးပါ ပေးထားပါတယ်။ အဖွဲ့ဝင်တွေ နှိပ်စက်ရာက ကိုကြီးကျော်ရဲ့နေအိမ်ပါပဲ။ အမေရယ်၊ သူရယ် နှစ်ယောက် ထည်းရှိပြီး အိမ်ကလည်း ကျယ်၊ လူကလည်း ရှင်းတာမို့ အသင်းကိစ္စမျိုး ခြောက်ဆိုကြတဲ့အခါ အဆင်ပြေလေရဲ့။

“ထည်ဝါ . . . စောစောက ငါစာရင်းတွေလုပ်လို့ ဝင်မဆွေးနွေးတာ မင်းနဲ့ကျောင်းကင်တင်းမှာ ဖုန်းကိစ္စကြောင့် တွေ့ရတယ်ဆိုတာ ငါက ဝတ္ထုသီအိုရီအရပြောရရင် Campus Stories တွေပါ။ အခုလည်း နှိပ်စားနေလည်း ရှိမယ်၊ ဒီအကြောင်းက အကြီးကြီးမှမဟုတ်တာ၊ ငါတို့လုပ်တဲ့ နှလုံးလှလူမှုရေးကိစ္စသာ ခေါင်းထဲထည့်စမ်းပါ။ ငါတို့အမှားတစ်ချက်လုပ်လို့က ငါတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူတွေက ပါးစပ်အချိန် နှိပ်စားတွေ ဖောက်ခွဲကြမယ်ဆိုတာ ပြောမနေနဲ့။ အဲဒါကို မင်းရဲ့မိမိရဲ့ ထောင်မှာ ထည့်ထားဦး”

ဒီလိုပြောလာမယ်လို့ ထည်ဝါသဘောပေါက်ပြီးသား။ စောစောအဖွဲ့က ကိုကြီးကျော်တစ်ယောက် ဘာမှဝင်မပြောကတည်းက စကားလုံးတွေ စီနေပြီဆိုတာ။ ကိုကြီးကျော်မှာ ထူးခြားချက်က အဲဒါပါပဲ။ စကားကို လိုရင်းမပြောဘဲ စိကာပတ်ကုံးနဲ့ ဝေ့ဝိုက်နေလို့ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကြီးကျော် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။

“ကိုကြီးကျော် . . . ခင်ဗျားလည်း မပြောနဲ့၊ အေးသိန်းကိုလည်း စောင့်မနေနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောမယ်”

ပစ်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဂျာနယ်တစ်စောင်ရဲ့ အလယ်စာမျက်နှာကို လှန်လိုက်တယ်။

“ဟောဒီဂျာနယ်ထဲမှာ တွေ့လား။ အဲဒါ ညောင်တန်းဖက်က နာဂစ်မိထားတဲ့ စာသင်ကျောင်း၊ ဒီနေ့ထိ ဘယ်သူမှ ကျောင်းကိုလာမလျှူ လို့ ကျောင်းမဆောက်နိုင်ဘူး။ မူငှာတန်းကျောင်းသားရှစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ စာသင်ဆောင်တွေက ကိုယ့်အိမ်က အိမ်သာလောက်တောင် မကောင်းဘူး . . . တွေ့လား။ အမိုးမရှိ အကာမရှိနဲ့ ကလေးတွေအတွက် သိပ်လို့အပ်နေတာက စာအုပ်စာတမ်းတွေပဲ၊ လျှူချင်ရင် ဆက်သွယ်ရမယ် လိပ်စာပါတယ်။ အဲဒီကို သွားလျှူမယ်”

ကိုကြီးကျော်က ပစ်ကြီးလက်ထဲက ဂျာနယ်ကိုယူပြီး ကြည့်လိုက် ပါတယ်။

“ပစ်ကြီး မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ နိုင်ငံတော်ကလည်းကွာ . . . အရှေ့တောင်အာရှအားကစားပွဲကျတော့ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ အကုန်ကျခံပြီး လုပ်ငန်းတမ်း၊ ဒီလိုပညာရေးတွေမှာကျတော့ ဂျာနယ်တစ် စောင်မှာ ဖတ်တုန်းက ဘတ်ဂျက်နှစ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ သုံးတယ်တဲ့။ အရှေ့ တောင်အာရှမှာ ရွှေတံဆိပ်ဆုရလို့ နိုင်ငံဂုဏ်ဆောင်မှာထက် ပညာရေး ကို အဖက်ဖက်က ဖြည့်ဆည်းပေးလို့ ပညာရေးမှာ ထူးချွန်ပြီး နိုင်ငံတော် ကြီးကို တန်ဖိုးမြှင့်တင်ပေးမယ့်လူထက် ဘယ်ဟာတန်ဖိုးရှိလဲကွာ။ စဉ် စားကြည့်စမ်း၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုး နဲ့ တူမလား”

တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ကိုကြီးကျော်ဆီက ထိုစကားလုံးဆို တွေ ပွင့်ထွက်လာတတ်ပါတယ်။

“ဒီလိုဆို ကိုကြီးကျော်၊ ကျွန်တော်နဲ့ထည်ဝါ ဖုန်းဆက်ပြီး စီစဉ် တာရှိတာ စီစဉ်မယ်။ စာအုပ်နဲ့ ခဲတံနဲ့ ပိုက်ဆံပါလျှူတာပေါ့”

ပစ်ကြီးစကားကို အဖွဲ့ဝင်တွေ ဘယ်သူမှ မငြင်းပါ။ ကိုယ့်

တော့ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ ပညာရှာဆဲ၊ ရှာခဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် စော စောက ဂျာနယ်ထဲက ဖော်ပြတဲ့ စာသင်ကျောင်းက ကလေးတွေရဲ့ဘဝ တို့တော့ အားလုံးက စာနာသနားနေကြတာက အမှန်ပါပဲ။

အင်္ကျီအဝတ်အစားဟောင်းများကို မီးပူထိုးသူက ထိုး၊ ဝယ်လာ သော မုန့်များကို သူ့ဟာနှင့်သူ ခွဲနေသော ချိုချိုစု၊ မျိုးမျိုးသွယ်၊ ခင်သန်း ဆင့်နှင့် အခြားသော သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ဟာနှင့်သူ အလုပ်ရွပ်နေ ကြတယ်။

သံမြဲသာကတော့ ဖုန်းနဲ့လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ကိစ္စကို ဖုန်းဆက် ငြီးလို့ ပီကေဝါးဖို့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲနှိုက်လိုက်တာ ပီကေမရှိတော့ပါ။

“ဒုက္ခပါပဲ . . . ပီကေကလည်း ဝါးပါမယ်ဆိုကာမှဟာ မရှိတော့ တဲ့”

“သံမြဲသာ . . . နင့်ပီကေကိစ္စက အသာထားဦး၊ ဖုန်းဆက်တာ ဘာတဲ့လဲ”

ချိုချိုစုက မုန့်ထုတ်တွေကို ထပ်နေရင်းမှ မေးလိုက်တော့ . . .

“အဲဒီမိဘမဲ့ပရဟိတကျောင်းက ကလေးတွေက တနင်္ဂနွေနေ့ မှာ ဘာသင်တန်းမှမရှိဘူး၊ အားတယ်တဲ့”

“ကဲပါ . . . သံမြဲသာရော . . . ငါ နင့်အကြောင်းသိလို့ ပီကေ သယ်ထားတယ်”

ချိုချိုစုစကားဆုံးတော့ မျိုးမျိုးသွယ်က သူမပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပီကေဗူးကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

“Thank you ဒါကြောင့်လည်း ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ချစ်နေ တော”

သံမြဲသာက မျိုးမျိုးသွယ်ပေးတဲ့ ပီကေဗူးကိုဖောက်ပြီး ပီကေ သစ်ခုကို စက္ကူပတ်ခွာပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ရင်းက ပီကေအဖွဲ့ကို သေ

သေချာချာဖောက်ပြား အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်လိုက်တယ်။

“သံမြသာတို့ကတော့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ စက္ကူကစာသိမ်းပြန်ပြီ”
သံမြသာပြုမူပုံကိုကြည့်ပြီး ခင်သန်းဆင့်က ပြောတော့ . . .

“ဒါကတော့ လူတစ်ဖက်သားက ကိုယ့်အကြိုက်ကို သိတတ်လို့
ဖေးတာကို ကိုယ်က အသိအမှတ်ပြုပေးရမှာပေါ့။ ငါ့အကျင့်နည်း သိသား
နဲ့၊ ငါက သူများလက်ဆောင်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆို အမှတ်တရသိမ်းတတ်
တယ်ဆိုတာ”

သံမြသာက ခင်သန်းဆင့်စကားကို ပြန်ဖြေပြီးတဲ့အချိန်မှာ သံမြ
သာတို့ ခေါင်းရင်းသုံးအိမ်ကျော်က လက်ထောက်ကထိက ခေါက်တာဘွဲ့
ကျွမ်းပြုနေတဲ့ မမသင်းရောက်ချလာပါတယ်။

“ဟော . . . လူတောင် စုံနေကြပြီပဲ၊ အံ့မယ် . . . ပစ္စည်းတွေ
ကလည်း လှူဖွဲ့ အစုံပါပဲလား၊ မမသင်းတောင် ပြောထားသေးတယ်။
ကျောင်းက မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ကလေးအဝတ်အစား
အဟောင်းတွေရှိရင် လှူပါလို့၊ လှူမယ်တဲ့ ဒီတစ်ခါမရလည်း နောက်
တစ်ခါပေါ့”

မမသင်းက သူ့ဝသီအတိုင်း ရောက်ရောက်ချင်း ပြောရင်းဆို
ရင်းက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ စာရင်းစာအုပ်ကို ချလိုက်ပါတယ်။

“တို့တစ်တွေ အခုဖွဲ့ထားတဲ့ လူမှုရေးအဖွဲ့ထဲကို မမသင်းရဲ့
သူငယ်ချင်းမရဲ့ညီမတွေ၊ မောင်တွေကလည်း လစဉ်ကြေးလည်း ထည့်
မယ်၊ မမသင်းတို့အဖွဲ့လည်း ဝင်မယ်၊ သူတို့လည်း အားတုံ့အချိန် လူမှုရေး
ကိစ္စတွေ ပါဝင်ချင်လို့တဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မမသင်းရယ်၊ အဖွဲ့ဝင်အင်အားတောင့်တာ
ပေါ့”

ခင်သန်းဆင့်က ဝမ်းသာအားရပြောရင်းက ခေါက်ထား၊ မီးတူ
ထိုးထားတဲ့ အင်္ကျီတွေကို ပလပ်စတစ်အိတ်တွေထဲ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ
တစ်ထည်ချင်းစီထည့်နေပါတယ်။

“သံမြသာတို့ရေ . . . ကလေးတွေအတွက် ဒီတစ်ပတ်တွေထိ

သောင်းလောက်တော့ လှူလို့ရတယ်”

မမသင်းက စာရင်းစာအုပ်ကို လှန်လိုက်ပြီး ကြည့်ရင်းက ပြော
ပါတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့ . . . မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက် နောက်ရက်
ဆရာတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက မုန့်တွေဘာတွေ သူတို့ကျောင်းတက်တဲ့အခါ
ပေးပေးလို့ ရတာပေါ့”

“သံမြသာရေ . . . ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့လို့လူမှုရေး
အဖွဲ့တွေဘာတွေမျိုးဖွဲ့ဖို့ လူငယ်တွေ တော်တော်စိတ်ဝင်စားလာကြပြီ၊
ဘစ်နေက MRTV 4 က ဝိမ်းအစီအစဉ်မှာတောင် ဆုငွေရရင် ဘာလုပ်
လဲဆိုတော့ ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်ထားတဲ့ ‘လန်း’တဲ့ပုံစံနဲ့ ကောင်လေးက
အိမ်ထဲမှာပဲ ခံစားပေးတဲ့ ပရဟိတလူမှုရေးအသင်းဖွဲ့ဖို့ မတည်မယ်တဲ့၊
သယ်လောက်ကောင်းလဲ”

မျိုးမျိုးသွယ်စကားကို နားထောင်နေတဲ့ မမသင်းက သူ့ကြည့်
နေတဲ့ စာရင်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။

“အဲဒါ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွဲ့၊ လူငယ်လေးတွေဟာ ဘီယာ
ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ chatting တွေမှာ အချိန်ကုန်ခံနေတုန်းခဲ၊ ဘဝယုက်
ဆဲဘဲ ဒီလိုလူမှုရေးစိတ်မျိုးတွေရှိတာက တိုင်းပြည်အတွက် ဆုလာဘ်
တစ်ခုပဲလေ၊ မမသင်းတို့ အခုလို လူမှုရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့တစ်
တွေ အတန်းပညာသင်တာမျိုးနဲ့ မတူဘူးဆိုတာ ခွဲခွဲခြားခြားသိရမယ်၊
အတယ်တော့ ပညာသင်တယ်ဆိုတာ တရပ်ပညာရှိကြီး ‘မိန်းရှပ်’ရဲ့စကား
ပြောရရင် ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ နှလုံးသားကို လိုက်ရှာ
တာ အခုလို မရှိနှုမ်းပါးတဲ့သူတွေကို လှူဒါန်း၊ အားပေးနှစ်သိမ့်တာက
အရသာတရားထားတာက ပညာရှိကြီး ‘ကွန်ဖြူးရှပ်’ရဲ့ လူသားချင်းစာနာ
ဆိုတဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားကို တန်ဖိုးမြှင့်တင်ပေးတာကွဲ့”

“မမသင်းရာ . . . အဲဒါမျိုးက မြတ်စွာဘုရားရှင်လည်း ဟောဖူး
တယ်၊ မမသင်းက ဒဿနိကဗေဒဆရာမဆိုတော့ အတွေးအခေါ် ပညာ
အဆင့် ဥပမာပေးတာက ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားဟောက ပိုစေ

ပါတယ်”

သံမြသာက မမသင်းအကြောင်းကို သိပြီးသား။ သည်လိုမှမပြော
လို့က သံမြသာတို့အိမ်ထဲမှာ မမသင်းနှုတ်ဖျားကနေ ဂရိတို့၊ ပြင်သစ်တို့
သာမက ရုရှား၊ အိန္ဒိယ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းစုံက အတွေးအခေါ်တွေ
အကြောင်း လွင့်ထုတ်မှာမို့လို့ပါ။

အဲဒီနောက်တော့ တနင်္ဂနွေနေ့သွားရောက်မည့် ဘုန်းကြီးကျောင်း
မှ မိဘမဲ့ကလေးများကိစ္စကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည့် တာဝန်
တွေကို ခွဲကြပါတော့သည်။

ဒီလိုလူမှုရေးတွေလုပ်ဖို့ စတင်အကြံပြုသူ မမသင်းကတော့
ပြောနေကြတာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်မဆုံးပါပဲ။

မိုးရေစက်တွေကြောင့်
အမုန်းမီးတောက်
ငြိမ်းပြီထင်ကာမှ
မီးတောက်က
ဘာကြောင့်များ၊
ထလောင်ကျွမ်းရပါလိမ့် !!!

အဲဒါချိန်မှာပဲ မိုးက မထင်မှတ်ဘဲ ရွာချပါတယ်။ ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင်
နိတ်ထဲကနေ မေတ္တာပို့မိရင်း မိုးခိုဖို့ကားဂိတ်ဖက်ကို ပြေးသွားမိတယ်။
ထည်ဝါထင်တော့ မထင်ထားပါ။ သေချာတာက ဟိုကျောင်းသူ
ဆိုတာပါပဲ။ ဆိုင်ထဲမှာ သူ့ကို 'ဘု'တောတောသွားသူ။ ထီးမပါလို့လား
သေး၊ ကားဂိတ်ဆီကို မိုးခိုဖို့ ပြေးနေတာ မိန်းကလေးကျောင်းသူဖြစ်ပြီး
ရုပ်ပျက်တဲ့ မြင်ကွင်းဖြစ်နေလို့ မတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အဲဒီ
ဆောင်းသူနောက် ပြေးလိုက်လိုက်ပါတယ်။

"ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ရော့ . . . ကျွန်တော့်ထီးဆောင်းသွား
ဒီအတိုင်းချည်း မပြေးပါနဲ့၊ လူကြည့်လို့ မကောင်းဘူး"

"ဪ . . . ရှင်ပါလား"
သံမြသာက သူမနောက်ကနေ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြေးလိုက်
တာရင်းပြောလို့ လှည့်အကြည့်မှာ ထည်ဝါကို မြင်လိုက်ရလို့ပါ။

"အံ့ဩတာ နောက်မှအံ့ဩ၊ တော်ကြာ . . . ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်
ထုံး မိုးရွဲသွားမယ်"

ထည်ဝါက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထီးကို သံမြသာလက်ထဲ အတင်း
ဆွဲလိုက်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သံမြသာက မငြင်းပါ။ ထည်ဝါပေးတဲ့
ထီးကိုယူပြီး ဆောင်းလိုက်ပါတယ်။

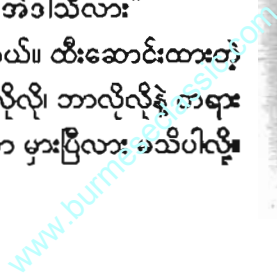
"မိန်းကလေးဆိုတာ မိန်းမတို့ကုန်ကြွေအရ မပြေးရဘူးဗျ၊ ကျောင်း
အစ်မကြီးဝိသာခါကို သိမှာပေါ့၊ မိုးရေထဲမှာမပြေးဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ဆင်းလျှောက်လို့ သူ့ကိုမေးတဲ့အခါ သူက မိန်းမဆိုတာ ကုန်ကြွေရှိရတယ်၊
ပြေးလို့ချော်လဲမယ် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါချို့ယွင်းသွားရင် ခင်ပွန်း
တောင်းဘယ်ရမလဲတဲ့၊ ပြီးတော့ ဟိုဟာလှန့်၊ ဒီဟာလှန့်ဖြစ်ကုန်ရင် အရှက်
ထက်ဖြစ်မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကုန်ကြွေကိုထိန်းပြီး မိုးဘယ်လောက်
ရွာရွာ လမ်းလျှောက်တာ တည်ငြိမ်ရတယ်တဲ့၊ အဲဒါသိလား"

သံမြသာ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။ ထီးဆောင်းထားတဲ့
သူမဘေးနားကနေလိုက်ပြီး ပါးစပ်က ဆရာကြီးလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ဘုရား
တွေ လာဟောပြနေလို့ပါ။ သူ့ထီးယူဆောင်းမိတာ မှားပြီလား၊ ခသိပါလို့။

အခန်း (၃)

အစက ဒီလိုကို မထင်ထားပါ။ ရန်ကုန်ရာသီဥတုကို မယုံတာ
လည်း ပါတာပေါ့လေ။ မိုးက မရွာဘူးထင်တယ်ဆိုပြီး ထီးကိုရှုပ်လို့ ကား
ထဲမှာထားခဲ့တယ်။ သံမြသာကို ထူးတယ်ပဲ ပြောရမလားမသိ။ မိန်းက
လေးဖြစ်ပြီး ခေါက်ထီးကိုင်ရမှာကို တကယ်ပျင်းလို့ သူငယ်ချင်းတွေသာ
မက အိမ်မှမိဘနှစ်ပါးကလည်း ပြောတာခဏခဏပင်။ မတတ်နိုင်စွမ်း
ကိုယ့်စရိုက်၊ ကိုယ့်ခလေးလေးကိုတော့ ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်သူတွေ သတိရ
စေဖို့ ဒါလေးတစ်ခုတော့ ထိန်းသိမ်းရမည်လို့။ အဲဒီလို ထိန်းသိမ်းလို့လည်း
ကျောင်းလွတ်တော့ စာသင်ဆောင်ကနေအထွက်-မိုးကမရွာသေးပါ။
ဒီနေ့မှ ကားကို ချိုချိုစုစု စာသင်လို့ပြီးခါနီးတစ်ချိန်မှာ မြို့ထဲသွားစရာ
ရှိလို့ ကျန်သည့်သူငယ်ချင်းမနှစ်ဦးကိုခေါ်ပြီး ယူသွားပါတယ်။ သံမြသာ
ကတော့ Paper 4 ကို သိပ်မရလို့ နောက်ဆုံးတစ်ချိန်တက်ဖို့ ကျန်ရစ်ခဲ့
တယ်။ ထီးကတော့ ချိုချိုစုစုမောင်းယူသွားတဲ့ ကားထဲပါသွားပြီ။ ချိုချိုစုစု
လည်း ဒီနေ့မှ ကားကိုမယူလား။ ပြီးမှ သံမြသာအိမ်ကို ကားပြန်လာဖို့
မည်တဲ့။

ထို့ကြောင့် သံမြသာအဖို့ ကားငှားပြီးတော့ အိမ်ပြန်ဖို့သာရှိတယ်
လို့ဆိုပြီး ဘွဲ့နှင်းသဘင်လမ်းမကြီးဖက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာ

“ရှင်က ထီးငှားပြီး ကျွန်မကိုဖဲ့တာလား၊ ရှင်ပြောပုံအရဆို လေ့လာဉ်ပုံနဲ့တော့ ကျွန်မကော၊ ဘာလဲ . . . လှယဉ်ကျေးမယ်ပြိုင်ပွဲထဲ ကလို လမ်းလျှောက်ရမှာလား၊ ရှင်နော် . . . ကျွန်မမိုးရေတွေ ရွဲမှာဖိုးလို့ ရှင်ထီးပေးတာ ဆောင်းမိတာ၊ ဒါကျွန်မဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးပဲ၊ အခွင့်အရေး ရတယ်ဆိုပြီး မှီချိုးမျှစ်ချိုးလာမဖဲ့နဲ့၊ ကျွန်မအကြောင်း မသိသေးဘူးထင် တယ်”

ထည်ဝါရယ်ချင်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ ထီးဆောင်းထားတဲ့ သံမြသာဆိုတဲ့ ကျောင်းသူဘေးကနေလိုက်ပြီး စကားလုံးတွေ ‘ဒဲ’လွတ် တာ ဟိုက ရင်ဘတ်ထဲတန်းထိလို့ မိုးရေထဲမှာ ဒေါသတွေက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်နေပါတယ်။

ထည်ဝါ မီးအရှိန်ကို ထပ်မြှင့်ရပါဦးမယ်။

“ကျွန်တော့်ထီးထားခဲ့ပြီ၊ အပူဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ကျွန်တော့်အစား ကျွန်တော့်ထီးလေးက ခင်ဗျားကို အရိပ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကာကွယ်ပေးလိမ့်မယ်ဗျာ၊ သွားပြီဗျို့။”

“ဒီမှာ ရှင်ထီး! . . . ရှင်ထီး!”

ထည်ဝါစကားကြောင့် ဒေါသထွက်သွားတဲ့ သံမြသာက ထီးကို ဆောင်းထားရင်း သူမနားက ထွက်သွားတဲ့ ထည်ဝါကို အော်ပြောပြီး ထီးပြန်ပေးဖို့ခေါ်ပေမယ့် ဟိုက လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားတာကို သံမြသာ မကျေမနပ်နဲ့ ခြေထောက်ဆောင့်မိပါတယ်။ ခြေထောက်နဲ့ မိုးရေထဲသံက ဝီတသံလိုမျိုး ဖြစ်နေတာကိုတောင် အာရုံမခံစားနိုင်တော့ပါ။

ပိုလျှံနေတဲ့ မေတ္တာတွေကို
လို့နေသူတွေ ဆီဖြည့်တင်းပေးရတာ
ဒီလိုမေတ္တာတွေ ထုံကူးခြင်းဖြင့်
လူ့တန္တာလူ့ရွာကြီး
ဗြဟ္မစိုတရားတွေနဲ့
အလှဆုံးပန်းချီကားဖြစ်နေမှာပါ။

အသံသွားကြပါတယ်။

ကလေးငယ်တွေခမျာ မုန့်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ပြီး သူတို့စားရတော့မယ်၊ ဝတ်ရတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်ပရွန်းလက်လို့ နေပါတယ်။

“ဒကာကြီးကော ဒကာမတွေပါ ကျောင်းထဲကို လာကြပါ”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဦးရွှေတောင်နဲ့ သံမြသာတို့အဖွဲ့ဝင် တွေကို ကျောင်းထဲကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းထဲကိုရောက်တော့ ပစ္စည်းတွေကို စနစ်တကျပုံထားပြီး ကလေးငယ်တွေက ညီညာစွာ အတန်း လိုက်ထိုင်နေကြပါတယ်။

“ကဲ . . . ဒကာတို့၊ သင့်တော်သလိုသာ ဝေပေးပေတော့”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က စကားကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ မိန့် ပါတယ်။

သံမြသာတို့တစ်တွေလည်း စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ကလေးငယ် တွေကို ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အညီအမျှခွဲဝေပေးတာ ကလေးငယ်တွေ က သူတို့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ မုန့်တွေကိုကြည့်နေတာ တစ်ခါမှမမြင် ဘူး၊ မတွေ့ဘူးတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ခပ်ဝဝနဲ့ ကလေးငယ်တစ်ဦးကတော့ ချောကလက်ငှက်ကိုဖောက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်မှ သူလုပ်နေတာကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“ကဲ . . . ဆုတောင်းပေးလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ မုန့်တွေကို စားကြ၊ အကုန်လည်း မစားနဲ့ . . . သိမ်းထားဦး၊ အားလုံးအညီအမျှဝေပေးတာ ကိုယ်ကစားလို့ ကုန်သွားပြီ၊ သူများက သိမ်းထားလို့ စားချင်တဲ့အခါမှ ဒုက္ခရောက်နေမယ်”

ဆရာတော်မိန့်ကြားတဲ့ စကားအဆုံး ကလေးငယ်တွေက မုန့် ထုတ်တွေကိုဖောက်ပြီး စားသူကစား၊ တစ်ချို့ကလည်း မုန့်ချင်းလဲသူလဲ တစ်ချို့ကလည်း ပေးထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို လက်နဲ့ပိုက်ထားမင်း ဟိုချရမလို့ ဒီချရမလို့နဲ့ဖြစ်နေလို့ နေပါတယ်။

“ဒယ်ဒီသမီးတို့တော့ ကုသိုလ်တွေ တော်တော်ချပြီ၊ သမီးတို့

အခန်း (၄)

ရှေ့ကနေပြီး ဦးဆောင်မောင်းနှင်နေတဲ့ကားက ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝင်းထဲကို ကွေ့ဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒီကားနောက်ကနေ သံမြသာရဲ့ဖခင် ဦးရွှေတောင်မောင်းနှင်တဲ့ကားက နောက်ကနေ လိုက်ဝင်လာပါတယ်။ ကား သံတွေကြောင့်လားမသိ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက အရွယ်စုံကလေးငယ်တွေ ပြေးထွက်လာကြပါတယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေမှာ သူတို့လိုချင်တာ တစ်စုံ တစ်ခုကိုရလို့ ကျေနပ်သွားတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပါစာယ်။ သံမြသာတို့အဖွဲ့တွေ ကားနှစ်စီးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့အခါ ကလေးငယ်တွေက သူတို့ဆီပြေးလာ ပြီး သူတို့ရဲ့လက်တွေကို ကိုင်လိုက်ကြပါတယ်။

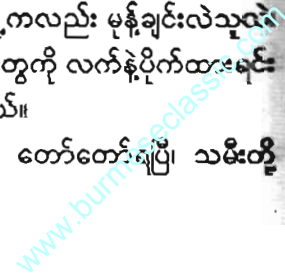
“မမ . . . သားတို့ ဘာသယ်ပေးရမလဲ”

“မမကြီး . . . သမီးတို့ ဘာသယ်ပေးရမလဲ”

ကလေးငယ်တွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလှအယက် ပြောဆိုနေပါတယ်။

“သယ်ရမယ် . . . သယ်ရမယ် . . . အားလုံးသယ်ရမယ်”

သံမြသာအပါအဝင် ပရဟိတလူမှုရေးအဖွဲ့ဝင်တွေက ပြန်ပြော ရင်း ကားနှစ်စီးထဲက ပစ္စည်းတွေကို သယ်ချပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကလေး ငယ်တွေက တစ်ယောက်ချင်းစီနိုင်သလောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကို

ပဉ္စမဒီရိုင်း

ကြည့်စမ်း . . . အခုကလေးတွေ ဘယ်လောက်ပျော်နေကြသလဲ၊ သူတို့မှာ ခုနကတော့ နေ့ထွေးမှုကို သမီးတို့တွေက တခင်ဖြည့်ဆည်းပေးတာ၊ ဘယ်လောက်ကြည်နူးဖို့ ကောင်းသလဲ”

ဦးရွှေတောင်က ကလေးတွေ စားနေတာကိုကြည့်ပြီး သံမြသာတို့ တော့နပ်ပီတီဖြစ်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။ ဦးရွှေတောင်သာမက အပျိုကြီးမမသင်းခမျာလည်း ကလေးငယ်တွေကြားထဲ ရောက်နေပြီး ကလေးငယ်တွေကို မုန့်ထုတ်တွေ ဖောက်ပေးပြီး ကိုယ်တိုင်ခွံ့ကျွေးနေပါတယ်။

“ဒယ်ဒီ . . . မမသင်းကို ကြည့်ပါဦး၊ သူ့လို အခြားဆရာမတွေက ဒီလိုတနင်္ဂနွေနေ့မျိုးမှာ ကျူရှင်တွေ အသကုန်သင်နေတဲ့အချိန် မမသင်းက အဲဒီဝင်ငွေတွေရဖို့ ဂရုမစိုက်ဘဲ လူမှုရေးလုပ်နေတာ၊ မမသင်းတို့လည်း လေးစားဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဒါကတော့ သမီးရယ် . . . လူတစ်ယောက်မှာ ခံယူချက်တစ်မျိုးစီ ရှိကြတာပဲ၊ သမီးကလည်း အဲဒါမပြောနဲ့ . . . အခု သမီးတို့လှူတဲ့ ဒီကလေးငယ်တွေမှာကော အခုကတည်းက သူတို့အနာဂတ်တွေအတွက် ခံယူချက်ကြီးကြီးမားမားထားတဲ့သူက ဒယ်ဒီထင်တယ်၊ လက်ချိုးရေလို့ရမယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လက်ချိုးရေတွက်လို့ ရတယ်လို့ ပြောရတာလဲ”
မခင်ဖြစ်တဲ့ ဦးရွှေတောင်ရဲ့ စကားကို နားမလည်လို့ သံမြသာက မေးမိပါတယ်။

“သမီးကလည်း ဒီကလေးငယ်တွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မွေးဖွားလာတဲ့ သန္ဓေချင်းက တူတာမှမဟုတ်တာ၊ သူတို့မိဘတွေရဲ့ မျိုးဗီဇက အမျိုးမျိုးပဲလေ၊ ဒါပေါ့ သမီးရယ် . . . ကြိတ်လို့ဆီမဖြစ်တဲ့ မြေပဲတွေလည်း အများကြီးရှိတာပဲ၊ အေး . . . အဲဒီထဲမှာ ကြိတ်ပြီး အမွှေးရနံ့ပြည့်စုံတဲ့ မြေပဲစိအချို့လည်း ပါမှာပေါ့၊ နေဦး သမီး”

ဦးရွှေတောင်က စကားစကို ဖြတ်လိုက်ရင်း ရပ်ထားသော ကားဆီသို့သွားကာ ဘာသွားယူသလဲမသိ။ လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုင်ပြီး

ဤပွင့်စာပေ

ကျွန်းကတည်းက ပွင့်တဲ့ပန်း

ပြန်ရောက်လာပါတယ်။

“သမီး . . . ဒီကိုထွက်လာတာ သမီးစားတဲ့ ပီကေဝယ်ဖို့ မှေလာတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ဒယ်ဒီသိလို့ မနေ့ကတည်းက ကြိုဝယ်ထားတာ . . . ရော”

“ဒယ်ဒီက သိပ်ပြီး အကွက်မြင်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ . . . သမီး ပီကေဝယ်မှမဝယ်ရသေးတာ”

သံမြသာက ဦးရွှေတောင်ပေးတဲ့ ပီကေဝယ်ကို ယူလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ . . . သမီး . . . ကလေးတွေဆီသွားလိုက်ဦး၊ ဒယ်ဒီကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နဲ့ စကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဦးရွှေတောင်က ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ထိုင်တော်မူနေရာနားသို့သွားပြီး ဆရာတော်နဲ့ ကလေးငယ်တွေအကြောင်းကို မေးမြန်းပြောဆိုနေပါတယ်။

သံမြသာတို့အဖွဲ့တွေကတော့ ကလေးငယ်တွေ မုန့်စားလို့ပြီးတဲ့အခါမှာ ဝှီစီဒီသီချင်းခွေတွေဖွင့်ပြီး ကလေးငယ်တွေနဲ့အတူတူ သီချင်းတွေဆိုလိုက်၊ ကလေးငယ်တွေနဲ့အတူ ကစားနည်းမျိုးစုံကို ကစားလိုက်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ဆူညံလို့နေပါတယ်။

“နောက်တစ်ခါလည်း လာဦးနော်”

“သားသားတို့အတွက် မုန့်တွေ ဝယ်လာနော်”

“သမီးတို့ဆီ ထပ်လာဦးနော်”

ညနေစောင်းတော့ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ ကားပေါ်တက်တဲ့အခါမှာ ကလေးငယ်တွေက နှုတ်ဆက်ရင်း သူတို့နဲ့ တစ်နေ့လယ်စာ ဆော့ကစားရတာ အချိန်တိုအတွင်းမှာ သံယောဇဉ်တွယ်လို့လားမသိ၊ မျက်ရည်လေးတွေဝိုင်းပြီး သူတို့ဆန္ဒလေးတွေ ဖော်ထုတ်ကြပါတယ်။

သံမြသာတို့ကကော။ မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလို့ပါပဲ။ သူတို့နဲ့ ကိုယ်တို့နဲ့ အပြန်အလှန်မေတ္တာထုံကူးမှုကိုတော့ ဘာနဲ့မှဝယ်ယူလို့ မရနိုင်တာ အမှန်ပါ။

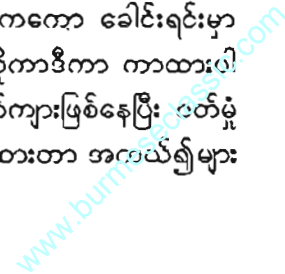
ဤပွင့်စာပေ

ကုသိုလ်တွေ မရချင်နေပါတော့
အကုသိုလ်မဖြစ်အောင်
နေ့စဉ်ဘယ်လိုစောင့်စည်းရပါ့မလဲ !!!

အခန်း (၅)

ထည်ဝါတို့ဆီရောက်လာသော အချက်အလက်များအရဆို
ရာရေးက ဒီအိမ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့။ ဒီရပ်ကွက်မျိုးမှာ ဒီလိုအဆောက်အဦ
မို့လည်း ရှိပါလားလို့တောင် တွေးမိပါသေးတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူချင်း
သာတွေပေါ်ပြီး ရပ်ကွက်အစွန် မီးရထားလမ်းနားမှာကျတော့ ကျွန်ကျော်
တဲတွေက အစီအရီ။ အိမ်တော်တော်များများက တဲလို့တောင် မခေါ်ရက်
စရာ။ အိမ်အမိုး၊ အိမ်အကာတွေကို ဝါးထရံမကာနိုင်၊ ဓနိမမိုးနိုင်ဘဲ
ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရလာသလဲမသိသည့် ဗွီနိုင်းကြော်ငြာဘုတ်များနှင့်
အိမ်တွေကို ကာရံမိုးထားအလှဆင်ထားလို့ပါ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်က
ကြည့်လျှင်လည်း ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အဆင်မပြေ။ အိမ်သာတွေက ကပ်
နေပြီး အနံ့အသက်ကလည်း ပေါင်းစုံလှသဖြင့် “တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးဝယ်ရ
တဲ့ တမျှကျော်ရေမွှေးနံ့တွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းရယ်” လို့ ရယ်စရာပြောရ
သလိုပင်။

အခု နာရေးကိစ္စနဲ့ရောက်လာတဲ့ အိမ်ကကော ခေါင်းရင်းမှာ
အထာမရှိပါ။ ဆာလာအိတ်အဟောင်းတွေနဲ့ ဟိုကာဒီကာ ကာထားပါ
တယ်။ အမိုးကလည်း ဓနိတွေက ကွက်တိကွက်ကျားဖြစ်နေပြီး ဝတ်မှု
တွေညံ့ပုံပါတဲ့ ဗွီနိုင်းကြော်ငြာကို ဇောက်ထိုးမိုးထားတာ အကယ်၍များ

ဒီအိမ်က လူပျိုပေါက်ကောင်လေးသုံးယောက် ညအိပ်မပျော်တဲ့အခါ ဝတ်ပုံရွှေရည်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီးမှ အိပ်စက်ဖို့ မီးထားလေလား မသိ။ အိမ်ခြေရင်းကျတော့လည်း အကာက ကျိုးတို့ကျဲတဲ့။ ဝါးကြမ်းခင်းတွေကလည်း နင်းလိုက်လျှင် လေဒီဂါဂါတီးခိုင်းက တီးခတ်တဲ့ သံစဉ်တွေ တောင် သနားသွားနိုင်ပါတယ်။ အိမ်တွင်းအလှဆင်မှုကလည်း ခေါင်းရင်းခြေရင်းမှာ ပလပ်စတစ်ကြိုးတွေနဲ့ သွယ်တန်းပြီး ဖာဝတ်အစားဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လောက်ရုံသာရှိတဲ့ အထုပ်အထည်အချို့ကို စတိုးဆိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲပြသထားသလိုမျိုး ချိတ်ထားပါတယ်။ ဧည့်ခန်းမရှိ၊ ထမင်းစားခန်းမရှိ၊ ဘာအခန်းမှမရှိဘဲ ဧည့်ခန်းကော၊ ထမင်းစားတာကော၊ အိပ်စက်တာပါ တစ်နေရာတည်းကို အချိန်အကန့်အသတ်လိုက် သုံးစွဲထားတာကိုတော့ ခိုးကူးစရာပင်။ ဒီထက်ပိုချိုးကူးရမှာက ဒီတဲကိုဆောက်တဲ့ လက်သမားဖြစ်ပါတယ်။ ခနော်နီ၊ ခနော်နဲ့ ဒီတဲလေးကို ဆောက်ပြီးကတည်းက မပြင်ဆင်ဘဲ မိသားစုဝင်ဆယ့်ငါးယောက်က ဆယ်နှစ်နီးပါးနေနိုင်အောင် ဘယ်လိုကျွမ်းကျင်အတတ်ပညာမျိုးနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့သလဲဆိုတာပါပဲ။

ဒီနာရေးကို ကွယ်လွန်သူဈာပနအတွက် ထည်ဝါတဲ့ 'နှလုံးလှ' လူမှုရေးအဖွဲ့က လှူဒါန်းဖို့ ကိုကြီးကျော်ရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုတင်မြက လာအသိပေးတာပါ။ မိသားစုကများပြီး အမှိုက်ပုံမှာ အမှိုက်ကောက်သူ နေ့စားပန်းရံလုပ်ရတဲ့ အဲဒီမိသားစုမှာ ကွယ်လွန်သူက အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါး နာတာရှည်ရောဂါသည်ပါ။ ဆေးဖြူတိုလေးခဏနဲ့ ကုသသောတ်သုံးရင်း နာတာရှည်ရောဂါက တစ်ဖက်၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ရောဂါက တစ်ဖက်နဲ့ ကွယ်လွန်တော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်လို့ ကိုကြီးကျော်ဆီ လာအကူအညီတောင်းတာ သက်သေအထောက်အထားခိုင်လုံလို့ ကူညီဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

အရင်ဆုံး သေစာရင်းတွေဘာတွေ လုပ်ခိုင်းပြီး နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး ရုပ်ကလပ်ကို သယ်သွားခိုင်းရပါတယ်။ နာရေးကူညီမှုအသင်းကလည်း ကွယ်လွန်သူရဲ့ မိသားစုအနေအထားကိုကြည့်ပြီး ငွေကြေးလှူသွားပါတယ်။

ထည်ဝါတို့အဖွဲ့ကလည်း ငွေကျပ်တစ်သိန်း နာရေးမြေကျဖို့ ကူညီထောင်ပုံမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။

“ဒီအိမ်က သက်ဆိုင်သူအုပ်ထိန်းသူ ဘယ်သူလဲ”
အိမ်ခေါင်းရင်းခန်းမှာထိုင်တဲ့ ကိုကြီးကျော်က အိမ်ရှင်တွေကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်မပါ . . .”
“ဟဲ့ . . . ငါပါ။ နင်မဟုတ်ပါဘူး”
“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ သေတဲ့ကိုမြင့်ရဲ့မိန်းမက ကျွန်မပဲဟာ၊ အဒေါ်မှ မဟုတ်တာ”

ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ မသိပါ။ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် အဘွားကြီးတစ်ဦးက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလှအယက်ဖြေကြပါတယ်။

“အဒေါ်တို့ကို ကျွန်တော်မေးတာက သေဆုံးသူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သက်ဆိုင်သူကို ပြောတာပါ။ အဲဒီသက်ဆိုင်သူကို ကျွန်တော်တို့က နာရေးမြေကျဖို့ လှူဒါန်းငွေပေးရမှာမို့ပါ”

ကိုကြီးကျော်က ရှင်းပြတော့ လူငယ်တစ်ဦးက အဒေါ်ကြီးကို ပြောပါတယ်။

“အမေ . . . ဘာမှဂရုမစိုက်နဲ့၊ အမေက အဖေမိန်းမပဲဟာ၊ အဖေမရှိတော့ရင် အမေက အမိကပဲဟာ”

“အစ်ကိုကြီး . . . ကျွန်တော့်အမေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”
ထည်ဝါအနေအထားကို အကဲခတ်လိုက်ကတည်းက ဒီနာရေးအိမ်မှာ ဟိုးယခင်ကတည်းက အိမ်တွင်းစစ် နေ့စဉ်ဖြစ်သွားပုံရမယ်ဆိုတာ ကွယ်လွန်သူရဲ့မိသားစုဝင်တွေရဲ့ မျက်နှာအနေအထားကိုကြည့်ပြီး သိနိုင်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ နှလုံးလှအဖွဲ့က ငွေတစ်သိန်းကို နာရေးမြေကျဖို့ တိစွာအတွက် လှူပါတယ်၊ ငွေလက်ခံပေးပါ”
ကိုကြီးကျော်က ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို ကွယ်လွန်သူရဲ့ နန်းဖြစ်သူ

ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကို စောစောက အဒေါ်ကြီးနဲ့စကားများတဲ့ အဘွားကြီးက မနာလိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ကြည့်နေရင်းက . . .

“ဒီပိုက်ဆံတွေကိုင်ပြီး မိသောင်း . . . နင်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ မရဘူး၊ နင်လင်မသေခင်တုန်းက ငါ့ဆီက ပေးပါဦး တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်နဲ့ ငါ့ဈေးဝန်းထဲက ပေးထားတာတွေ ရှိသေးတယ်၊ သုံးသောင်းလောက် ရှိတယ်ဟဲ့”

“ဒေါ်သိန်း . . . အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ အခုသေတာက ဒေါ်သိန်းရဲ့မောင်အငယ်ဆုံးလေ၊ အဲဒီတုန်းက ငါ့မောင်နေမကောင်းတာ မကြည့်ရက်လို့ဆိုပြီး လိုလိုချင်ချင်နဲ့ပေးပြီးမှ အခုပိုက်ဆံမြင်တော့မှ ဒီစကားမပြောပါနဲ့”

“ဟဲ့ . . . မိသောင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မှန်တာကိုပြောတာ၊ ငါ့အိမ်မှာလည်း မိသားစုတွေ ဖြူလိုက်နေသေးရဲ့”

“ဘာဖြူလိုက်လဲ . . . ဒီအိမ်ဆောက်တာ ကျွန်မတို့ပိုက်ဆံတွေလည်း ပါတယ်၊ အတူတူနေကြတာပဲ . . . အခုနာရေးက ဘယ်လောက်ကုန်မှန်း မသိဘူး၊ အရေးထဲ ပိုက်ဆံမက်နေသေးတယ်”

ငွေတစ်သိန်းကိုမြင်ပြီး လောဘဇောတွေ ဘယ်လိုတက်လာသလဲ မသိ၊ စကားလုံးတွေက ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ-ဖော်ကုန်ကြပါတယ်။

“အဒေါ်တို့ တော်ကြပါ၊ ကွယ်လွန်သူက နေ့တောင်မကူးသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စေတနာတွေကို ဝေဒနာမလုပ်ကြပါနဲ့၊ မေတ္တာတရားနဲ့ ရောက်လာတဲ့ စာနာပေးတဲ့ လူတွေကို ရင်ဝကိုတော့ မကန်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့စေတနာတွေ တောင်ကျနေရထဲ မျှောသွားတော့မယ်ဗျာ”

“ကိုကြီးကျော်ကလည်းဗျာ၊ လှူပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာပြောနေတာလဲ . . . သွားမယ်”

အရိပ်အခြေအနေကိုမကြည့်ဘဲ ပြောချင်ရာပြောနေတဲ့ ကိုကြီးကျော်ကို သတိပေးရင်း ငွေတစ်သိန်းလှူပြီးလို့ သူ့ဖာသာသူ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုပြီး နာရေးအိမ်ကလူတွေကို နှုတ်ဆက်ရင်းက အမြန်ပြန်လာရပါတယ်။

နောက်ဆိုလျှင်တော့ လှူတာကို သေချာစိစစ်ရမယ်ဆိုတာကို အစည်းအဝေးမှာ တင်ပြရပါဦးမယ်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆)

ပျံ့ကျနေတဲ့ အမုန်းတွေကို
အိတ်ပေါက်ကြီးထဲ
ပြန်ပြန်ထည့်နေရတာ
ဘယ်တော့မှားမှ ပြီးမလဲမသိ၊

ကံများကောင်းချင်လို့လား မသိပါ။ ဒီနေ့မှ နောက်ဆုံးအချိန်က
အိတ်ထဲပေါက်ကြီးနဲ့ အေးသိန်းတို့လည်း အတန်းကမရှိလို့ Mr Poem
ဇာထိုင်ရင်းက မနက်စာကို စားမိတယ်။ ထမင်းစားချိန်မှရောက်လာရင်
နေရာက မလွယ်မှာ သေချာတယ်။ အခုထေ့အင် ဆိုင်ထဲမှာက လူကပြည့်
နေပြီ။ ဆိုင်အပြင်ဖက်မှာလည်း ခုံတွေက ပြည့်နေတာပဲ။ ပထမတော့
ဆိုင်အပြင်ဖက်မှာ ထိုင်ဦးမလို့ပါပဲ။ တော်ကြာ . . . မိုးတွေဘာတွေ
ရွာလာရင် ထီးတွေပိုးထားပေမယ့် စားတုန်းသောက်တုန်း မိုးပက်ရင်
စားရတာ ဇိမ်မရှိမှာပဲလို့တွေးပြီး ဆိုင်ထဲမှာပဲ သုံးယောက်သား ကောင်း
ကောင်းဆွဲနေမိတယ်။

“အေးသိန်း . . . မင်းတို့ပန်းချီပြပွဲက ဘယ်တော့လဲ”

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာကွ၊ လောကနတ်မှာ လုပ်မှာ၊ ပန်းဆိုးတန်း
စလေ”

“သိပါတယ် . . . အေးသိန်းရာ၊ မင်းကလည်း ရန်ကုန်သားတွေ
မိတွေ၊ အဲဒီလောက် မအပါဘူး”

အေးသိန်းစကားကြောင့် ထည်ဝါက သူ့ကိုတောင်းသားလို သဘော
ထားပြောတာကို ပြန်ဝေဖန်ပါတယ်။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

“အေးသိန်း . . . ငါက မင်လိုပန်းချီမဆွဲတတ်ရင်သာ နေမယ်၊
ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ်တော့ သိတယ်ကွာ၊ ဒီမင်းတို့ ပန်းချီပြပွဲလုပ်တဲ့ လောက
နတ်ပန်းချီပြခန်းဆိုတာ ဆရာပေါ်ဦးသက်တို့ စခဲ့တာပဲဟာ၊ နာမည်ကြီး
ပန်းချီဆရာမှန်ရင် လောကနတ်မှာ ပန်းချီပြပွဲလုပ်ဖူးမှကွာ၊ အခုတော့
မင်းလည်း နာမည်ကြီးတော့မှာ၊ အေးသိန်းပြပွဲပြီးရင် ငါ့ကို ပန်းချီကား
တစ်ကား အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးရမယ်နော်”

“ဒါပဲ ထည်ဝါ၊ လူတော်တော်များများက မင်းလိုပဲ ပန်းချီကား
ဆို ဝယ်ဖို့ထက် အလကားတောင်းဖို့ပဲ သိတယ်၊ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်ဖို့
ဆိုတာ လွယ်တယ်ထင်နေကြတယ်၊ အရောင်တွေနဲ့ စာသားတွေမပါ
ဝိတမပါ၊ လှုပ်ရှားမှုမပါတာကို အသက်ဝင်အောင် ဖန်တီးရတာ လွယ်
တာမှတ်လို့၊ အဲဒါကို တန်ဖိုးထားတွေးသူတွေကတော့ မင်းလိုမျိုး ပန်းချီ
ကားကို အလကားတောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ တန်ဖိုးတစ်ခုထားပြီး အဲဒီပန်းချီ
ကားကိုဝယ်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ အလှဆင်မှာကွာ”

အေးသိန်းတစ်ယောက် သူ့ပန်းချီပညာရပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထည်ဝါ
စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲက ပန်းချီအပေါ်ထားရှိတဲ့ ခံယူချက်တွေ ပွင့်အန်
ထွက်ကျလာပါတယ်။

“အေးပါ . . . အေးသိန်းရာ၊ ငါက- စကားအဖြစ်ပြောတာပါ၊
စိတ်ချ . . . မင်းတို့ပန်းချီပြပွဲမှာ လာကြည့်ပြီး ကြိုက်ရင် ဝယ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါမျိုးလုပ်စမ်းပါ ထည်ဝါရာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး မင်းမည့်
စမ်းပါနဲ့”

ထည်ဝါက အေးသိန်းအခုထက် ဒေါသဖြစ်ပေါက်ကွဲမှာ စိုးတဲ့
အတွက် အေးသိန်းအကြိုက် အလိုက်အထိုက်ပြောလိုက်လို့ အေးသိန်းကျေ
နပ်သွားပါတယ်။ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ သွားကြားထိုးလို့နေလေရဲ့။

ဒီနေရာမှာ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ‘ပစ်ကြီး’တစ်ယောက် စားပြီး
သောက်ပြီး ငြိမ်ချက်သားကောင်းကောင်းနဲ့ တစ်ဆိုင်လုံးကို စူးစမ်းတဲ့
အကြည့်နဲ့ လိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ပစ်ကြီး . . . တစ်ဆိုင်လုံး မင်းဘာရှောက်ကြည့်

နေတာလဲ၊ မင်းမျက်လုံးတွေက အငြိမ်မနေပါလား”

“ငါ သွားပြီးစဉ်းစားမိလို့ပါ ထည်ဝါရာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး ပစ်ကြီးရ . . . ဘာစဉ်းစားမိတာလဲ၊ သိရတာ
ခေါ့ကွာ”

“ဒီလိုပါကွာ . . . ရာသီဥတုက မိုးအုံ့ပြီး တစ်နေ့လုံး အေးမြမြ
လေးဖြစ်နေတာတောင် ဒီဆိုင်ထဲမှာ စားနေသောက်နေတဲ့သူတွေကော
ဆိုင်အပြင်ဖက်က စားပွဲပိုင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့သူတွေပါ အနွေးထည်အင်္ကျီ
တွေ တစ်ယောက်မှ မဝတ်ကြဘူးကွာ”

ပစ်ကြီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိလို့ မေးမိသူထည်ဝါကော နား
ထောင်နေသူ အေးသိန်းပါ နားလည်ရခက်နေပါတယ်။

“ပစ်ကြီးရာ . . . မင်းစကားက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ ဝေ့နေ
တာပဲ၊ ဒဲ့သာပြောစမ်းပါ”

ထည်ဝါက စိတ်မရှည်ဘဲ ပြောတော့မှ . . .

“ငါ့အစ်မက အင်္ကျီရောင်းတဲ့ဆိုင်ဖွင့်ထားတာ မင်းတို့လည်း
သိတာပဲ၊ သူက ပြောတယ်၊ သူ့ဆိုင်မှာ အနွေးထည်တွေ တင်ထားတာ
လုံးဝမရောင်းရဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ အနွေးထည်အင်္ကျီနောက်ထပ် ထပ်မတင်
တော့ဘူးတဲ့၊ ငါ့အစ်မပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဒီက ကျောင်းသားတွေ
တောင် အနွေးထည်မှမဝတ်တာ၊ မရောင်းရတာ မဆန်းဘူးလို့ တွေးမိ
လို့ပါ”

‘ပစ်ကြီး’ဆိုတဲ့ကောင်က အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခါတလေ မဆီမဆိုင်
တာမျိုးကို ထထကြောင်တတ်ပါတယ်။

“ပစ်ကြီး . . . မင်းရဲ့အစ်မဆိုင်က အနွေးထည်တွေ ရောင်း
ကောင်းတာ မဝယ်တဲ့လူတွေကို အပြစ်မတင်နဲ့၊ ကမ္ဘာကြီးကို အပြစ်တင်၊
ကမ္ဘာကြီးက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီးပူနွေးလာလို့ ပူသထက်ပူနေတာ
အနွေးထည်မပြောနဲ့ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီတောင် ချွတ်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်နေ
တာ၊ အနွေးထည်သာ ဝတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ပူလောင်တဲ့ နွေရာသီမှာ
အိပ်နေတုန်း ကိုယ့်မိန်းမက ကိုယ့်ကိုလာဖက်ဖို့ ထပြီးခြေသောက်နဲ့ကန်

တဲ့ ယောက်ျားလိုမျိုး ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ထည်ဝါက စကားပြောရင်းက ဆိုင်အပြင်ဖက်ကို ကြည့်နေစဉ် မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလို့ ဟမ်းဖုန်းကို အမြန်ထုတ်လိုက် ပြီး . . .

“အေးသိန်း . . . ငါ့ကို ဘာမှမမေးနဲ့၊ အခု ဆိုင်ရှေ့အပေါက်ဝ မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ကျောင်းသူလေးယောက်ထဲက ဝုတ်ယမြောက် ကျောင်းသူကို ဒီဖုန်းနဲ့ ဓါတ်ပုံရိုက်လိုက်၊ မသိစေနဲ့နော်၊ ဟေ့ကောင် ငါတို့ ရှေ့ပိုင်းက ကျောင်းသူတွေ ထသွားပြီ . . . တွေ့လား၊ သူတို့မပါအောင် ရိုက် . . . မြန်မြန်ရိုက်”

အေးသိန်းလည်း ထည်ဝါဘာသဘောနဲ့ လုပ်ခိုင်းတာမှန်းမသိလို့ အကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရင်းက ဟမ်းဖုန်းကို ယူလိုက်ပြီး ထည်ဝါပြောတဲ့ အတိုင်း ဓါတ်ပုံအရိုက်ခံရတဲ့ ကျောင်းသူမသိအောင် ပုံသုံးပုံလောက် အမြန်ခိုးရိုက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါမျိုးကတော့ အေးသိန်းတို့က လက်သွက်ပြီး သားဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲကနေ ကျေနပ်နေမိပါတယ်။

သံမြသာ ဝိုက်က တော်တော်ဆာနေပြီ။ ကိုယ့်စာသင်ဆောင် ဖက်က ဆိုင်တွေမှာ မစားချင်လို့ ဒီဘက်ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထွက်လာ မှပဲ Mr Poem ဆိုင်က လူကအပြည့်။ အပြင်ဖက်က မှားပွဲခွဲတွေမှာ နေရာလွတ်မရှိလို့ ဆိုင်ထဲကို လိုက်ကြည့်တော့လည်း စားပွဲပိုင်းတွေက လူအပြည့်ပါပဲ။

ဟော . . . တော်ပါသေးရဲ့။ စားပွဲပိုင်းတစ်ပိုင်းက စားပြီးသောက် ပြီးသွားလို့ ထထွက်သွားတာ တစ်ခြားလူတွေဦးမှာစိုးလို့ အဲဒီစားပွဲပိုင်းထဲ အပြေးနေရာသွားဦးလိုက်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ထိုင်စရာနေရာပဲ လူရမယ်ထင်တာ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ပေးဝယ်စားရ တဲ့အခါမှာတောင် နေရာအားရပါသေးလားလို့ မဆီမဆိုင် သံမြသာတွေ

နေမိပါသေးတယ်။

“ချိုချိုစု . . . မှာစရာရှိတာ မြန်မြန်မှာဟယ်”
သံမြသာက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ချိုချိုစုကို မှာခိုင်းလိုက် ခါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဪ . . . သူနဲ့တွေ့မှ တွေ့ပြန်ပြီ”
သံမြသာက မထင်မှတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလို့ အံ့အားသင့်သလို၊ စိတ်တိုသလို ဖြစ်သွားရင်းက . . .

“နင်တို့မှာထား . . . ငါပြန်လာခဲ့မယ်”
“သံမြသာ . . . နင်ပဲ ဝိုက်တွေ အရမ်းဆာတယ်ဆို၊ အခု ဘယ် ထိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

ထိုင်နေရာက ချက်ချင်းထသွားတဲ့ သံမြသာကို နားမလည်နိုင် ခဲ့ မျိုးမျိုးသွယ်ကပြောရင်း ချိုချိုစုကို စားဖို့မှာခိုင်းပါတယ်။

မထင်ဘဲမြင်လိုက်ရလို့ ထည်ဝါက စောစောက အေးသိန်းကို ဟမ်းဖုန်းနဲ့ ဓါတ်ပုံခိုးရိုက်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတော့ ပြဿနာပဲလို့။ ဒီအမျိုး သမီးနဲ့ ထိုင်တာပြုတာ ထိုင်ခုံကို ကြည့်မထိုင်ဘူးလားမသိ။ စောစောက ထသွားတဲ့ပိုင်းက ကြေးတိုးသောက်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ စားပြီးသောက် ပြီးသွားတဲ့ ပန်းကန်တွေကို သိမ်းယူသွားတာ အချဉ်ရေခွက်က ခုံမှာ သောက်ကျန်ခဲ့တာကို စားပွဲထိုးက မသိတဲ့အပြင် နောက်ထပ်လာထိုင်တဲ့ သူနဲ့ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ကျောင်းသူတစ်စုကလည်း ဘယ်လောက်တောင် ခြိမ်းခြောက်သလဲမသိဘူး။ သူများစားသွားတဲ့ စားပွဲခုံကို မရှင်းရသေးတာ ထင်ရင် မစောင့်နိုင်ဘဲ အတင်းဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ပိုဆိုးတာက သူနဲ့ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူပါပဲ။ အောက်မကြည့် ဘာမကြည့်နဲ့ ထိုင်ချတာ သူ့အဖေ့နောက်မှာ အချဉ်ရည်တွေ ပေမှာကို မသိတဲ့အပြင် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ထထွက်သွားတာ ဒီကျောင်းသူရဲ့ထမီနောက်ကို မြင်တဲ့သူတွေကတော့

www.burmeseclassic.com

တစ်မျိုးထင်ရင် ဒီကျောင်းသူအမျိုးသမီးတော့ အရှက်ရချင်ရဲ့လို့ တွေးမိရင်း တစ်ခုခုလုပ်မှလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“ပစ်ကြီးနဲ့ အေးသိန်းခဏကွာ”

ထည်ဝါဆိုင်ထဲကနေ စောစောက ကျောင်းသူနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းသူအမျိုးသမီးက သူဝတ်ထားတဲ့ ထမီနောက်က အချဉ်ရည်ပေနေတာကိုမသိဘဲ ဘာတွေများ အရေးကြီးလို့ ခြေလှမ်းတွေ လှမ်းနေသလဲမသိ။ ကျောင်းသားအချို့ ဝိုင်းကြည့်နေတာ သဘောမပေါက်ဘူးလား မသိပါ။ အဲဒီအမျိုးသမီးထမီနောက်မှာ ပေနေတာကို အဓိပ္ပါယ်ကောက်လို့မှာက အမှန်ပါ။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ရော့ . . . ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို ခင်ဗျားရဲ့ ထမီမှာပတ်လိုက်”

ထည်ဝါက တီရှပ်ကိုအောက်ခံထားပြီး ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ အပေါ်ကဝတ်ထားတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုကိုချွတ်ပြီး ထမီနောက်မှာ အချဉ်ရည်တွေပေနေတဲ့ ကျောင်းသူကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ရှင် . . . ကျွန်မနောက်ကိုလိုက်ပြီး ဘာလာပေးပြန်ပြီလဲ၊ ရှင်မပေးနဲ့ဦး၊ ရှင်ကို ရှင်ရဲ့ဟာ ပြန်ပေးရမယ်၊ ကျွန်မနောက်လိုက်ခွဲ”

သံမြသာက တော်တော်ဒေါသထွက်သွားပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းသားကို တွေ့လိုက်ရလို့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ဟိုတစ်ခါမိုးရွာတုန်းက သူ့ဖေထံထီးကို သူနဲ့တွေ့ရင် ပေးမယ်ဆိုပြီး ကားထဲမှာ ထားထားတာ သွားထုတုန်း အဲဒီကျောင်းသားက နောက်ကနေလိုက်လာပြီး သူ့ရှပ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ သူမထမီမှာ အင်္ကျီကိုပတ်ခိုင်းရတာလဲ စဉ်းစားမရပါ။

“ဒီမှာ အမိ . . . ခင်ဗျား ဒေါသထွက်ချင်ရင် နောက်မှထွက်အခု ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို ခင်ဗျားရဲ့ထမီမှာ ပတ်လိုက်ပါ”

“လာပြန်ပြီ . . . ဘာဆိုင်လို့ ကျွန်မရဲ့ထမီမှာ ရှင်ရဲ့အင်္ကျီပတ်ရမှာလဲ၊ ဘာလဲ . . . ရှင်က ကျေးဇူးထပ်တင်ခံချင်ပြန်ပြီလား”

ထည်ဝါက သူ့ကို ဒေါသသံပါပါနဲ့ ရန်တွေ့မလို့ပြောဆိုနေတဲ့ သံမြသာကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

ကြယ်ပွင့်စာပေ

“ခင်ဗျား . . . ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့ချင် နောက်မှတွေ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ထမီနောက်မှာ ဘာတွေပေနေသလဲသိလား။ ခင်ဗျားတို့က ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ဘာမှမကြည့်ဘဲ ဝင်ထိုင်တော့ ခင်ဗျားထိုင်တဲ့ခုံမှာ ပထမထိုင်သွားတဲ့လူတွေ စားသွားတဲ့ထဲက အချဉ်ရည်ခွက်ကို စားပွဲထိုးက ပန်းကန်တွေနဲ့ သိမ်းသွားတာ အချဉ်ရည်ခွက်က မှောက်ကျပြီး ခုံမှာပေနေတာ၊ ခင်ဗျားက မမြင်ဘဲ ထိုင်ချ၊ ပြီးတော့ ထထွက်သွားတာ၊ ခင်ဗျားရဲ့နောက်မှာ အချဉ်ရည်ပေနေတာ တစ်ခြားလူတွေ တစ်မျိုးမြင်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို လိုက်ပေးတာ . . . သိပြီလား၊ ရော့ . . . ဒီအင်္ကျီ မြန်မြန်ပတ်လိုက်”

“ရှင် . . . ရှန်ပြောတာ တကယ်နော်”

“ဟာဗျာ . . . ဒါနောက်စရာလား”

“အမယ်လေးလေး . . . သွားပါပြီ . . . သွားပါပြီ၊ ပေး . . . ပေး . . . အင်္ကျီ”

သံမြသာက ထည်ဝါလက်ထဲက အင်္ကျီကို အမြန်ယူပြီး ထမီမှာပတ်လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို ခင်ဗျားပြန်ပေးမနေနဲ့တော့ ခင်ဗျားဖာသာ ထုပ်ချင်တာလုပ်၊ အကောင်းဆုံးက ခင်ဗျားကျောင်းလာတာ ထမီအပိုထည်း ပါမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အိမ်ကိုပြန်ပြီး ထမီလဲတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင် . . . ဆရာကြီးမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါပဲမဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်မသွားမယ်”

ထည်ဝါနားကနေ ထည်ဝါရဲ့ရှပ်အင်္ကျီကို ထမီမှာ ပတ်ဝတ်ထားတဲ့ သံမြသာက ဒေါသဖြစ်သလိုမျိုး ရှက်ရှက်နဲ့ ရန်တွေ့ရင်းက အနီးကနေထွက်သွားပါတယ်။

ထည်ဝါက သူ့နားကနေထွက်သွားတဲ့ သံမြသာကိုကြည့်ရင်း အနီးကနေထွက်သွားပြီး ယောက်ျားလေးတွေက အမြင်မတော်လို့ ကူညီတာပျိုးကို အောင် ကျေးဇူးမတင်ချင်နော်၊ အသိမှတ်တောင် မပြုနိုင်တာကတော့

ကြယ်ပွင့်စာပေ

၄၄

ပဏ္ဍိတ

သူတို့ရဲ့မွေးရာပါဗိဇ္ဇာလား မသိပါဘူးဆိုပြီး စိတ်ထဲကနေ ပြောရင်း
က Mr Poem ဆိုင်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ပစ်ကြီးနဲ့ အေးသိန်းက ထည်ဝါကို ဆိုင်ရှေ့လမ်းမထိပ်ကနေ
စောင့်နေပါတယ်။

“ထည်ဝါ . . . ငါတို့ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ပြီ၊ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်လို့
ကောက်ခါငင်ကာ ထသွားရတာလဲ”

ပစ်ကြီးက ဘာမှနားမလည်သလိုမျိုးဖြစ်လို့ မေးပါတယ်။

“ပြောရရင်တော့ဗျာ၊ လာကွာ . . . ငါတို့အတန်းဖက်ပြန်သွား
ရင်းက ပြောပြမယ်”

ထည်ဝါက ပစ်ကြီးနှင့် အေးသိန်းကို သူသင်ကြားနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်
စာစာသင်ဆောင်ဖက်ကို ခေါ်လာရင်း ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို ပြောပါ
တယ်။

“ထည်ဝါ . . . မင်းနဲ့ အဲဒီကျောင်းသူက ကုလားကားထဲက
ဇာတ်ဝင်ခန်းကျနေတာပဲ၊ မင်းကွာ . . . ဖြစ်လိုက်ရင်တော့လား အသည်း
အသန်ချည်းပဲ”

ပစ်ကြီးက ထည်ဝါစကားအဆုံးမှာ မှတ်ချက်ချစကားဆိုတာကို
ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စောစောတုန်းက ရုတ်တရက် ရှက်သွားတဲ့ပုံစံတို့
သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။

အဲဒီကျောင်းသူနဲ့တွေ့တိုင်း သူ့ကို မုန်းတီးဖွယ် စကားလုံးတွေက
ဘယ်တော့များမှ မုန်းသံသယတွေ ပြေလေမလဲဆိုတာ ထည်ဝါအဖို့
မပြောတတ်တော့ပါ။

ကမ္ဘာတည်စမှစလို့

‘အမုန်း’ကို

ဘယ်သူကများ

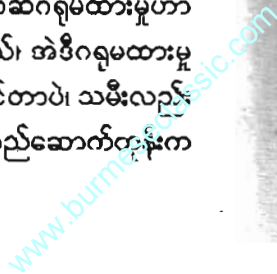
စတင်တီထွင်

ပန်တီးလိုက်ပါလိမ့် !!!

အခန်း (၇)

တက္ကသိုလ်မှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ကိစ္စကို ရှက်ရှက်နဲ့တွေးရင်းက ကားကို အမြန်နှုန်းဘယ်လောက်တောင် မောင်းမိလေသလဲတောင် မသိပါ။ တော်ပါသေးရဲ့လို့။ ကားအမြန်နှုန်းနဲ့မောင်းတာ ယာဉ်ထိန်းရဲလှည့်ကင်းနဲ့မတွေ့လို့သာ တွေ့လို့ကတော့ လိုင်စင်သိမ်းခံရလို့ သွားရွေးရ၊ ဒဏ်ခံဆောင်ရနဲ့ အလုပ်ရှုပ်မှာ အမှန်ပဲ။ သံမြဲသာအနေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ သူမကို အကျိုးလာပေးတဲ့သူကို 'ကော'ခဲမိတာ မှားများမှားသလားမသိပါလို့။ ပြီးတော့ သူမဗိုက်ဆာဆာနဲ့ အောက်မကြည့်ဘာမကြည့် ထိုင်ခဲ့မိတာကိုက ကိုယ့်အမှားရယ်ပါပဲလို့။ သူမထမီနောက်မှာ ပေနေစွန်းထင်နေတဲ့ ငရုပ်ဆီအချဉ်ရည်တွေကိုကြည့်ပြီး မြင်တဲ့သူတွေက ဘယ်လိုမှားသူမကိုထင်လေပြီး အတင်းများတုတ်လေမလားမသိ။ ဒီထက်ဆိုးမှာက Mr Poem ဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းမသုံးဦးပါပဲ။ ဘာမပြောညာမပြောပဲနဲ့ ထွက်သွားတာ အခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေးတာကို စိုးရိမ်ပြီး ဟိုရှာဒီရှာများ ရှာနေမလားမသိပါ။ သူတို့မှာ ဖုန်းတွေရှိရဲ့သားနဲ့ ဖုန်းမဆက်တာ ဘာသဘောများလဲ မသိတော့။ အိမ်ရောက်လို့ ထမီတွေဆွတ်တွေ အဝတ်အစားတွေလဲပြီးမှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သံတော်ဦးထင်တော့မယ်လို့။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းကလည်း ဆက်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ့

အတန်းတက်ဖို့များတယ်။ ဒါကြောင့် သူမဆီကိုလည်း ဖုန်းမဆက်တာ နှစ်ရာပဲဆိုတာ သေချာတယ်လို့။
 “သမီး . . . ကျောင်းပြန်တာ စောလှချည်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့
 ထမီမှာ ရှုပ်အကျိုးလက်တိုပတ်ထားရတာလဲ”
 အိမ်ရောက်တော့ ကားပေါ်ကနေဆင်းပြီး အပြေးအလွှား အိမ်
 ဝင်လာတဲ့ သံမြဲသာကို ဧည့်ခန်းမှာ ဂျာနယ်ဖတ်နေတဲ့ ဦးရွှေတောင်
 မေးလိုက်ပါတယ်။
 “နောက်မှ ပြောပြမယ် ဒယ်ဒီဇေ ငါးမိနစ်ပဲစောင့်”
 အိမ်ရှေ့ကျော်လင်တစ်ယောက် တီဗွီကြော်ငြာထဲက သရုပ်ဆောင်
 လှည့်ဖို့ လက်ငါးချောင်းထောင်ပြရင်းက သံမြဲသာတစ်ယောက် အိမ်
 ထဲထဲကို ပြေးတက်သွားတာ ဦးရွှေတောင်က မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်
 ချက်တုန်းကို ပြန်ဖတ်နေပါတယ်။
 သံမြဲသာကတော့ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း ထမီမှာ ပတ်ဝတ်
 တဲ့ ရှုပ်အကျိုးကို ကုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ထမီအမြန်လဲကာ ကြည့်
 တဲ့မှ ကျောင်းမှာတုန်းက သူ့ကိုအကျိုးလိုက်ဖူးတဲ့သူ ဒါကိုမြင်လို့ တစ်
 သူတွေတစ်မျိုးထင်ချင်လည်း ထင်လောက်နိုင်တာကိုးလို့။ အဝတ်
 လဲပြီး ကုတင်ပေါ်ပစ်ချထားတဲ့ ရှုပ်အကျိုးကို ပြန်ခေါက်ပြီး သူမ
 တွဲခေါင်းအုံးနားမှာ ထားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ထမီကို ချက်ချင်း
 ဖျတ်ဖို့ မစန်းတင့်ကိုခေါ်ပေးပြီး ဧည့်ခန်းထဲ လာခဲ့ပါတယ်။
 “ဒယ်ဒီကို ပြောပါဦး သမီးရဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲလို့”
 “ဒယ်ဒီဇေ . . . အဖြစ်ကတော့ မသိရင် ဒေါသထွက်ဖို့လည်း
 ရှက်ဖို့လည်းကောင်း လိုက်တာဆိုတာ၊ ဒါမျိုးက သမီးနမော်
 နိုင်လို့ ဖြစ်ရတာ”
 “မှန်တာပေါ့ . . . သမီးရယ်၊ အဲဒီ မတော်တဆဂရုမထားမှုဟာ
 ဒီလိုလူ့အဆောက်အအုံမှာ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီဂရုမထားမှု
 သူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုတောင် ပျက်စီးသွားနိုင်တာပဲ၊ သမီးလည်း
 တိုင်တန်းနစ်သဘောကြီးကို ဘယ်သူကမှ တည်ဆောက်တုန်းက

အခန်း (၁)

လောကနတ်ပန်းချီပြခန်းထဲမှာ ပန်းချီပြပွဲကို လာရောက်ကြည့်သူ ပရိသတ်က နေ့လယ်ခင်းမို့ လူအနည်းငယ်ရှင်းနေပါသည်။ အေးသိန်းနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေပန်းချီဆရာတွေ ပူးပေါင်းပြသတဲ့ 'FREEDOM' ပန်းချီပြပွဲကို ဒီနေ့နောက်ဆုံးပြသတဲ့နေ့မှပဲ ထည်ဝါတစ်ယောက်ကြည့်မိပါတယ်။ အရင်ဆုံးပန်းချီပြပွဲမလာခင် မိဘမဲ့ကလေးတွေကိုလှူဖို့ စာအုပ်၊ ခဲထဲတွေ၊ ဘောပင်တွေ မြို့ထဲမှာ အရင်သွားဖယ်ရပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေဝယ်ပြီးမှပဲ ပန်းဆိုးတန်းဖက်ကို ထွက်လာမိတာပါ။

ပန်းချီပြပွဲက ဂျိုးရာသလှပန်းချီကော ခေတ်လွန်မော်ဒန်ပန်းချီတွေပါ ရောနှောပြသထားပါတယ်။ အေးသိန်းကိုမေးတော့ ပန်းချီဆရာတွေနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ်ဆိုလို့ ဝေငှတဲ့ ပန်းချီကတ်တလောက်ထိ လက်ကိုင်ရင်း ထည်ဝါတစ်ယောက် ပန်းချီကားတွေကို တစ်ကားချင်း အရသာခံကြည့်နေမိပါတယ်။ အေးသိန်းရဲ့ပန်းချီကားကလည်း ဒီပြပွဲမှာ သုံးကားပြသထားပါတယ်။ ဂျိုးရာနဲ့မော်ဒန်ကို အေးသိန်းက အချိုးကျဆွဲထားတဲ့ သူ့ပန်းချီကားသုံးကားထဲမှာ 'သန္တရသ'ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားထဲ ထည်ဝါသဘောကျမိပါတယ်။

အရောင်နုလေးတွေ သုံးထားပြီး စမ်းချောင်းလေးရယ်၊ တေးဆို

နေတဲ့ ငှက်ကလေးရယ်၊ တောရိပ်တောင်ရိပ်တွေရယ်၊ ပန်းပင်လေးတွေနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် ရင်ထဲအေးမြသွားပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နောက်ဆိုလျှင် ဒီလိုသဘာဝအလှတရားတွေရှိမှ ရှိနိုင်တော့ပါ့မလားလို့။ အခုဆို မြစ်ဆုံကိစ္စတို့၊ တောပြုန်းတာတို့၊ သဘာဝအလှတရားတွေရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် ရွှေရွာ၊ သဘာဝခါတ်ငွေ့လုပ်နဲ့ သဘာဝအလှတွေက ပျက်သုန်းမယ့်အရေးဖြစ်ပေါ်နေလို့ပါ။

“ငါတူ . . . မင်းက ဒီပန်းချီကားကို ရုပ်ကြည့်နေတာ အန်ကယ်စိတ်ထင် မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ငါတူက ဒီပန်းချီကားကို ဘာတွေသဘောကျနေလို့လဲ”

အဝတ်အစား သေသေသပ်သပ်ဝတ်ထားပြီ ထည်ဝါရဲ့ပခင် ဦးလှကျော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိမယ့် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က အေးသိန်းရဲ့ပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေတဲ့သူ့ကို မေးလိုက်လို့ပါ။

“ဒီပန်းချီကားက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆွဲတာပါ။ ဒီကောင့်တို့ အထင်သေးထားတာ၊ ဒီပန်းချီကားကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့မှပဲ စဉ်းစားရင်းတွေးရင်းက သူ့ကိုလေးစားချင်စိတ်တောင် ပေါက်မိတယ် အန်ကယ်ရဲ့”

“ဟုတ်လားကွ၊ ဪ . . . ဒီပန်းချီကားက ငါတူသူငယ်ချင်း ဆွဲတာကိုး၊ လုပ်စမ်းပါဦးကွာ . . . အန်ကယ်လည်း မင်းရဲ့အမြင်ကို သိရတာပေါ့၊ ဒီပန်းချီကားကို ငါတူက ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ၊ ဪ . . . အန်ကယ်ကို အန်ကယ်မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အန်ကယ်နာမည်က ဦးရွှေတောင်၊ အလုပ်ကတော့ သင်္ဘောကပ္ပတိန်အငြိမ်းစားပေါ့ကွာ၊ မိန်းမကို အကြိုအပို့လုပ်နေရသူပေါ့၊ အခုတောင် ဂျာနယ်ထဲမှာ ဒီပန်းချီပြပွဲသတင်းဖတ်ရလို့ ရောက်လာတာ၊ ပန်းချီကားလေးဘာလေး တစ်ကားလောက် ဝယ်ပြီး အိမ်ဧည့်ခန်းနဲ့ရုံမှာ ချိတ်မလားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ထည်ဝါပါ၊ မိဘတွေကတော့ အဖေကတော့ K Group ဆိုပြီး သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆောက်

လုပ်နေကုမ္ပဏီဖွဲ့ထားပါတယ်”

“ဟ . . . ငါတူရဲ့အဖေ K Group က နာမည်ကြီးပဲဟာ၊ က . . . စောစောက ပန်းချီကားအကြောင်း ပြောပါဦးကွာ”

ဦးရွှေတောင်ဆိုသော လူကြီးက ကမ္ဘာပတ်ပြီး သင်္ဘောကပွတ်နဲ့ လုပ်ကာ လူပေါင်းစုံနှင့် ဆက်ဆံလာရလို့လားမသိ၊ ပြောပုံဆိုပုံတပြုအစုတွေက နိုင်ငံတကာဆန်တယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲကနေ ထည်ဝါမှတ်ချက်ချပေးပါတယ်။

“ဒီပန်းချီကားကိုကြည့်ရတာ ရင်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့အေးချမ်းတယ်လေ၊ သဘာဝရဲ့အလှတွေပေါ့ အန်ကယ်ရယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက သန္တရသလို ပေးထားတာလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ သဘာဝတရားတွေနဲ့ လှပြီးနေနေတာ မကြာခင်မှာ သဘာဝအလှတရားတွေ ကွယ်ပျောက်တော့မလားလို့ အန်ကယ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ . . . မြစ်ဆုံကိစ္စတို့ သဘာဝတရားလှပနေတဲ့ နေရာတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သဘာဝခါတ်ငွေ့တူးဖော်တာတွေ၊ ရွှေရွာတာတွေ၊ အခြားသော စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ စက်မှုဇုန်လုပ်မှာတွေ စသဖြင့်ပေါ့၊ ရွှေလာမယ့် အချိန်ကာလတွေမှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့သဘာဝတရားတွေကို မကွယ်ပျောက်ဖို့အတွက် အခုကတည်းက သက်ဆိုင်ရာက ပါးစပ်ပြောမဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်သင့်ပြီ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးလာတာ ကြည့်ပါလား၊ အရင်လက်ထက်က သစ်တောတွေကို ကုမ္ပဏီတွေ လက်ထဲ ကိုယ့်လူကိုယ်ပေးခဲ့တာ၊ ဟိုကလည်း ပိုက်ဆံရဖို့ ခံတွဲသမျှအကုန် ခုတ်ပစ်တာ၊ သစ်တောကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရမုန်းမသိ၊ ကိုယ်ကြီးပွားဖို့ လုပ်သွားကြတာ၊ အဲဒီလူတွေက သဘာဝတရားကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူတွေပဲ၊ ပြောတော့ သူတို့လောက် နိုင်ငံချစ်တာ ပြောမနေနဲ့”

“ငါတူရဲ့အယူအဆကိုတော့ အန်ကယ်ကြိုက်သွားပြီ၊ ငါတူမှာ နိုင်ငံရေးအမြင်ရှိတာပဲ”

“နိုင်ငံရေးအမြင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်ရယ်၊ နိုင်ငံသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်နေတဲ့နိုင်ငံရဲ့ သဘာဝတရား

အလှကိုတော့ မပျောက်ပျက်အောင် ခုခံကာကွယ်ပြောဆိုခွင့်ရှိတာပေါ့” မတတ်နိုင်ပါ။ ထည်ဝါကတော့ စိတ်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်တာ တို့ ဦးရွှေတောင်က နားထောင်ရင်း အတော်လေးစားသွားပါတယ်။

“လာကွာ . . . ငါတူနဲ့အန်ကယ် တစ်ခြားပန်းချီကားတွေ ကြည့်ရအောင်”

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ ပြသထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုကြည့်လိုက် ဝေဖန်လိုက်နှင့် နောက်ဆုံးမှာ ဘုန်းကြီးနှင့် တို့ရင်လေးများ ဆွမ်းခံထွက်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဦးရွှေတောင်က ဝယ်ပါတယ်။

“အန်ကယ် . . . ဘယ်ကိုလိုက်ပို့ပေးရမလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကား ဝါတယ်လေ”

လောကနတ်ပန်းချီပြခန်းကနေ ဦးရွှေတောင်နဲ့အတူတူ ပြန်ဖို့ ထွက်လာတဲ့ ထည်ဝါက သူ့ရပ်ထားတဲ့ ကားနားရောက်တော့ မေးလိုက် ဝါတယ်။

“ကျေးဇူးပဲ ငါ့တူ၊ အန်ကယ်မှာ ကျားပါတယ်၊ စာပေဗိမာန်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတယ်”

ထည်ဝါက ကားတံခါးသော့ကိုဖွင့်ဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာ ဦးရွှေတောင် ထ ကားထဲကို အကဲခတ်ရင်း . . .

“ငါ့တူ မောင်ထည်ဝါ၊ ကားထဲမှာ ဗလာစာအုပ်တွေကော ခဲတံတွေကော ဘောပင်တွေကော များလှချည်လား၊ ဘာလဲ . . . စာရေး တီရိယာဆိုင်ဖွင့်ထားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်ရ၊ ဒါတွေက လှူဖို့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက နှလုံးလှည့်ပြီး လူမှုရေးပရဟိတအဖွဲ့ဖွဲ့ထားတယ်၊ ဒါတွေက မိဘမဲ့ကလေးတွေကို လှူဖို့လေ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ရော . . . ဒီမှာ လိပ်စာကပ်၊ မင်းတော့ ခင်သွားပြီ၊ ဖုန်းဆက်နော် . . . တွေ့ကြတာပေါ့” ထည်ဝါကကားနားထောင်နေတဲ့ ဦးရွှေတောင်က တစ်ခုခုကို

ကျေနပ်သလိုခံစားရင်းမှ လိပ်စာကပ်ကိုပေးပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွား
ပါတယ်။ ထည်ဝါလည်း ပန်းချီပြပွဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ မိတ်ဆွေတစ်ဦးတိုး
လာလို့ ကျေနပ်နေမိပါတယ်။

“ဒယ်ဒီ . . . ဒီနေ့ ပန်းချီပြပွဲသွားကြည့်တယ်ဆို၊ ပန်းချီကား
ကော ဝယ်ဖြစ်လား”

Sky Net ကနေ နိုင်ငံခြားသတင်းကိုကြည့်နေတဲ့ ဦးရွှေတောင်
တို့ သံမြဲသာက အနားရောက်လာရင်းမှ မေးပါတယ်။

“ဝယ်ဖြစ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ရဟန်းနဲ့ ကိုရင်လေးတွေ ဆွမ်းခံ
ကြွတဲ့ ပန်းချီကားလေ၊ ရှစ်သောင်းတောင် ပေးရတယ်၊ ပန်းချီပြပွဲပြီးရင်
လာပို့ပေးမယ်တဲ့၊ ဧည့်ခန်းမှာ ကိုယ်ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာကို စောင့်ရှောက်
နေတဲ့ ရဟန်းကိုရင်တွေပုံကို ချိတ်ဆွဲထားရတော့ ကျက်သရေရှိ တင့်တယ်
တာပေါ့၊ ဪ . . . သမီးဒယ်ဒီပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ဒယ်ဒီရဲ့”

“ဒီနေ့ပန်းချီပြပွဲမှာ သမီးအရွယ်လူငယ်လေးတစ်ဦးနဲ့တောင်
မိတ်ဆွေဖြစ်လာတယ်၊ သူကလည်း သမီးတို့လိုပဲ၊ ပရဟိတလူမှုရေးအသင်း
ဖွဲ့ထားတာ၊ မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက် စာအုပ်၊ ခဲတဲ့၊ ဘောပင်တွေ
သွားလှူမလို့ ဝယ်လာပြီး ကားထဲထည့်ထားတာ ဒယ်ဒီက စာပိုက်လို့ မေးမှ
ပြောတာဗျ၊ ဒယ်ဒီတော့ ကျေနပ်တယ်၊ ဒီလိုအချိန်ကာလမျိုးမှာ လူငယ်
တွေဟာ တစ်ခြားနေရာတွေမှာ အချိန်မဖြုန်းဘဲ လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာ
ကိုယ်ရဲ့အချိန်တွေ ပေးထားတာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတာပေါ့၊ ဒါမျိုးက နိုင်ငံ
ခြားမှာတော့ အများကြီးပဲ၊ ဒယ်ဒီတို့ဆီမှာသာ အခုမှအရှိန်ရစပြုလာတာ”

“ဒါကလည်း ဒယ်ဒီရယ် . . . ဒီအလုပ်က သမီးတို့တစ်တွေက
တစ်နိုင်တစ်ပိုင်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ တစ်ချို့တွေဆို တကယ့်ကို အဖွဲ့
အစည်းက ကြီးသလားမမေးနဲ့၊ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီး ဘာထရန်

ရပ်ဆဲလဲရဲ့ အသက်ရှည်ချင်ရင် လူမှုရေးပရဟိတအကျိုးများများလုပ်၊
အတ္တတွေပျောက်မယ်ဆိုတဲ့ ဒဿနကိုများ စွဲကိုင်ကြသလား မသိဘူး”

“သမီးရယ် . . . လှူတာပဲ၊ လူသားချင်းစာနာတာပဲ၊ ကြီးတာ
ငယ်တာ နည်းတာများတာ အဖွဲ့က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိတဲ့ကိုယ့်အဖွဲ့
ဝင်တွေ သွေးမကွဲဖို့သာ အရေးကြီးတာ၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် . . . ဒယ်ဒီ
သိချင်လို့ မေးရဦးမယ်”

“ဘာမေးမလို့လဲ ဒယ်ဒီရဲ့”

“ဪ . . . သမီးရဲ့ပြဿနာဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကို
သူ့ပစ္စည်းတွေကော ပြန်ပေးပြီးပြီလားလို့ပါ”

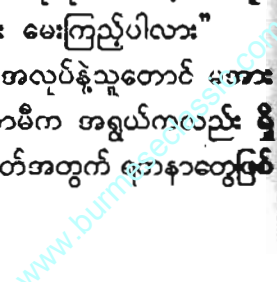
ဦးရွှေတောင်အမေးစကားကို နားထောင်ပြီး သံမြဲသာက ရယ်
လိုက်ရင်းက . . .

“အဲဒီကျောင်းသားရဲ့ ထီးနဲ့အကျိုးကို ကားထဲထည့်ထားပြီး နေ့
တိုင်းယူသွားပါတယ်၊ ဒင်းက ပျောက်ချက်သားကိုကောင်းလို့၊ သမီးက
အတန်းတက်နေရတော့ ကျောင်းထဲမရှာနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ လုပ်စရာတစ်
နည်းပဲရှိတော့တယ်၊ တက္ကသိုလ်ထဲက သစ်ပင်တွေမှာ လော်စပိကာတွေ
ချိတ်ပြီး သူ့ထီးနဲ့အကျိုးလာယူပါလို့ အော်ရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ”

သံမြဲသာစကားကို နားထောင်နေတဲ့ ဦးရွှေတောင်က ဘာမှတ်
ချက်စကားမှမပြောဘဲ ချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်ပြန်ပါတယ်။
ပြီးမှ . . .

“သမီးရဲ့ဘဝမှာ အခုမှ ရင်ခုန်စရာတွေ ကြုံရတော့မှာပါလား
ငါ့သမီးက အမြဲတမ်းကျောင်းစာနဲ့ အခုပေါင်းတဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ
ပေါင်းရင်း အချိန်ကုန်လာတာဆိုတော့ ဒယ်ဒီထင်ပါတယ်၊ သမီး . . .
အဲဒီကျောင်းသားနဲ့ ဆုံတော့ထပ်ဆုံဦးမှာ၊ ဘယ်လိုဆုံမလဲတော့ မသိဘူး
ဒယ်ဒီထင်မြင်ချက်မျိုး သမီးရဲ့မာမိကိုလည်း မေးကြည့်ပါလား”

“နေပါစေ ဒယ်ဒီရယ်၊ မာမိက သူ့အလုပ်နဲ့သူတောင် မအား
တာ၊ မာမိကို နားစေချင်လှပြီ၊ ဒါပေမယ့် မာမိက အရွယ်ကလည်း မြို့
သေး၊ ပြီးတော့ မာမိလုပ်တဲ့အလုပ်က အနာဂတ်အတွက် ဇာနည်တွေဖြစ်

တဲ့ ကလေးငယ်တွေကို မဆုံးရှုံးအောင် ကယ်တင်တဲ့ ဆရာဝန်အလုပ်ကို လုပ်နေတော့ သွားပိတ်ပင်ရင် သမီးအပြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါက ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဦးရွှေတောင် ဘာမှမပြောဘဲ သမီးသံမြသာကိုသာ ကျေနပ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်မိပါတယ်။ သမီးမှာ ဒီလိုလူသားချင်းစာနာတဲ့ အသိမျိုး ရှိတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားပေးတဲ့ ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန်ကို ကျေးဇူးတွေ အထပ်ထပ်တင်နေမိလေရဲ့။

‘ကလီယိုပက်ထရာ’ရဲ့
လျှို့ဝှက်တဲ့အလှကြောင့်
ဖြစ်လိုက်ရတဲ့စစ်ပွဲတွေ
‘မာရီလင်းမွန်ရိုး’ရဲ့

မျက်နှာပေါ်က ဝတ္တီရမဲ့နက်လေးကြောင့်
ပုံရိသယောက်ျားတွေ

‘မနောက’ကို ပေါက်ဖျက်မိတာ တော်တော်များမှာ၊
အပြစ်လားဗျာ ...

သိပ်စွာတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးကို
စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်မြတ်နိုးမိတာလေ။

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါနဲ့ ပစ်ကြီးကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး စားပွဲထိုး ဆွဲခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ဝက်နံရိုးဆီချက်နှစ်ပွဲနဲ့ ကျဆိမ့်နှစ်ခွက်”

ဒါမျိုးကျတော့ ပစ်ကြီးတို့က ဘာသွက်သလဲ မမေးနဲ့။ Menu မှာဘာတွေတောင် မကြည့်တော့ဘဲ တန်းမှာလိုက်ပါတယ်။

“အန်ကယ် . . . ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပစ်ကြီးပဲ။ ဝယ်လာနောက်ဆုံးနှစ်၊ နာမည်ရင်းက မြင့်မိုရ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ဝတော့ ပစ်ကြီးပဲခေါ်ရင်း ဒီနာမည်တွင်သွားတာ”

“အေးကွာ . . . မင်းတို့လို လူငယ်တွေနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်။ အင်ထည်ဝါရေ . . . အန်ကယ်က မင်းနဲ့တွေ့မယ်လို့ ညွှန်တောင်မထင်ဘူး။ အန်ကယ်အမျိုးသမီးကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် ဝင်ထိုင်တာ၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘာလဲထမင်းမစားရသေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ရေ . . . ကျွန်တော်တို့ နှလုံးလှပရဟိတတွေက ကျွန်တော်တို့ နားမှာရှိတဲ့ ရပ်ကွက်သုံးရပ်ကွက်က နွမ်းပါးတဲ့သူတွေ ညဖက်မှာ ခြင်မကိုက်အောင်လို့ ခြင်ဆေးခွေလျှူမလို့၊ အဲဒါပဲလား။ အေးကွာမှာ ဖောက်သည်လာဝယ်တာ၊ ဝယ်ရတာ ခြင်ဆေးက အမျိုးသမီးစုံတော့ တစ်ဆိုင်မရတစ်ဆိုင် ဝယ်ရတာပဲ။ ဝယ်ရတာကတော့ ခြင်ဆေးခွေအပိုင်းကော ထောင့်ကော စုံနေတာပဲ”

“အမယ်လေး၊ မောင်ထည်ဝါရယ်၊ ခြင်ဆေးခွေက ထောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အပိုင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ခြင်ဆေးခွေမဆို မွန်တာနဲ့ ကြာကြာရှုရင် အဆုပ်ရောဂါဖြစ်တာက အတူတူပါပဲကွာ . . . ဟုတ်ဘူးလား”

ဦးရွှေတောင်က သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်နေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲမှာထားတဲ့ ဆီချက်နှစ်ပွဲရောက်လာလို့ စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ထည်ဝါကော ပစ်ကြီးပါ ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေမိပါတယ်။ အေးကွာလိုတစ်ဝက်လောက်ကုန်မှ ထည်ဝါက . . .

“ခြင်ဆေးခွေတွေက ကြာကြာသုံးရင် အန္တရာယ်ရှိမှန်းတော့ အိပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီရာသီက သွေးလွန်တုပ်ကွေးရာသီဆိုတော့ ကလေး

အခန်း (၉)

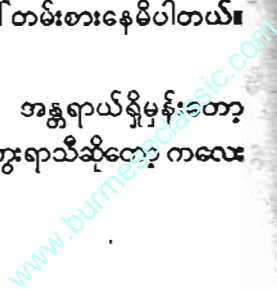
ကားကို Lucky seven လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးတော့ ဗိုက်ထဲက တော်တော်ဆာနေပြီ။ အဲဒါက ထည်ဝါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ ‘ပစ်ကြီး’လည်း အတူတူပါပဲ။ ဘယ်နှယ်အားအားရှိ ကိုကြီးကျော်တို့က လျှူဖို့ပစ္စည်းဝယ်ခိုင်းပြီဆိုရင် အမြဲတမ်းလိုလို ထည်ဝါကိုပဲ ဝယ်ခိုင်းနေကျ။ တစ်ခါတလေ လောက် ဝယ်ပါဆိုလည်း ပြောမရ။ ဒီနေ့လည်း မင်္ဂလာဈေးမှာ ခြင်ဆေးတွေ သွားဝယ်ရတယ်။ ဝယ်ရတာမှ ခြင်ဆေးတံဆိပ်က အစုံပဲ။ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် လိုက်ဝယ်ရတာ။ တစ်ချို့ဆိုင်ကရှိပြီး တစ်ချို့ဆိုင်ကမရှိတော့ အခြားတစ်ဆိုင်ဝယ်ရတာပေါ့လေ။

“မောင်ထည်ဝါ . . . လာဟေ့”

“ဟာ . . . အန်ကယ်”

ထည်ဝါမထင်ထားပါ။ ပန်းချီပြပွဲတုနားက မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဦးရွှေတောင်ကိုတွေ့မှပဲ သူ့ကိုလိပ်စာကဒ်ပေးပြီး ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာ မဆက်ဖြစ်တာကို အားနာသွားမိပါတယ်။

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲကွာ ကဲ . . . ဘာမှာမလဲ . . . မှာလေ”

တွေ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်မှာစိုးလို့ ကာကွယ်ပေးတဲ့သဘောပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးအချို့ရဲ့ မရှိခွမ်းပါးရတဲ့အကဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားတဲ့အတွက် အသက်မဆုံးရှုံးသင့်တဲ့ ကလေးငယ်တွေ မဆုံးရှုံးရအောင် လို့ပါ။

“ဟုတ်တာပေါ့ ငါတို့ မင်းတို့ရည်ရွယ်ချက် သိပ်ကောင်းတယ် ဒီသွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်လို့ လွန်မှဆေးရုံကိုရောက်လာပြီး၊ အသက်ဆုံးတဲ့ ကလေးတွေ များမှများ၊ ဒါတွေ အန်ကယ်က အသိဆုံးပါ၊ အန်ကယ်နီက ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ဆိုတော့ သူ့တာဝန်ကျတဲ့ဆေးရုံမှာ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေများလွန်းလို့ အခုလိုအချိန်မျိုးဆို ညတောင် ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူး၊ ဆေးရုံက အရေးပေါ်ကလေးဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်ရင် အိမ်ကနေ treatment ပေးနေရတာ”

“အင်း . . . ဒါက တိုင်းပြည်ရဲ့ကျန်းမာရေး အသိပညာပေးအားနည်းမှုနဲ့လည်း ဆိုင်တာပေါ့ အန်ကယ်ရယ်၊ ပြောရရင်လည်း ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လွန်ထောင်းသလို ဖြစ်မယ်”

ထည်ဝါက ပြောလက်စကားကို ဖြတ်လိုက်ရင်း ဆီချက်ခေါက်ဆွဲကို ဆက်စားနေပါတယ်။ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲကုန်သွားတော့မှ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံမော့ချလိုက်ပါတယ်။

“ငါတို့က ဒီလောက်ပရဟိတလူမှုရေးတွေ လုပ်နေတာကို ငါတို့ရဲ့ချစ်သူကတော့ ကျေနပ်နေမှာနော်”

“ဗျာ . . . အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူက ယတ်လား”
ထည်ဝါက ဦးရွှေတောင်စကားကြောင့် ရယ်လိုက်ပါတယ်။

“အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ကို တော်တော်အထင်ကြီးနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ဒီကောင်ထည်ဝါကို အထင်မကြီးနဲ့ဦး၊ ဒီကောင်က အခုမှ သူ့စွာတေးမလေးကို ကျိတ်ကြိုက်နေတာ”

“ဟုတ်လားကွ . . . ဖြစ်ရလေ မောင်ထည်ဝါရာ၊ ဒါများကြီးစားပေါ့”

“ကြီးစားဖို့နေနေသာသာ ဟိုက သူ့ကိုတွေ့ရင် ဘာ‘ကော’သလဲ”

“အေးနဲ့ ထည်ဝါ ပြောပြလိုက်လေကွာ၊ မင်းရဲ့စွာတေးမလေးအကြောင်း”
အရေးထဲ ပစ်ကြီးက ကြော်ငြာဝင်ထိုးနေပါသေးတယ်။

“လုပ်စမ်းပါဦး မောင်ထည်ဝါရ . . . ပြောပြပါဦး၊ အန်ကယ်ထည်း ငယ်မူပြန်ရတာပေါ့ကွာ”

ပစ်ကြီးစကားကြောင့် ဦးရွှေတောင်က သိချင်လေဖြင့် ထပ်ပြောဦးပြန်ပါတယ်။

“သိပ်တော့ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်ရယ်၊ ဒီလိုပါ”
“ x x x x x x x x x x x x x x x x ”

ထည်ဝါက ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံကို ရှင်းပြတော့ . . .
“ဒါနဲ့ အဲဒီကျောင်းသူနာမည်ကော သိလား”

“မသိဘူး အန်ကယ်ရဲ့၊ ဘယ်မေဂျာကလဲ မသိဘူး”
“ငါတို့ရယ် . . . မင်းတို့တက်နေတဲ့ ဒဂုံတက္ကသိုလ်က ကျဉ်းတာပဲတာ၊ ရှာကြည့်ပါလား ရှိမှာပေါ့၊ သူက ထွက်ပြေးမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ဒီကောင်က ကြောက်များ ကြောက်နေသလား မသိဘူး၊ ဟေ့ကောင် ထည်ဝါ . . . အန်ကယ်ကို မင်းက ဖုန်းနဲ့အေးသိန်းကို ခိုးရိုက်ခိုင်းထားတဲ့ ဓါတ်ပုံကိုပြလိုက်လေ၊ အန်ကယ်ကြုံတုန်း ကြည့်သွားရတာပေါ့”

ထည်ဝါတစ်ယောက် ပစ်ကြီးကို ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲချင်စိတ်ပေါက်သွားပါတယ်။ လူကြီးက သူ့ဖာသာသူနေတာကို ဖုန်းထဲက ဓါတ်ပုံကို အတင်းပြုခိုင်းနေလို့ပါ။

“ဟုတ်လားကွ . . . မောင်ပစ်ကြီးရ၊ မောင်ထည်ဝါ ပြပါဦးကွ၊ အန်ကယ်အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ အခုမင်းစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ကျောင်းသူ ဘယ်သူပိုလှသလဲ ကြည့်ရတာပေါ့”

“အန်ကယ်ကလည်းဗျာ . . . အန်ကယ်နီးက ပိုလှမှာပေါ့”

“အင်း . . . ငါတို့ကိုတောင် မုန့်ထပ်ကျွေးရမယ့် ကိန်းဆိုက်နု ပြီဟေ့ . . . မှန်း”

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါဖွင့်ပြသော ဟမ်းဖုန်းထဲမှ ဓါတ်ပုံတို့

ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ထည်ဝါကို အဓိပ္ပါယ်ပါကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ငါတူကြိုက်နေတဲ့ ကျောင်းသူက ငါတူပြောတဲ့အတိုင်း လှနေတာပဲ။ ဧကန္တ သူ့အဖေနဲ့အမေက ချောလို့ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် သိရသလောက်က သမီးတွေက အဖေနဲ့တူရင် ပိုချောတယ်တဲ့။ ဒီကျောင်းသူအဖေက တော်တော်ချောလိမ့်မယ်ဟေ့”

ဦးရွှေတောင်က သူ့စကားသူ့ သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်ပါတယ်။ “ဒါနဲ့ ငါတူက ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ဒါကို ဒီအတိုင်းထားမှာလား။ ကိုယ်မြတ်နိုးတာကိုတော့ တစ်ဖက်လူက ပြန်လက်ခံတာ၊ လက်မခံတာ သူ့အပိုင်းပဲကွာ၊ မင်းက သိအောင်လုပ်ရမယ်”

“ဟာ . . . အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုသိအောင်လုပ်ရမှာလဲ၊ အန်ကယ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို စားခိုင်းပြီ”

“အန်ကယ်ပြောပြမယ်၊ မိန်းမဆိုတာမျိုးက သူတို့ကို အံ့အားတသင့် လုပ်တတ်တာမျိုးလေးတွေ ဂရုစိုက်တတ်တာမျိုးတွေရှိရင် ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားတတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ငါတူက အဲဒီကျောင်းသူစိတ်ဝင်တစားဖြစ်မယ့်ဟာမျိုး စလုပ်သင့်တယ်”

“အန်ကယ်ရာ . . . ကျွန်တော်က ဒါမျိုးအတွေ့အကြုံရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုစိတ်ဝင်တစားနည်းတွေနဲ့ လုပ်ရမှာလဲ”

ထည်ဝါက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ခေါင်းတု ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်ဖွလိုက်ပါတယ်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ လက်အငြိမ်မနေ၊ ပါးစပ်အငြိမ်မနေတာမျိုးတွေကွ၊ ဒီတော့ စကားမပြောရရင် သူတို့က ပါးစပ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဝါးတတ်တယ်။ ငါတူက ပီကေဗူးကို အဲဒီကျောင်းသူမသိအောင် သူ့ရှိတဲ့နေရာမှာ ထားရမယ်။ အဲဒီတော့ သူက ပီကေဗူးဘယ်ကရောက်လာသလဲဆိုပြီး အံ့အားတသင့်ဖြစ်မယ်။ ငါတူလုပ်တာ သူမသိစေနဲ့၊ အရင်ဆုံး အဆင့် လုပ်ကြည့်ပါ။ အဆင်ပြေရင် အန်ကယ်ကိုဖုန်းဆက်”

ဦးရွှေတောင်က ထိုလမ်းညွှန်ချက်များပေးနေတာက တကယ့်ကို

လူငယ်တစ်ဦးလို တက်ကြွနေပါတယ်။

“အန်ကယ်ပြောတာက ဟုတ်ပါပြီ အကယ်၍ ဒီအဆင့်က အောင်မြင်သွားရင်ကော”

“နောက်တစ်ဆင့်တက်ရမှာပေါ့။ အဆင့်တွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာလေလေ သူ့ရဲ့သိချင်စိတ်က မြင့်တက်လာလေလေပဲ။ အဲ . . . အရေးကြီးတာက ငါတူက မင်းရဲ့ကျောင်းသူမသိအောင် အံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ အရာမျိုးလုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ သူနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေဖို့ကလည်း အရေးကြီးတယ်”

“ထည်ဝါ . . . အန်ကယ်ပြောတာ သဘာဝကျတယ်။ မင်းက သူ့ကို တကယ်စိတ်ဝင်စားတာပဲကွာ၊ အန်ကယ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်သင့်တယ်။ မင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကျောင်းသူမပြောနဲ့၊ ငါတောင် တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ ဒီနေ့တော့ အဲဒါမင်းကံကောင်းတာ၊ မင်းက တစ်ခြားဆိုင်မှာစားချင်တယ်။ ငါက ဒီ Lucky seven မှာ ထိုင်ချင်တယ်ပြောလို့ အန်ကယ်နဲ့တွေ့ရင်းက ဒီလိုဖြစ်တည်လာရတာ၊ မင်းက ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

အရေးထဲ ပစ်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်တင်နေပါသေးတယ်။

“ဒါဖြင့် အန်ကယ်အကြံပေးချက်အရဆို ကျွန်တော်က သူ့မေဌာနဲ့ နာမည်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရအောင်စုံစမ်းရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာက တကယ်လို့ ဒီအဖြစ်မှန်သာ သိသွားရင် ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာရှာရင် တကယ့်ကို ကျွဲက အကြီးကြီးနော်၊ လောင်မြိုက်မှာက ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံးကိုနော် . . . အန်ကယ်ရဲ့”

“ဒါက ငါတူထင်တာနော်၊ အဲဒီလိုမျိုး ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေ လုပ်ပြလို့ နောက်မှဒါမျိုးမလုပ်ပြနိုင်မှ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်။ အန်ကယ်ပြောသလိုသာ ပထမဆင့်စလုပ်ကြည့်စမ်းပါ”

“ဟုတ်တဲ့ပါ အန်ကယ်၊ ဒီနေ့တော့ အန်ကယ်ကို ဆရာတင်တဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ဒကာခံမယ်။ ဒါပဲနော် အန်ကယ် . . . ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ရင် ဖုန်းမပိတ်ထားနဲ့”

၆၄

ပုဂံပရိသတ်

“အခုချိန်ကစပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး ဖုန်းဖွင့်ထားပြီဟေ့”

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါရဲ့ပုခုံးကို လက်နှင့်ပုတ်ပြီး ပြောလိုက်ရင်းမှ ထည်ဝါမျက်နှာကို ကျေနပ်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်လို့နေပါတယ်။

ဦးရွှေတောင်အဖို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လေမလဲ သိပ်ကို သိချင်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။

အခုမှ

ခုလုံးသားခြေစစ်ဖွဲ့ကို

စတင်လှည့်ပြိုင်ရပြီ။

စက်ထွက်လာပြီး ပီကေလာယူလိမ့်မယ်၊ ကျန်တာ သူဆက်လုပ်လိမ့်မယ်”

“အေးသိန်း . . . အဲဒါက ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဲဒီကျောင်းသူက ငါတို့ ထားထားတဲ့ ပီကေကိုမကြိုက်ဘဲ လွှင့်ပစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . အဲဒီလောက်ထိ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဟိုမှာ ပစ်ကြီး ခဲ့ဘော်ဒါထွက်လာပြီ၊ သူ့ကို အဲဒီလုပ်ခ၊ နှုတ်ပိတ်ခ တစ်သောင်းပေး ခုမယ်၊ ပစ်ကြီးက ဈေးညှိထားပြီးပြီ၊ ဒါက မင်းအတွက် ပါးပါးလေးပါ”
ပရယ်တီကယ်အခန်းထဲကနေပြီး ပစ်ကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းကျောင်း သားက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်ရင်းက ပစ်ကြီးတို့အနား ရောက်လာပါ တယ်။

“ပစ်ကြီး . . . ဘယ်မှာလဲ ပီကေဗူးပေး၊ ဒီအချိန် အချိန်ကောင်း ဖဲ၊ ဟေ့ကောင် ပိုက်ဆံပါတစ်ခါတည်းပေးနော်၊ ငါရေပြတ်နေပြီ”

“မင်းကတော့ လုပ်ပြီကွာ”

ပစ်ကြီးက ထည်ဝါကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ထည်ဝါ . . . ပီကေဗူးနဲ့ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ဒီကောင်ကို မြန် မြန်ပေးလိုက်”

ထည်ဝါလည်း ပစ်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ပေးလိုက်ပါတယ်။

“စိတ်ချတော့ ရွှေပြီ၊ ဒီပရယ်တီကယ်ဆရာက နည်းနည်းအရစ် ထင်းတယ်”

ပစ်ကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ထွက်ခွာသွားပါ တယ်။

“ထည်ဝါ . . . ငါတို့ခပ်လှမ်းလှမ်းက မသိမသာ အကဲခတ်မယ်၊ အဓိက မင်းကိုမမြင်ဖို့ဘဲ၊ ပရယ်တီကယ်အချိန်က ပြီးခါနီးပြီ”

အေးသိန်းက မြန်မြန်ထွက်သွားဖို့ ထည်ဝါကို သတိပေးပြီးနောက် ထည်ဝါတို့သုံးဦးသား ပရယ်တီကယ်အခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းနားမှာရှိတဲ့ တိုင်အကွယ်နားကို သွားလိုက်ပါတယ်။

“ပွဲကတော့ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ၊ ရှေ့ဆက်ငွေရောင် ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်ကြည့်ရတော့မှာပဲဟေ့”

အခန်း (၁၀)

ဒါမျိုးကျတော့ ပစ်ကြီးနဲ့အေးသိန်းက တော်တော်အားကိုးရပါ တယ်။ ထည်ဝါအတွက် နှစ်ရက်လောက် စုံစမ်းလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သံမြဲသာ၊ ရွှေပေဒနောက်ဆုံးနှစ်ကဆိုတာ သိလိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ သံမြဲ သာတို့အဖွဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ပစ်ကြီးနဲ့အေးသိန်းက မျက်ခြေမပြတ်စုံစမ်း ရင်း ဦးရွှေတောင်ပေးတဲ့ အကြံအစည်ကိုစဖို့ စီစဉ်ခိုင်းပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ထည်ဝါတို့ သံမြဲသာတို့ ပရယ်တီကယ်လုပ်တဲ့ Lab Room နားကို ရောက်လာပါတယ်။

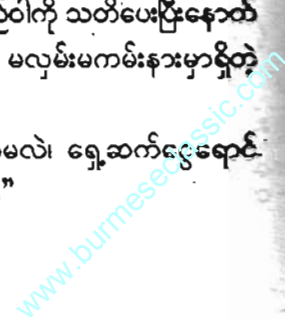
“ပစ်ကြီး . . . မင်းဟာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ထည်ဝါရာ၊ သံမြဲသာတို့ အခန်းထဲမှာ ငါနဲ့သိ တဲ့သူရှိတယ်၊ အခြားကျောင်းသားတွေနဲ့ထားထားတဲ့ သံမြဲသာအိတ်မှာ ပီကေထားဖို့ ဒီကောင်စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ငါတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်ပဲ”

ထည်ဝါအဖို့ တော်တော်စိုးရိမ်နေရုံမက ရင်တွေဘာတွေတောင် တုန်ချင်သလို ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကို အေးသိန်းက . . .

“ထည်ဝါ . . . ဒါရင်တုန်စရာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းရဲ့ရှုပ်မပျက် နဲ့ ပစ်ကြီးနဲ့အချိတ်အဆက်လုပ်ထားတဲ့ ဒီကောင်ဘော်ဒါက အခန်းအပြင်

ပစ်ကြီးက လေသံခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောနေပေမယ့် ထည်ဝါက တော့ ပရယ်တီကယ်အခန်းဖက်ဆီသို့သာ ပုန်းလွှားကွယ်လွှား ရှိတဲ့နေရာ ကနေ လှမ်းကြည့်နေပါတော့တယ်။

သံမြသာက ပရယ်တီကယ်ဖွဲ့ပြီးသွားလို့ ပစ္စည်းတွေထားထားတဲ့ နေရာမှာရှိတဲ့ သူမစာအုပ်တွေထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကိုယူဖို့ လုပ်တဲ့အခါ မထင်မှတ်ဘဲ သူမရဲ့အိတ်ကြီးမှာ ပီကေဗူးကို သရေပင်နဲ့ ပတ်ထားတာ တွေ့လို့ အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ ဘယ်သူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလို လုပ်လေသလဲ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

“သံမြသာ . . . ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ သွားမယ်လေ”
မျိုးမျိုးသွယ်က အနီးနားရောက်လာရင်းမှ ပရယ်တီကယ်အခန်း အပြင်ဖက်ထွက်ဖို့ ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . ဒီမှာတွေ့လား၊ ငါပီကေစားလေ့စားထဲရှိတာ ဘယ်သူ က သိလို့လဲမသိဘူး၊ ငါရဲ့အိတ်မှာ ပီကေဗူးကို သရေပင်နဲ့ ပတ်ချည်ထား တယ်၊ ဒီမှာ တွေ့လား”

သံမြသာက မျိုးမျိုးသွယ်ကို ပြနေတုန်းမှာပဲ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းမ နှစ်ဦးက ရောက်လာပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ သွားမယ်လေ”

“ခင်သန်းဆင့်ရေ . . . ဒီမှာ သံမြသာရဲ့အိတ်မှာ ဘယ်သူက ပီကေဗူးကို သရေပင်နဲ့ချည်သွားလဲ မသိဘူး”

မျိုးမျိုးသွယ်က ပြောလိုက်တဲ့အခါ ခင်သန်းဆင့်က . . .

“ပြပါဦး . . . ငါ့ကို”

“ဟဲ့ . . . ပီကေဗူးမှာ စာရွက်ကလေးကပ်ထားပါလား”
ခင်သန်းဆင့်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သံမြသာရဲ့အိတ်မှာ ချည် ထားတဲ့ သရေပင်ကိုယူပြီး ပီကေဗူးကိုကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကာယကံရှင် . . . ငါ့ကိုပြပါဦးဟာ၊ လာ . . . အပြင်မှာ ဘာ ရေးထားတာလဲ ဖတ်ကြည့်ရအောင်”

သံမြသာက ခင်သန်းဆင့်လက်ထဲက ပီကေဗူးနဲ့ စာရွက်ခေါက် လေးကို ယူလိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ဖက်ကို ထွက်လာခဲ့ပြီး ကော်ရစ်ခါ ထောင့်မှာ ရပ်လိုက်ရင်းက စာရွက်ခေါက်ကိုဖြည့်ပြီး ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

ပီကေစားရင်း မေးခွန်းတွေ ကိုယ်တိုင်ထုတ်၊ ကိုယ်တိုင်ဖြေဖို့ ပိုပေးလိုက်တာပါ။ ပီကေတွေတော့ မလွှင့်ပစ်လိုက်နဲ့နော်။

“ဟဲ့ . . . ဘာရေးထားလို့လဲ”
ချိုချိုစုအမေးကို သံမြသာက ပြန်မဖြေဘဲ သူမဖတ်ပြီးသွားတဲ့ စာရွက်ခေါက်လေးကို ပေးလိုက်တာ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းဖတ် လိုက်ပါတယ်။

“သံမြသာ . . . နင့်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်က တော့ ရှိနေပြီ၊ သူက နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားမှုနဲ့သိအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”
ခင်သန်းဆင့်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပါတယ်။

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ စဉ်းစားရတော့ ကြပ်တယ်၊ ငါတို့ရဲ့ပရဟိတ အဖွဲ့ထဲက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဖွင့်မပြောရဲလို့ ဒီလိုလုပ်ချင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်”

“မျိုးမျိုးသွယ် . . . ငါ့အထင်ပြောရရင် သံမြသာကို အဲဒီပီကေ လာပြီးတော့ အိတ်မှာ သရေပင်နဲ့ တွဲချည်တဲ့သူက အသေးစိတ်လေ့လာ ပြီးမှ လုပ်သွားတာ၊ စဉ်းစားရတော့ နည်းနည်းခေါင်းစားတယ်”

မျိုးမျိုးသွယ်ယူဆသလို ချိုချိုစုကလည်း သူထင်တာကို ပြောတိ တယ်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သံမြသာကတော့ လက်ထဲက ကိုင်ထားတဲ့ ပီကေဗူးကို ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီပီကေပို့တဲ့သူက ဒီပီကေကို ငါစားရင်း ငါ့ကို သူ့အကြောင်း မတွေးတွေးအောင် လုပ်ခိုင်းတာ၊ နောက်ထပ်ဘယ်လိုပုံစံတွေနဲ့ ထပ်လာ

ဦးမလဲ မသိဘူး၊ ထပ်ပြီး အံ့အားသင့်စရာမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်သေးတယ်၊ ဒီထက်အရေးကြီးတာက အခုငါတို့အုပ်စု ဒီလိုပြောဆိုနေကြတာကို ကာလက်ရှင်ကိုယ်တိုင်ကပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လူတစ်ယောက်ကပဲဖြစ်ဖြစ် အကဲခတ်နေမှာ၊ ဟဲ့ . . . နင်တို့ နည်းနည်းပါးပါး စူးစမ်းကြည့်ပါဦးဟဲ့”

သံမြသာတိုက်တွန်းချက်ကြောင့် သူငယ်ချင်းမသုံးဦးလည်း မျက်စိကစားပြီးကြည့်တော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာကိုမှ မတွေ့ရပါ။

“ကဲ . . . ဘာမှလုပ်မနေနဲ့တော့၊ ကျောင်းချိန်လည်း ပြီးပြီပဲ ပြန်ကြမယ်၊ အဲဒီပီကေလာထားတဲ့ သူကတော့ သံမြသာတင်မကဘူး ငါတို့ကိုပါ အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်တာ၊ နေနှင့်ဦးပေါ့ဟာ”

ချိုချိုစုက ကြိမ်းဝါးရင်း သံမြသာရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ပရယ်တိကယ်လုပ်တဲ့ အခန်းနားကနေ ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ သံမြသာကတော့ ပီကေဗူးကို လက်ကကိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကာ သူမရဲ့ ရပ်ထားတဲ့ ကားနားရောက်လာတော့ လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“အတော်ပဲ . . . ဟိုမှာ ကွမ်းယာဝယ်နေတဲ့လူကို တွေ့ပြီ၊ သူ့ထီးနဲ့အကျီ ပေးရဦးမယ်၊ တွေ့မယ်တွေ့တော့လည်း ဒီနေ့လိုနေမျိုးမှဟာ”

သံမြသာက ပြောရင်းဆိုရင်းမှ ကားနောက်ခန်းအဖုံးကိုဖွင့်ကာ ထီးနဲ့ရှုပ်အကျီလက်တို့ကို ယူလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကွမ်းယာဝယ်နေတဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိရာကို သွားလိုက်ပါတယ်။

“ရော . . . ဒီမှာ ရှင့်ထီးနဲ့အကျီ၊ ရှင့်ကိုပေးဖို့ ရှာနေကာ”

“ရပါတယ်ဗျာ . . . မပေးလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်မက ရှင့်ဟာတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

အဲဒီကျောင်းသားကို ထီးနဲ့ရှုပ်အကျီလက်တို့ ပြန်ပေးရင်း ‘ဂလန့်’ ကျကျစကားပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

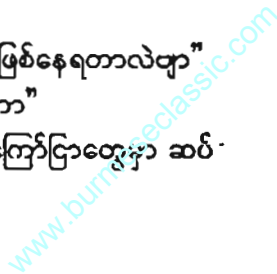
အဲဒီကျောင်းသားနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာ သူမမသိချင်တာက အမှန်ပါ။ အဲဒီကျောင်းသားကိုမြင်ရင် ‘ကန့်လန့်’စကားမျိုးတွေ သူမလျှာဖျားက ဘာ

ကြော်ငြာတွေထဲမှာတော့
 ညစ်ပေနေတာမှန်သမျှကို
 မင်းသား၊ မင်းသမီးအစုံ
 ဆပ်ပြာမှုန့်တံဆိပ်တွေအစုံနဲ့
 သီချင်းဆိုကခုန်ရင်း
 လျှော်နေခွတ်နေလို့ကြတာ
 သန့်ကုန်ပြန်ကုန်တာပါပဲ။
 လူတွေလည်း စိတ်ညစ်တတ်ပါတယ်။
 အဲဒါကျတော့
 ဖြူစွေးသန့်စင်ဖို့
 ဘယ်ဆပ်ပြာမှုန့်ကိုသုံးရမလဲ။

အခန်း (၁၁)

ရာသီဥတုက အခြားနေရာမှာ သာယာနေပေမယ့် ကိုကြီးကျော်
 ဖော်လောက်တည်းကိုများကွက်ပြီး ဖောက်ပြန်နေသလားမသိဘူး။ ကိုကြီး
 ကျော်ရဲ့မျက်နှာက ရှေ့မှာချထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုတောင် မသောက်
 နိုင်ဘဲ ရုပ်ကယုက်နေပါတယ်။ လူများ စိတ်ဖလှမ်းတဲ့အခါ ရုပ်မှာပေါ်
 ဆယ်ဆိုသလို ကိုကြီးကျော်ခမျာ အရင်လိုတောင် ကော့ကော့လေးမဝတ်
 နိုင်ဘဲ ပိုသိပ်တဲသိပ်တဲစားထားလို့ပါ။ ဒါတိုင်းဆို ကိုကြီးကျော်တို့များ
 ဒါမျိုးဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အပုတ်ကောင် ရုပ်ဆောင်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက
 မွှေးလို့ကြိုင်လို့။ ဆွတ်ထားတဲ့ ရေမွှေးဆိုတာ အလကားရတဲ့အတိုင်း။
 ပစ်ကြီးနဲ့ထည်ဝါတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်လာတော့ ကိုကြီး
 ကျော်တေးနားမှာရှိတဲ့ အေးသိန်းကလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ ကိုကြီးကျော်
 တလည်း သူ့အပူနဲ့သူ ရှိတဲ့အနေအထားပါ။
 ဒါကိုမြင်ပြီး မနေနိုင်တဲ့ ပစ်ကြီးက လက်ဖက်ရည်တောင်မမှာ
 ဘဲ မေးပါတယ်။

“ကိုကြီးကျော် ဘာတွေများ အလိုမကျ ဖြစ်နေရတာလဲဗျာ”
 “အလိုမကျတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ညစ်နေတာ”
 “ဒါများဗျာ . . . ညစ်နေရင်လည်း တီဗွီကြော်ငြာတွေမှာ ဆပ်

ပြာမှုန်ကြော်ငြာတွေ ဒီလောက်ပေါတာ၊ လျှော်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“ပစ်ကြီး . . . အဲဒါတွေက ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကိုပဲ၊ ပြုစုသန့်စင်အောင်လုပ်လို့ရမယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ ဖြစ်တည်နေတဲ့ လူတွေအဖို့က စိတ်ဖြူဖွေးသန့်စင်ဖို့ဆိုတာ လောကီလောကုတ္တရာနှစ်ဖြာမှာ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုရမှာဖြစ်မှာ၊ ဒါတွေက ဘုရားရဟန္တာသူတော်စင်သူတော်မြတ်တွေမှ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်မှာ”

စကားလမ်းကြောင်းက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်သွားသလဲ မသိပါ။

“ကိုကြီးကျော် . . . ခင်ဗျားမျက်နှာကြီး မသာမယာလို့ မေးတာကနေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တရားဓမ္မတွေဆီ ရောက်သွားတာလဲ၊ ဘာလဲ . . . ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို တရားဟောနေတာလား”

ထည်ဝါက ကိုကြီးကျော်ကို မေးလိုက်တော့ အေးသိန်းက . . .

“ငါလည်း ရောက်ကတည်းက မေးနေတာ၊ ကိုကြီးကျော်က မဖြေဘူး၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း မမေးတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းတွေးချင်ရာတွေးနေတာ”

“အေးသိန်းရာ . . . ဒါက ဒီလိုကွ၊ ငါက လူမစုံသေးလို့ မပြောတာ၊ မင်းကိုရှင်းပြပြီး ထည်ဝါနဲ့ ပစ်ကြီးရောက်လာရင် ထပ်ရှင်းရဦးမယ်၊ လေကိုချွေတာတာပါကွာ”

“ဪ . . . ကိုကြီးကျော်ရာ၊ ကဲ . . . ပြောပါဦး ဘာတွေညစ်တာလဲဗျ”

အဲဒီလိုတစ်ခါတရံမှာ ‘ကြောင်ကွက်’တွေ လုပ်တတ်တဲ့ ကိုကြီးကျော်ကို ပစ်ကြီးက ပြောလိုက်ရင်းမှ အကြောင်းရင်းကို မေးပါတယ်။

“အကြောင်းကတော့ကွာ၊ ပေးပြန်တော့လည်း ဆုံးပြန်၊ မပေးပြန်ရင်လည်း မုန်းတဲ့ငါ့မှာ အဲဒီကိစ္စကြီးက ခေါင်းထဲကိုရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး”

“ဘာကိစ္စမို့လို့လဲဗျ”

“အိမ်တွေးရေးကိစ္စပေါ့ ထည်ဝါရာ၊ ငါနှစ်မယောက်ျားက ငွေငါးသိန်းချေးတယ်၊ သူတို့ကားထဲ ထပ်ထည့်ဖို့တဲ့၊ ငါက သိတယ်၊ အဲဒီ

ပိုက်ဆံက ကားထဲရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်သောက်တာနဲ့ ဘောလုံးဝှံလောင်းတာနဲ့တင် ကုန်မှာ၊ ခက်တာက ငါနှစ်မပဲ မင်းတို့လည်း သိသားပဲ၊ ငါ့မှာ ဒီနှစ်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲလို့၊ ငါနှစ်မကလည်း သူ့ယောက်ျားကို ငိုထားမတတ်ချစ်ပြန်ရာ အရက်သောက်၊ လောင်းကစားလုပ်တာ သူ့က ဘာမှမပြောဘူး တူမနှစ်ယောက်ရှေ့ရေလည်း မစဉ်းစားဖူးလားမသိဘူး၊ ကလေးတွေက ငယ်သေးတယ်၊ ဒီယောက်ဖအောင်အောင်ဦးကလည်း ငါနှစ်မကလည်း သိပ်ချစ်၊ ငါတို့ကလည်း သဘောတူလို့ ပေးစားခဲ့တာ၊ အရင်တုန်းက ဒီကောင်သိပ်ဦးတာ၊ ရှောက်မှဒီကောင်ဟန်ဆောင်နေမှန်း သိရတာ၊ ငါနှစ်မလည်း ဒီကောင်နဲ့ မညားရမှာစိုးလို့ ပိပ်ရိရိလိမ်နဲ့၊ အခုဒီငွေငါးသိန်းကို မချေးရင် ငါနှစ်မက ပူညံ့ပူညံ့လုပ်ပြီး မပေးရကောင်းလားလို့ ငါ့ကိုမုန်းမယ်၊ ပေးပြန်ရင်လည်း ဆုံးဖို့၊ ပြန်မရဖို့က သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ပေးပြန်တော့လည်း ဆုံးပြန်၊ မပေးပြန်တော့လည်း မုန်းပြန်ဆိုတော့ ယောက်ဖပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် ညစ်နေတာ”

အကြောင်းအရာတစ်ခုကို လိုရင်းမှရောက်ဘဲ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ဝေခိုက်ပေရှည်ပြီး ပြောတတ်တဲ့ ကိုကြီးကျော်စကားပြောလို့ မောတယ်ထင်ပါ။ အခုလက်ဖက်ရည်ကို သောက်ပါတော့မယ်။

“ဒါကတော့ ကိုကြီးကျော်သဘောပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုကြီးကျော်ကတော့ ကိုကြီးကျော်နေရာမှာဆို နှစ်မလည်း ပေးထားရသေး၊ ဒါမျိုးပြောလို့ နှစ်မကော်ဘာကော နားမလည်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း လာထားရှင်းပစ်မှာ”

“အေးသိန်းရာ . . . မင်းတို့ ပစ်ကြီးတို့ ထည်ဝါတို့က နှစ်မတွေအစ်မတွေမှမရှိတာ၊ ဒီစကားပြောမှာပေါ့”

အေးသိန်းစကားက ကိုကြီးကျော်အနိုက်ကို ထိသွားသလားမသိပါ။

“တော်ပါဗျာ . . . ဒီမှာ ထည်ဝါကိစ္စဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆွေးနွေးပါမယ်ဆိုကာမှ ကိုကြီးကျော်ရဲ့ အိမ်တွင်ရေးကိစ္စကို နားထောင်နေရတာ မင်္ဂလာယူရမယ့်အချိန် အမင်္ဂလာဖြစ်ရတယ်လို့ . . . သွား . . . သွား”

ပစ်ကြီးက လက်ဖက်ရည်စားပွဲခုံကို လက်နဲ့ရိုက်ပုတ်လိုက်ပါတယ်။

“ထည်ဝါက ဘယ်လိုကိစ္စမို့လို့ မင်္ဂလာယူရတာလဲ၊ ဒီကောင် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ငါလည်း မသိပါလား”

“ကိုကြီးကျော် . . . ခင်ဗျားကတော့ နားစွန်နားဖျားကြားပြီး ထင်သလို စွတ်ပြောနေတာပဲ၊ နားထောင် . . . ထည်ဝါအစား ကျွန်တော် ပဲ ရှင်းပြမယ်”

ပစ်ကြီးက ထည်ဝါကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထည်ဝါပြောရမည့်အစား သူက သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ခံစားရသလိုမျိုး လက်ဖက်ရည်တောင် မမှာနိုင်ဘဲ ရှင်းပြတာကို ကိုကြီးကျော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေတာ စောစောက ပုံစံမျိုးနှင့် ဘာမှမဆိုင်။

“ပစ်ကြီးပြောပုံအရဆို ထည်ဝါ. . . မင်းကို အကြံပေးတဲ့ သင်္ဘောက ပွတ်တိုက်ဟောင်း ဦးရွှေတောင်ဆိုတာ မိန်းမကျမ်းကြော့သူဖြစ်ရမယ်၊ သင်္ဘောက ပွတ်တိုက်ဆိုတော့ ကမ္ဘာ့အနှံ့သွားရတော့ အမျိုးသမီးပေါင်းစုံနဲ့ ထိတွေ့မှာဆိုတော့ မိန်းမတွေရဲ့စရိုက်သဘာဝကိုသိလို့ မင်းကိုအကြံပေးတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဦးရွှေတောင်ကို မင်းက ဖုန်းလေးဘာလေးဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းလေးဘာလေး ပြောသင့်တယ်”

“ကိုကြီးကျော်ရာ . . . အခုဒီလိုမျိုးလုပ်နိုင်တာက ကျွန်တော့် အစွမ်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ပစ်ကြီးနဲ့ အေးသိန်းကောင်းလို့ ဒီကိစ္စကိုလုပ်နိုင်တာ၊ ဒီကြားထဲ နာမည်တောင် သံမြသာဆိုတာ ပစ်ကြီးစုံစမ်းပေးလို့ သိရတာ”

“ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်ကွ၊ မင်းက ကောင်မလေးမသိအောင် လျှို့ဝှက်စွာနဲ့ လုပ်တဲ့အချိန် ဟိုက မင်းကို ထီးနဲ့အကျိုးပြန်ပေးနဲ့၊ အေးလေ . . . အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ အကူအညီ မပါဘဲ တည်ဆောက်လို့ မေတ္တာတောင်းခံလို့ မရဘူးကွ”

ရည်းစားလည်း မထားဘူး၊ ချစ်သူလည်း မရှိခဲ့ဘူးတဲ့ ကိုကြီးကျော်တစ်ယောက် အခုပြောနေတဲ့စကားလုံးတွေ ဘယ်စာအုပ်ထဲကဖတ်ပြီး ပြောသလဲဆိုတာ ကိုကြီးကျော်အကျင့်သိနေတဲ့ ထည်ဝါတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိပါတော့တယ်။

နေချင်စရာ သွားလာချင်စရာ
နေရာရာတောင်းတောင်းတွေ
ပေါ့မှပေါ့ပဲဟာ၊

အဲဒါတွေ အေးလုံးက

တစ်စုံတစ်ခုကို တစ်နည်းနည်းနဲ့

ဖျားယောင်းသွေးဆောင်လို့ပေါ့၊

လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဆိုတာလည်း

တစ်ယောက်ယောက်က အနုကြမ်းစီး

တစ်ယောက်ယောက်က စစ်ဥွဲပန်တီး

တစ်ယောက်ယောက်က လျှော်ကြေးစာချုပ်ချုပ်

တစ်ယောက်ယောက်က ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ်ချုပ်

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ

တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့

ကိုယ့်ခွေးချယ်မှုနဲ့ကိုယ်

တစ်သက်စာအကျဉ်းကျစ်ရတာပါပဲ။

ကျိန်းကြေတတ်တယ်နော်”

အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေဆင်းလာတဲ့ ဦးရွှေတောင်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သံမြသာကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ သံမြသာက သူမရဲ့ဖခင်ကိုကြည့် တော့ ငယ်မူပြန်တောင် ‘ရွှင်း’ထားတာကို တွေ့ရလို့ . . .

“ဒယ်ဒီ . . . ဒါဘယ်ကိုရွှေမှာမို့လို့လဲ၊ ဒယ်ဒီနော် . . . ကြည့် လုပ်၊ မာမိက ဘာမှမပြောတိုင်း”

“သမီးစကားကို ဒီမှာတင်ရပါ၊ တစ်ခြာလူတွေကြားရင် တစ်မျိုး မြင်ဦးမယ်၊ ဒယ်ဒီဘဝမှာ ဒယ်ဒီမြတ်နိုးတဲ့ သမီးရဲ့မာမိကို ပိုင်ဆိုင်ရလို့ တစ်ခြားသူမလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီသမီးကိုလည်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမိလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ သမီးမှာ ရည်ရွယ်ထားတာရှိရင် ပြောနော်၊ ဘာမှမထိန် ချန်နဲ့”

“ဒယ်ဒီကလည်း . . . ဒယ်ဒီကိုမေးခါမှ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အချစ် အကြောင်းတွေ ရောက်ကုန်တာလဲ မသိဘူး”

“စကားကြုံလို့ပါ၊ ဒီနေ့ညစာ ဒယ်ဒီကိုစားဖို့ မစောင့်နဲ့တော့၊ ဒီည နိုင်ငံခြားက ဒယ်ဒီရဲ့သူငယ်ချင်းပြန်လာတာ ညစာကျွေးဖို့ ဖိတ် ထားတယ်၊ ဒယ်ဒီတို့နဲ့ အပတ်စဉ်သင်တန်းက သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ လူဆယ်ယောက်လောက်တော့ ရှိမယ်၊ သမီးရဲ့မာမိကို သည်း ဒယ်ဒီပြောပြီးပြီ”

ဦးရွှေတောင်က တယ်လီဖုန်းရှိရာသွားပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်လို့ နေပါတယ်။

“သံမြသာရေ . . . ပြီးပြီလား”

“အမယ်လေး . . . အခုမှ ပေါ်တော်မူလာတယ်၊ ကြည့်စမ်း . . . ထင်တော့ ထင်သား၊ မင်းသမီးရှုံးအောင် ပြင်လာတော့မယ်လို့ ဒါတောင် တော်သေးတယ်နော်၊ မင်္ဂလာဆောင်နေ့ရောက်ရင် မမသင်း တို့ ဘယ်လောက်တောင် ပြင်ဆင်လာမလဲ မသိဘူး”

အသကုန်အလှပြင်လာတဲ့ မမသင်းကို ဧည့်ခန်းထဲရောက်ရောက် ချင်း သံမြသာက ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်းမှ နောက်ပြောင်လိုက်တာ

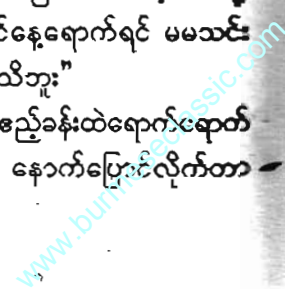
အခန်း (၁၂)

သံမြသာတို့အဖို့ ဇာတာတက်တာပဲလား၊ စန်းလာဘ်တွေဘာ တွေ ပွင့်တာပဲလားတော့ မသိပါ။ ဒီရက်တွေမှာ ဇာတာတွေက မြိုင်နေ သလိုပါပဲ။ ကိုယ်မသိဘဲ ပီကေဗူးလာထားတဲ့သူနဲ့ ပဟေဠိတွေဘာတွေ ဖြစ်လို့ဖြစ်နဲ့ ဒီအထဲမှာမှာ အပျိုကြီးမမသင်းရဲ့ညီမက မင်္ဂလာဆောင် မှာ သတို့သမီးအရန်လုပ်ဖို့ကလည်း အကူအညီတောင်းခံရသေး။ ဘယ် တတ်နိုင်မလဲလို့။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ရည်က မိဘနှစ်ပါးမွေးကတည်းက ချော လာတာ အပြစ်တော့မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်တွေးပြီး ကျိတ် ပြုံးမိပါသေးတယ်။ ဒီနေ့လည်း မမသင်းက ဒီခိုင်နာဆီမှာ သူ့ညီမအတွက် ဝတ်စုံကော၊ သူမသတို့သမီးအရန်လုပ်ဖို့ ဝတ်စုံပါ အမြန်ကြေးနဲ့ သွား ချုပ်ရမှာမို့ ကိုယ်တိုင်းယူဖို့ လာခေါ်မယ်ဆိုလို့ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး စောင့် နေတာ မမသင်းက အခုထိပေါ်မလာသေး။ အပျိုကြီးတစ်ယောက် ဘယ် လောက်ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်နေသလဲ မသိပါ။

“သမီး . . . သင်းသင်းမလာသေးဘူးလား”

“မလာသေးဘူး ဒယ်ဒီ၊ လာခါနီးပြီ ထင်ပါတယ်”

“အင်း . . . ဒယ်ဒီရဲ့သမီး သတို့သမီးအရန်လုပ်တာက ကိစ္စ မရှိဘူး၊ တော်ကြာ . . . ဒါမျိုးက ပညတ်သွားရာ ဓါတ်သက်ပါဆိုသလို

ထို မေသင်းက သူ့ကိုလှတယ်ပြောလို့ တော်တော်ကျေနပ်သွားပုံပါပဲ။

“မိန်းမသားဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူ လှအောင်ပြင်ရတာပေါ့။ မိန်းမသားဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့အလှကို တန်ဖိုးထားရတယ် သံမြသာရဲ့။ ဒါမှ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးက ပိုမြင့်လာမှာ။ အလှကို ဈေးကွက်တင်ရောင်းတာကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မိန်းမသားရဲ့တန်ဖိုးကို ပြောတာ”

မမသင်းစကားကို နားထောင်နေတဲ့ သံမြသာမဆီမဆိုင် မိုးရွာတုန်းက သူမကို ထီးလိုက်ပေးတဲ့ ကျောင်းသားပြောတဲ့စကားနဲ့ အမိပွယ်ချင်တူနေလို့ ပရယ်တီကယ်ခန်းထဲမှာ ပီကောဗူလာထားတာ မမသင်းများသူ့အကြောင်းကိုသိလို့ ညွှန်ကြားလေသလားလို့။ ဒါပေမယ့် မမသင်းနဲ့ အဲဒီကျောင်းသားက ဆက်ဆံပတ်သက်မှုက အဝေးကြီးဆိုတော့ အဲဒီအတွေးကို ပယ်ချလိုက်ပါတယ်။

“သံမြသာရေ . . . သံမြသာဝတ်ရမယ့် သတို့သမီးအရန်ဝတ်စုံက အဝါနုဆိုတော့ အကျိုးမှာ ဘယ်လိုသစ်ခွပန်းမျိုးကို ထိုးမလဲ”

“အဝါနုဆိုတော့ ပေါ်အောင်လို့ဆိုရင် သစ်ခွပန်းအနက်ရောင်အကျားက ပိုပေါ်မလားမသိဘူး။ မမသင်းမျက်စိထဲ မြင်ကြည့်စမ်း”

“မြင်စရာမလိုပါဘူး။ သံမြသာနဲ့ဆို လှကိုလှနေမှာ။ ကဲပါ . . . သွားကြရအောင်”

သံမြသာက ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ တယ်လီဖုန်းပြောပြီးလို့ ဖုန်းကိုချဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ ဦးရွှေတောင်ကို . . .

“ဒယ်ဒီရေ . . . သမီးသွားပြီး”

“အေး . . . အေး . . . ကားကိုကြည့်မောင်းဦး”

သံမြသာက မမသင်းနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားတာကို ဦးရွှေတောင်က ကြည့်နေရင်းမှ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးဖြစ်အောင် တီးလိုက်ပါသေးတယ်။

ထမင်းတစ်နပ်စားရမို့
နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး
ဘုရားသခင်ကိုမျှော်သလိုမျိုး
ထမင်းတစ်နပ်ကို တောင်းခံသူတွေ
ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့
ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘယ်လောက်များသလဲ။
အဲဒါတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး
အတိတ်ဆိုတဲ့ကံကြောင့်
လေချွန်သူတွေ၊ သီချင်းဆိုသူတွေ
ဟင်းခွက်တစ်ရာနဲ့ ဗွဲတော်တည်သူတွေ
စတိတ်ရှိုးကြည့်သူတွေ
ကားမထွက်သေးလို့
ဒေါ်သထွက်နေတဲ့ ဧရီးသည့်တွေ
ပြောရရင်တော့ အများကြီးပေါ့။
ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ လူတွေ
သူ့ဟာနဲ့သူ အသားကျနေတာပါပဲ။

အခန်း (၁၃)

ထည်ဝါတို့ 'နှလုံးလှ' လူမှုရေးအဖွဲ့က အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ထည်ဝါတို့ရဲ့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်သန်းချစ်က စင်္ကာပူနိုင်ငံမှာ အလုပ်လျှောက်ထားတာ နက်ဖြန်ခါသွားရမှာမို့ လို့ ထည်ဝါတို့သူငယ်ချင်းတွေကို စားသောက်ဆိုင်မှာ လိုက်ကျွေးပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ဆိုမှတော့ အသောက်ကလေးလည်းပါ တစ်ခါတလေမှ သောက်ဖြစ်တာမျိုးဆိုတော့ BLACK LABEL ဂျော်နီလမ်းလျှောက် နှစ်ပုလင်းက လူ့နှစ်ယောက်ဖြူတာ ကုန်ခါနီးနေပြီ။ အားလုံးလည်း အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီ။ ထည်ဝါတောင် သုံးခွက်လေရက်သောက်ပြီး နီဝေဝေဖြစ်ချင်နေပြီ။ စင်တင်တေးဂီတကနေ ဘာသီချင်းတွေဆိုနေသလဲ ဆိုတာတောင် သောတမဆင်နိုင်အားပါ။ ဒီကြားထဲ ကိုကြီးကျော်နဲ့ ပစ်ကြီးကလည်း စကားကို ဘာပြောသလဲမမေးနဲ့။ အကြောင်းအရာတွေက စုံနေတာပဲ။ သူတို့ပါးစပ်အင်ဂျင်က ဆီပြည့်သွားပြီကိုး။

“မောင်ထည်ဝါ . . . လူစုံလှချည်လားကွ”
“ဟာ . . . အန်ကယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလား ဘယ်သူပါသေးလဲ”
မထင်မှတ်ပါဘဲ ထည်ဝါတို့ဝိုင်းကို ရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဦးရွှေတောင်ဖြစ်လို့ နေပါတယ်။ ဦးရွှေတောင်ကိုကြည့်

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ရတာ 'ပါဝါ'တင်ထားပြီး ပုံပေါက်နေပေမယ့် အမူအရာပျက်တာမျိုးကို တော့ မတွေ့ရပါ။

“ထိုင်ပါ အန်ကယ်၊ ဒီမှာတွေ့ရမယ်လို့ မထင်ဘူး”
ဦးရွှေတောင်ကို ထည်ဝါက ထိုင်ခုံတစ်လုံးယူလိုက်ပြီး ထိုင်ဖို့ နေရာပေးလိုက်ပါတယ်။

“အန်ကယ် . . . ဒါက ကျွန်တော်တို့ 'နှလုံးလှ'အဖွဲ့က အဖွဲ့ဝင် သူငယ်ချင်းတွေလေ သူက အောင်သန်းချစ်တဲ့၊ နက်ဖြန်စင်္ကာပူသွားရ မှာမို့ ဒီနေ့ပြုစုတာ ပစ်ကြီးကိုတော့ အန်ကယ်သိပြီးသားမို့လို့ မိတ်မဆက် ပေးတော့ဘူး။ ကျန်တဲ့သူတွေနဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ထည်ဝါက သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ယောက်ချင်း ဦးရွှေတောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

“ဒါကတော့ ဦးရွှေတောင်တဲ့၊ ပန်းချီပြခန်းမှာ ခင်သွားတာ၊ အန်ကယ်က သင်္ဘောကပွတ်နဲ့အရာရှိဟောင်းပဲ”

အားလုံးက ဦးရွှေတောင်ကို ပြုံးပြရင်းက အသိအမှတ်ပြုကြ ဖါတယ်။

“အန်ကယ်က မောင်ထည်ဝါတို့ ဝင်လာကတည်းက မြင်တယ်၊ ငါ့တူတို့ အရှိန်ပျက်မှာစိုးလို့ အရှိန်ရမှရောက်လာတာ၊ ဒီနေ့လည်း ရန် တုန်မှာရှိတဲ့ အန်ကယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြတာလေ၊ စင်ပေါ်မှာ ဆက်ဆိုနေတာလဲ အန်ကယ်သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ဒီကောင် ပြင်သစ်က ပြန် ထာတာ မကြာသေးဘူး”

ဦးရွှေတောင်က စင်မြင့်ပေါ်မှာ 'အလှသစ္စာတရား' သီချင်းကို အပီဆိုနေသူတစ်ဦးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပါတယ်။

“ထည်ဝါ . . . အန်ကယ်ကို တွေ့တုန်းဆိုခိုက် တစ်ခွက်လောက် ထည့်ပေးလေ၊ အဲဒါ မင်းကျေးဇူးရှင်နော်”

“ငါသိပါတယ် . . . ပစ်ကြီးရာ”
ထည်ဝါက စားပွဲထိုးဆီကနေ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်တောင်းလိုက်ပြီး

BLACK LABEL ပုလင်းထဲက အရက်ကို အနည်းငယ်သည့်ပြီး

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ဆော်ဒါရေခဲနဲ့ စပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“အန်ကယ် . . . သောက်နော်၊ အလှူလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလုပ်ရတာ”

“အိုကေ ငါ့တူ၊ ကဲ . . . ခိုးယားစ်”

“ခိုးယားစ် . . .”

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါပေးတဲ့ အရက်ခွက်ကိုမြှောက်ပြီး အော်လိုက်သလို ထည်ဝါတို့တစ်တွေလည်း ဦးရွှေတောင်နည်းတူ လိုက်လုပ်လိုက်ပါတယ်။ ဦးရွှေတောင်ကတော့ တစ်ကျွတ်တည်းမော့ချလို့ နောက်ထပ်အရက်တစ်ခွက် ထည်ဝါက ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဦးရွှေတောင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အရက်က ဝင်သွားလို့လားမသိ၊ လျှာသွက်အာသွက် ပိုဖြစ်လာပါတယ်။

“မောင်ထည်ဝါ . . . မင်းက အန်ကယ်ဆီ ဘာလို့ဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ အန်ကယ်ပြောတဲ့ကိစ္စကော လုပ်ဖြစ်လား”

“လုပ်ဖြစ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အဆင်လည်း ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ကို ကျွန်တော်က အားနာလို့ပါ”

“ဘာအားနာစရာလို့ရမှာလဲကွာ၊ ဒါမျိုးက ကူညီကောင်းတာပဲ၊ နောက်တစ်ဆင့်ကို မင်းဆက်လုပ်ရမယ်”

ဦးရွှေတောင်က သူ့စကားကို ခဏရပ်ရင်း တစ်ငုံမော့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ . . .

“မိန်းမသားဆိုတာ ပန်းကို တော်တော်နှစ်သက်ကြတယ်၊ မကြိုက်တဲ့သူ ရှားတယ်၊ ဒီတော့ ရှားရှားပါးပါး သစ်ခွပန်းတွေဆို တန်ဖိုးထားတယ်၊ မင်းက သစ်ခွခြံမှာ အနက်ကျားသစ်ခွမျိုးကိုရှာပြီး ပထမတစ်ခါ လုပ်သလိုမျိုး သူ့မသိအောင် ထားထား၊ ဇာတ်ချိန်က ပိုမြင့်လာမယ်၊ သူက စိတ်ဝင်တစားရှိနေတုန်းမှာ နောက်ဆက်တွဲတွေ ဆက်လုပ်ရတယ်၊ အချိန်မဆိုင်းနဲ့ကွ”

ထည်ဝါက ဦးရွှေတောင်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီး ဦးရွှေတောင်ကို နောက်ထပ်အရက်တိုက်တာ မသော်တံ

ကြယ်စွင့်ကဗေ

ကျွန်းကတည်းက ဖွင့်တဲ့ပန်း

ငတော့ဘဲ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ထည်ဝါတို့သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ကာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ စားပွဲခိုင်းကို ပြန်သွားပါတယ်။
ဦးရွှေတောင်ညွှန်ကြားသလို နောက်တစ်ဆင့်ကို တက်ရမှာပေါ့လို့။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို ကိုယ်က စထားပြီးပြီကိုး။

အခန်း (၁၄)

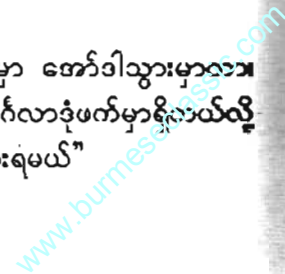
ဘဝမှာ
 တစ်ခါပဲ ရွေးချယ်ပါရစေ၊
 ကိုယ်သိမ်းပိုက်မယ့် တောင်ကုန်းအတွက်
 ကိုယ့်အလံတော်ကိုယ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့လွှင့်ထူမယ်
 လောကဓံတရားတတော့
 နည်းနည်းပါးပါးကျိစားမှာပေါ့၊

ကင်တင်းမှာ ဗိုက်ထဲက နည်းနည်းပြည့်နေလို့ ဘာမှမစားဘဲ ထိုင်ရင်းက သူငယ်ချင်းမသုံးဦး စားနေသောက်နေတာကိုကြည့်လိုက် သူတို့နဲ့ စကားပြောလိုက်နဲ့ လုပ်နေရတာ သံမြသာဖို့ တစ်ခုခုလိုနေသလို ပါပဲ။ ဟိုသုံးယောက်ကလည်း စကားပြောရင်း စားလို့လားမသိ၊ ဘာဝင် သလဲ မမေးနဲ့။ ချိုချိုစရာထို ထမင်းကြော်လိုက်ပွဲတောင် ထပ်မှာလို့နေပါ သေးတယ်။

“တော်သေးတာပေါ့ သံမြသာရယ်၊ ဒီတနင်္ဂနွေနေ့မှာ မမသင်းရဲ့ ညီမ၊မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့ လကုန်ခါနီးအပတ်ဆို မလွယ်ဘူး၊ ငါတို့ပရဟိတ တိစ္ဆာက ရှိသေးတာ၊ ဒါနဲ့ နင်က သတို့သမီးအရန်လုပ်တဲ့ ဝတ်မယ့်ဝတ်စုံမှာ အင်္ကျီမှာထိုးမယ့် သစ်ခွပန်းအနက်ကျားကော ရပြီလား၊ မှာကော မှာထား ပြီးပြီလား”

မျိုးမျိုးသွယ်က အခုမှ စဉ်းစားမိလို့လားမသိ။ ကောက်ခါငင် တာ ကောက်မေးလိုက်ပါတယ်။

“မနေ့ကတော့ မမသင်းနဲ့ သစ်ခွခြံမှာ အော်ဒါသွားမှာလား၊ အဲဒီခြံမှာ အဲဒီသစ်ခွမျိုးမရှိဘူး ပြောတယ်၊ မင်္ဂလာခုံဖက်မှာရှိလားလို့ ညွှန်လိုက်တယ်၊ နက်ဖြန်မှပဲ အဲဒီဖက်ကို သွားရမယ်”

ယူပေးရမည်

“သံမြသာရယ် . . . တို့မိန်းကလေးဘဝများ မင်္ဂလာဆောင်မှာ နှစ်နာရီလောက်လေးကိစ္စကို စီစဉ်ရတာ၊ တော်တော်ကို အလုပ်ရှုပ်တာပဲ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့တော့ ကွာလိုက်တာ”

ခင်သန်းဆင့်က စားရင်းသောက်ရင်းက မသက်မသာပုံစံမျိုးနဲ့ ညည်းလိုက်ပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . ဟိုတစ်ယောက်က နင်နဲ့ဘုကျတဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ အံမယ် . . . အံမယ် . . . ငါတို့ထို့ မမြင်ဘူးထင်တယ်၊ ငါတို့ဘေးနားက ဝိုင်းကိုလာပြီ”

မျိုးမျိုးသွယ်က ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ ကျောင်းသားသုံးယောက်ထို့ ကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်တယ်။

“ဆိုင်ပဲဟာ . . . လာချင်တဲ့လူလာစားမှာပေါ့၊ နင်တို့ကလည်း သံမြသာက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာမို့ ဝင်ဟနဲ့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြောလက်စ၊စကားတွေ ဆက်ပြောနေပါတယ်။

“ထမင်းပေါင်းဝက်နဲ့နှစ်ပွဲဟေ့”

ခပ်ဝဝကျောင်းသားရဲ့ စားပွဲထိုးကို မှာသံက အတော်ကို ကျယ် လောင်သွားလို့ အနီးနားစားပွဲဝိုင်းမှာရှိတဲ့ သံမြသာထို့တစ်တွေတောင် ပြောလက်စ၊စကားရပ်မလို ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ဟိုကတော့ ဘာမှမသိ သလိုနဲ့ သူနဲ့အဖော်ပါလာတဲ့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ လေပေးဖြောင့်နေပုံ ပါပဲ။

“ထည်ဝါရာ . . . မင်းက ဘယ်လွှင့်နေတာလဲ”

“ဘယ်မှလွှင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ အိမ်ကလာတာ၊ မင်းထို ဒီအချိန်ဆို ဒီမှာရှိမယ်ထင်လို့”

“ဟဲ့ . . . သံမြသာ နင့်ကိုကျောပေးထိုင်လိုက်တဲ့ နင်နဲ့ဘုကျတဲ့ သူ့နာမည်က ထည်ဝါတဲ့ဟဲ့”

ကြယ်စွင့်စာပေ

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ခင်သန်းဆင့်က နားစွန်နားဖျားကြားလို့ပြော တာကို သံမြသာက . . .

“သူ့ဟာသာသူ ဘာနာမည်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကောင်းတယ် . . . အဲဒီလို ကျောပေးထိုင်နေတော့ သူ့မျက်နှာကို မြင်စရာမလိုတော့ စိတ် ဆိုးစရာမလိုဘူးပေါ့၊ နို့မို့ ဘာပြဿနာဖြစ်မလဲ ဘယ်လိုအလွဲဖြစ်မလဲ ထစ်ခုခုဖြစ်နေဦးမယ်”

သံမြသာတို့က မမသင်းမင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကို ပြောနေသလို ထစ်ဖက်ဝိုင်းက ထည်ဝါတို့သုံးယောက်တလည်း ဘာအကြောင်းတွေ ပြော နေကြသလဲမသိ။ သံမြသာတို့ဝိုင်းဖက်သို့ လှမ်းမကြည့်ဘဲ ပြောကြဆိုကြနဲ့ နို့နေပါတယ်။

“သံမြသာရယ် . . . ဒုက္ခပါပဲ၊ အခုမှ လတ်တလေပြဿနာက ဖြစ်လာပြီ၊ အခုချက်ချင်း မရှင်းရင်တော့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ကောက်ခါငင်ကာ ဖြန်းစားကြီးဆိုသလို မျိုးမျိုးသွယ်က ဘာကို ဆိုလိုမှန်းမသိဘဲ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ပြောလိုက်လို့ ထည်ဝါတို့ ဝိုင်း ဖတ်ကတောင် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။

“မျိုးမျိုးသွယ် . . . တိုးတိုးပြောပါဟာ၊ ဘယ်လိုလတ်တလော ပြဿနာဖြစ်လာလို့ အခုချက်ချင်း မရှင်းမဖြစ်ဘူးဆိုတာကကော”

“သံမြသာရယ် . . . လတ်တလောပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင် တာက တစ်နေရာတည်းရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာက ဟို . . . ဟို . . .”

မျိုးမျိုးသွယ်က စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ဘေးဝိုင်းက ထည်ဝါ တို့ဖက်သို့ မသိမသာကြည့်မိရင်း ရှက်သလိုဖြစ်နေပါတယ်။

ဟိုဘက်ဝိုင်းက ကျောင်းသူတစ်ဦးရဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့ “ထည်ဝါ”စဉ်းစားပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းသူက သံမြသာနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်ကို ကင်တင်းမှာ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးတာ ပိုက်ဆံရှင်းခါနီးမှ အိမ်မှာ ပိုက်ဆံမေ့ကျန်ခဲ့လို့လား ဒါမှမဟုတ် မပါလာလို့များလားလို့ဆို ပြီး အကူအညီပေးချင်စိတ်ပေါက်ပေမယ့် သံမြသာက တစ်မျိုးမြင်မှာ နဲ့သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုပ်စရာတစ်ခုရှိတာကို ထည်ဝါသိရှိပြီ

ကြယ်စွင့်စာပေ

လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါက ပြဿနာရှင်းရမှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလက်မှာ ရွှေလက်ကောက်နှစ်ကွင်းဝတ်ထားလို့ပါ။

ထည်ဝါမနေနိုင်တော့ပါ။ တစ်ဖက်က စားပွဲဝိုင်းကို ကျောပေးထားတာကနေ လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာ ကျွန်တော်အကြံပေးပါရစေ၊ လတ်တလောပြဿနာတို့ရှင်းမှဖြစ်မယ်၊ ဖြေရှင်းပေးနိုင်တာက တစ်နေရာတည်းဆိုတာ ခင်ဗျားပြောမထွက်ရင် ကျွန်တော်ပြောလိုက်မယ်၊ အဲဒီနေရာကို မသိလို့မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေရာက ကျွန်တော်တို့တံ့တံ့သိုလ်ကနေ ကားမှတ်တိုင်သုံးမှတ်တိုင်အကျော်မှာ ရေစက်အပေါင်ဆိုင်ရှိတယ်၊ အတိုးကလည်း ခင်ဗျားဝတ်ထားတဲ့ လက်ကောက်တို့ဘာတို့ဆို အတိုးသက်သာတယ်ဗျ”

“ရှင် . . . ကျွန်မက အပေါင်ဆိုင်သွားရမယ် . . . ဟုတ်လား၊ သံမြသာရယ် . . . ငါ့ကို ဒီလူက အပေါင်ဆိုင်သွားတဲ့”

ထည်ဝါရဲ့အကြံပြုချက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ မျိုးစုံသွယ်မျက်နှာပျက်သလို ဖြစ်သွားရင်းက သံမြသာကို အလန့်တကြားပြောလိုက်ပါတယ်။

“ရှင် . . . ဘာကြောင်ကွက်တေ၊ လာရိုက်ပြန်ပြီလဲ၊ ကျွန်မတို့နဲ့တွေ့တိုင်း ရှင်က တစ်ခုခုကို ကူညီနေတာက ဘာသဘောလဲ”

သံမြသာက ထည်ဝါကို ဒေါသသံပါပါနဲ့ ပြောတဲ့အခါ ထည်ဝါက-

“ခင်ဗျားကလည်း စွတ်တင်နေပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းကစဲလတ်တလောပြဿနာကို ရှင်းချင်တယ်၊ မရှင်းချင်ရမယ့်အတိုင်းဆိုတော့ သူ့ထဲမှာ ပိုက်ဆံမပါတာ ပြောမထွက်လို့ ဖြစ်မှာပဲထင်လို့ လတ်တလောဖြေရှင်းလို့ရမယ့် အပေါင်ဆိုင်ကို လမ်းညွှန်ပေးတာ၊ အဲဒီမှာ သူ့လက်ကောက်ခဏထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်အကြံပေးတာကို ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမှာ”

အဲဒီအခါ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မျိုးမျိုးသွယ်က . . .

“ကောင်းကြသေးရဲ့လားဟယ်၊ ငါ့စကားနဲ့ ငါခံရပြီ၊ ဟဲ့ . . . မြန်မြန်ရှင်း၊ ငါ့မှာ လတ်တလောပြဿနာမရှင်းမဖြစ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက အိမ်

သာအရမ်းတက်ချင်လို့ဟာ ဒီလူက တစ်မျိုးစဉ်းစားပြီး ပြောတာကိုး၊ တဲ့ . . . မြန်မြန်ရှင်း၊ အမယ်လေး . . . ငါ့ဇာတာများ ညံ့ပုံနော်”

မျိုးမျိုးသွယ်က သံမြသာတို့သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောရင်းက ပိုက်ဆံအမြန်ရှင်းခိုင်းပြီး ဆိုင်ထဲကနေထွက်သွားကြပါတယ်။

“ထည်ဝါရာ . . . မင်းက လုပ်လိုက်ရင် တလွဲချည်းပဲ၊ ကိုယ့်ဦးတည်ချက်က ဘာလဲ၊ မင်းက ဘာလို့သွားပြောရတာလဲ၊ သူ့ဖာသာသူလတ်တလောမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းရှင်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့အိမ်သာတက်ချင်တာ မရှုံးအလုပ်လား၊ မင်းအလုပ်က ဘာလဲ”

ပစ်ကြီးနဲ့ အေးသိန်းတို့က သံမြသာတို့ ထွက်ထွက်သွားချင်းမှာပဲ ထည်ဝါကို ဝိုင်းအံ့ပြစ်တင်ကြပါတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက တကယ်ပြဿနာဖြစ်တယ်ထင်လို့ပါ”

“မင်းကသာ ထင်နေ၊ ငါတို့မှာ အဲဒီအုပ်စု ဒီဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားတာတည်းက စောင့်ကြည့်ပြီး နောက်ကလိုက်၊ သူတို့နားမှာထိုင်ပြီး ပိပီခိုခိုနဲ့ ဟန်ဆောင်ရတာ မလွယ်လိုက်တာ၊ ဒီကြားထဲ မင်းက သံမြသာနဲ့ ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်သေးရဲ့၊ အခု မင်းကိစ္စအဆင်ပြေလား”

အေးသိန်းစကားအဆုံး ထည်ဝါက . . .

“အဆင်ပြေအောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကိုကြီးကျော်ကို အကူအညီတောင်းပြီး ခွင့်ရိုက်ခိုင်းထားတယ်၊ ကိုကြီးကျော်က သံမြသာကို ငါ့ဖုန်းထဲမှာ မြင်ဖူးတာပဲ၊ ငါ့ဖုန်းကိုပါ သူ့ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီလူကြီးကို ဒီနေ့နဲ့လစ်ခိုင်းရတာ အားတောင်နာတယ်”

“ဟေ့ကောင် အားနာတာ အသာထား၊ တော်ကြာ . . . ကိုကြီးကျော်အလွဲတွေလုပ်နေဦးမယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အချစ်ခံရဖို့များတာ . . . ကိုယ့်အဖေလောက်ရှိတဲ့လူ ညွှန်ကြားတာ လိုက်လုပ်ရတယ်လို့၊ ဘေးလူတွေပါ မနေရဘူး”

အေးသိန်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကိစ္စ မဆီမဆိုင် ဟိုကြီးကျော်တောင် ပါလာရပါပကော။

မပြစ်ချင်ပါဘူးဆို
 မြားနတ်မောင်က
 ရန်ပွဲကိ 'ခွင်' ဆင်ပေးသေးရဲ့၊
 မမျှော်လင့်ပါဘူးဆို
 ဘယ်သူကများ
 အိပ်မက်တွေမက်ဖို့ အော်လမ်းရွေးခဲ့လေသလဲမသိ။

အခန်း (၁၅)

စောစောက ကင်တင်းမှာ မိုးမိုးသွယ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို မိုးမိုးသွယ်ကိစ္စပြီးတဲ့အထိတိုင်အောင် သံမြသာတို့တစ်တွေ ပြောလိုက်ပြီပါ။ ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ကိုယ် ပြောနေဆိုနေတာ နေရာတကာ ဆရာကြီးဝင်လုပ်ချင်တဲ့ အဲဒီကျောင်းသားက ဝင်ပါဖြစ်အောင် ပါလိုက်သေးရဲ့။ နေရာတကာ လူတွေ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်ဖြစ်တာ သူ့ကိစ္စကျနေတာပဲ။ အဲဒါ သူ့အပူလားလို့။

“အစ်မ . . . အစ်မ . . . အစ်မလေး . . . ခဏလောက်”

သံမြသာတို့တတွေ စာသင်ခန်းရှေ့ရောက်လာခါနီးမှာ စာသင်ခန်းနားမှာ မုန့်တွေဘာတွေရောင်းတဲ့ ကုလားမကြီးဒေါ်ခါတမိရဲ့သားဖြစ်တဲ့ မူတူးက လက်ထဲမှာ ပါကင်စာရွက်နဲ့ ထုပ်ထားတာတစ်ခုကို ထိုင်ကာ ပြေးလာရင်းက လှမ်းခေါ်ပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . မူတူး . . . ငါ့ကို ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

သံမြသာက သူမကိုခေါ်တဲ့ အကြောင်းရင်းကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“အသက်ခပ်ကြီးကြီး အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ဒါလေးလာပေးသွားတာ၊ အစ်မလာရင် ပေးလိုက်ပါတယ်တဲ့၊ ရော့ . . . အစ်မ”

မူတူးက ပြောရင်းကနေ သံမြသာကို ပါကင်ထုပ်ထားတဲ့ဟာတို့

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ထေပါတယ်။

“သံမြသာ . . . မယူနဲ့၊ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိနဲ့၊ တော်ကြာ အချိန်ကိုက်ဦးကို ပါကင်စာရွက်နဲ့ပတ်ပြီး အခုလိုပေးရင်းက ငွေခွဲတာတွေ က ကမ္ဘာမှာ ဒါမျိုးသာမကတွေ အများကြီးနော်”

ချိုချိုစုက ပါကင်စာရွက်နဲ့ ပတ်ထားတာကို မယူဖို့ တားပါတယ်။

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“အဲဒါက နင်ပြောမှလား၊ ခင်သန်းဆင့်ရယ်၊ သိပ်မှန်တာပဲ၊ ဟဲ့ . . . မူတူး . . . အဲဒီပေးတဲ့လူက နင့်ကို ဘာပြောသွားသေးလဲ”

မျိုးမျိုးသွယ်က မေးတော့ မူတူးက . . .

“ဘာမှသိပ်မပြောဘူး၊ ဒီက အစ်မသံမြသာကို ပေးပေးပါဆိုပြီး အဲဒီလူကြီးက ဖုန်းထဲက ဓါတ်ပုံကိုထုတ်ပြပြီး ဒီပစ္စည်းနဲ့ မုန့်ဖိုးဆိုပြီး ငါးရာတန်တစ်ရွက်ပေးသေးတာ”

“မူတူး . . . နောက်ကိုမှတ်ထား၊ ဘယ်သူပေးပေး အခုလိုမယူနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ဟာမျိုးဆို နင်ဒုက္ခရောက်မယ် . . . ကြားလား”

သံမြသာက မူတူးလက်ထဲက ပါကင်ထုပ်ထားတာကိုယူရင်းက မူတူးကို သတိပေးစကားဆိုပါတယ်။ မူတူးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

“သံမြသာ . . . ဘယ်သူက နင့်ကို ဘာပေးပြန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီပါကင်ကို ဖွင့်ကြည့်စမ်း၊ ဘာပါလဲသိရအောင်”

ချိုချိုစုက ပါကင်ထုပ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေပါတယ်။ သံမြသာလည်း ပါကင်ထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

“ဟယ် . . . ပုလင်းကို ပါကင်ပတ်ထားတာပဲ၊ ဒီမှာလည်း စာရွက်ခေါက်တစ်ခု၊ သံမြသာ . . . ဒါ . . . ဒါ . . . နင်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရင်ထိုးဖို့ပြောတဲ့ သစ်ခွပန်းအနက်ကျားပွင့်မဟုတ်လား၊ သုံးပွင့်တောင် ပါလား”

ချိုချိုစုရဲ့အံ့ဩသံနဲ့အတူ အခြားသူငယ်ချင်းမနှစ်ဦးလည်း အံ့အားသင့်နေသလို သံမြသာလည်း မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“ငါ . . . ဒီသစ်ခွပန်းအနက်ကျားသုံးပွင့်ကို လိုချင်နေတာ ဘယ်သူက သိနေတာလဲ မသိဘူး”

သစ်ခွပန်းအနက်ကျားသုံးပွင့်ကို ပုလင်းထဲမှာ ရေထည့်ပြီး စိမ်ထားတာကိုကြည့်ပြီး သံမြသာစဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . မမသင်းကကော တစ်ယောက်ယောက်ကိုပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲဒါတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူးဟ၊ သူက သူ့အလုပ်နဲ့သူ့စွပ်နေတာ၊ ငါတော့ ခေါင်းတော်တော်စားလာပြီ ခင်သန်းဆင့်ရယ်”

“ဘာရေးထားလဲ မသိဘူး၊ ဖတ်ကြည့်ပါဦးဟ”

မျိုးမျိုးသွယ်က သံမြသာလက်ထဲက စာမှာ ဘာရေးထားသလဲ သိချင်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ သံမြသာလည်း စာကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

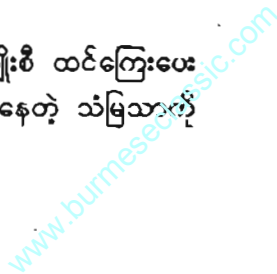
မင်းရဲ့ဆံကေသာမှာ ဒီပန်းသုံးပွင့်ဟာ မင်းသာ ပန်ဆင်မယ်ဆို ဒါမှမဟုတ် မင်းရင်ဘတ်က အင်္ကျီမှာ ထိုးထားမယ်ဆို တင့်တယ်လှပါရဲ့ကွယ် . . . ။ မင်းအတွက် ကိုယ့်ရဲ့ပန်းစကားပါပဲ။

လက်ရေးနဲ့မရေးဘဲ ကွန်ပျူတာနဲ့ ရိုက်ထားတော့ ဒီလက်သည်းတို့ ဖော်ရတော့ တော်တော်ခက်လိမ့်မယ်နော်”

“အင်း . . . သံမြသာကို တစ်ဖက်လူရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုအရှိန်က ဆော့ မြင့်သထက် မြင့်လာပြီ”

“ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုသော ဟာတွေက ဘယ်လိုအံ့အားသင့်စရာတွေနဲ့ ရောက်လာမယ်မှန်း မသိဘူး၊ ဟဲ့ . . . ဒါနဲ့ သံမြသာ . . . နင်က ဒီပန်းသုံးပွင့်ကိုကော မင်္ဂလာဆောင်မှာ တကယ်ပဲ သတိသမီးအရန်ဝတ်စုံအင်္ကျီမှာ ထိုးမှာလား”

သူငယ်ချင်းမသုံးဦးက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ထင်ကြေးပေးပြောရင်းကနေ ချိုချိုစုက စာရွက်ကို ထပ်ပြန်ဖတ်နေတဲ့ သံမြသာကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“ငါ တကယ်လိုအပ်နေတာပဲဟာ၊ သူ့ရဲ့ ဒီလိုပေးပို့မှုကိုတော့ ငါအသိအမှတ်ပြုပေးရမှာပေါ့။ မင်္ဂလာဆောင်နေ့မှာကော အဲဒီမင်္ဂလာပွဲ မှာ ဒီပန်းပို့တဲ့သူ ပါချင်ပါနေမှာ”

“နင် . . . အခုချိန် ဒီလိုနင်ကြိုက်တဲ့ပီကော၊ လိုအပ်နေတဲ့ပန်းကို ပို့ပေးတဲ့သူကို မြင်မယ်သိမယ်ဆို နင်ဘာပြောမလဲ”

“ဒီအချိန်မှာ ငါမသိချင်သေးပါဘူး မျိုးမျိုးသွယ်ရယ်၊ နောက် ဆက်တွဲ ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေနဲ့ ငါ့ကို အံ့အားသင့်အောင် ဆွဲဆောင်ဦး မလဲဆိုတာ ငါက အိပ်မက်တွေမက်ရင်း စောင့်နေဦးမှာ၊ အခု ဒီပုလင်း ထဲမှာရှိတဲ့ သစ်ခွပန်းသုံးပွင့်က ငါ့ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုအရှိန်ကို ဇာတ်တက် ပိုင်းရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်တာပဲ”

“ဟဲ့ . . . သံမြသာ၊ ဟိုမှာ စောစောက နင့်အချစ်တော်ကြီးပါ လား၊ သူတို့သုံးယောက် ကင်တင်းကနေထလာပြီး နျူးကလီးယားရူပဗေဒ ဘာသာရပ်ဖက်က အတန်းဆီသွားမလို့ထင်တယ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ထည်ဝါတို့ သူငယ်ချင်းသုံးဦး သူမတို့နှင့် မလှမ်း မကမ်းကနေ ဖြတ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ခင်သန်းဆင့်က လှမ်းပြော ပါတယ်။

“သူ့ဖာသာသူသွားတာ ငါတို့အလုပ်မှမဟုတ်တာ တော်သေး တယ်၊ အခုချိန်မှာ အကူအညီပေးရမလားဆိုပြီး ထပ်မရောက်လာလို့ အဲဒီသူတို့သွားတဲ့ဖက်မှာ အပေါင်ခံချင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ လိုက်ဖေး မလို့လားမှမသိတာ၊ သူ့ကိုမြင်ရတာ ငါခံစားမှုအရှိန်လျှော့တယ်၊ လာပါ . . . သွားရအောင်”

သံမြသာက ပြောဆိုရင်းမှ သူငယ်ချင်းမတွေကို လက်ထဲမှာ သစ်ခွပန်းထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းကိုယူပြီး အတန်းရှိရာလာခဲ့ပါတော့တယ်။

မနေ့ကကိစ္စကို စဉ်းစားပြီး ထည်ဝါကျေနပ်နေပါတယ်။ အားလုံး

က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပိပိရိရိလုပ်ပြသွားလို့ပါ။ တစ်ခုခုကို သိသွားလို့က ရှေ့ဆက်ဖို့ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေက ‘ဝွမ်းပြီလို့။ ဒါ့အပြင် ဦးရွှေတောင်အကြံ ပေးတဲ့ ဒုတိယမြောက်ကိစ္စက အဆင်ပြေလောက်ပါရဲ့လို့။ အနည်းဆုံး တော့ သံမြသာအဖို့ ခေါင်းထပ်စားမှာ အမှန်ပဲလို့။ ဒါ့အပြင် ဘယ်က မှန်းမသိ ရောက်လာတဲ့ဟာအတွက် လိုက်မစုံစမ်းဘဲနေမှာ မဟုတ်။

ဒါ့အပြင် ကိုကြီးကျော်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထည်ဝါက သူ့ဟမ်းဖုန်း ကိုကြီးကျော်ကိုပေးလိုက်လို့ ဖုန်းထဲက သံမြသာ ခေါ်ပုံကိုပေးခိုင်းမယ့် ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ ကုလားမကြီးရဲ့သားကို ယေး ရတာက ပိုအဆင်ပြေသွားတယ်လို့။

ဒီအချိန်မှာ ဖုန်းကမြည်လာလို့ နံပါတ်ကိုကြည့်တော့ ဦးရွှေတောင် ဆီက ဖုန်းဖြစ်နေပါတယ်။

“အန်ကယ် . . . ပြောပါ”

“ဘယ်လိုလဲ . . . ငါ့တူ အန်ကယ်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖြစ် သလား”

“လုပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကောင်းလို့ မဟုတ် ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဝိုင်းဝန်းအားဖြည့်ပေးလို့ပါ”

“ဒါဆို တစ်ဖက်ကလည်း တော်တော်စိတ်ဝင်စားလောက်ပြီထင် ရဲ့ မောင်ထည်ဝါ”

“ကာယကံရှင်တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တောင် သူ့နေရာမှာဆို ဘယ်လိုလဲဆိုပြီး အမျိုးမျိုးစဉ်းစားကြည့်မိနေသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ အန်ကယ် . . . ဖုန်းဆက်တာက တစ်ခြားဘာအကြောင်းများ ရှိသေးလို့လဲ”

“ရှိတယ်ကွ . . . လာမယ့် ကြာသပတေးနေ့က ကွယ်လွန်သွား တဲ့ အန်ကယ်ရဲ့အဖေမွေးနေ့လေ၊ အဲဒါ အန်ကယ်လျှင်လို့ မင်းတို့ရဲ့ နှလုံးလှလှမှုရေးအဖွဲ့ကို ငွေနှစ်သိန်းလျှင်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“လျှာတာပဲ အန်ကယ်ရယ် ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော် အန်တယ် အိမ်လာရမလား၊ လိပ်စာပေးလေ”

“နေ . . . နေ . . . မောင်ထည်ဝါ . . . မြို့ထဲက Aroma cafe

မှာ ရှေ့အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့မှာတွေ့မယ်၊ နေ့လယ် (၁) နာရီလောက် စောင့်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်ကယ်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပါတယ်။ ဦးရွှေတောင်က သူတို့လူမှုရေး အသင်းအတွက် အလှူငွေပေးတဲ့အခါ ဘယ်လိုညွှန်ကြားချက်တွေ အကြံ ပေးဦးမလဲ မသိပါ။

တေးသီဆိုကြပါစေ ...

သူချစ်ကိုယ်ချစ်တွေလေ

မြို့မငြိမ်းနဲ့ ‘မင်္ဂလာမောင်မယ်’ တေးကိုပေါ့။

လျှောက်လှမ်းကြပါစေ ...

သူချစ်ကိုယ်ချစ်တွေလေ

တင်တင်မြရဲ့ ‘ချစ်သူတို့လျှောက်သောလမ်း’ ကိုပေါ့။

ချေမှုန်းတိုက်ထုတ်နိုင်ပါစေ ...

သူချစ်ကိုယ်ချစ်တွေလေ

‘နောင်ဂျိန်လင်မယား’ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကိုပေါ့။

သံမြသာရဲ့အချစ်တော် ခွေးကလေး 'ဘော်နီ' တို့ တောင်လှိုင်ပါလား။
'ဘော်နီ' ဆိုတဲ့ ခွေးကလေးက သခင်စကားနားလည်လို့လားသေး ဆိုတဲ့
ပြေးဝင်သွားပါတယ်။

“သံမြသာ . . . စောစောက ပြေးထွက်သွားတဲ့ နင့်ခွေးကလေးဖြင့်
မှ သတိရတယ်။ နင်က ခွေးတောင်ဒီလောက်ချစ်တာ၊ နင်တကယ် မြတ်နိုး
တဲ့ ကိုယ်ချစ်မျိုးဆို တော်တော်ချစ်မှာပဲလို့ ငါတော့ ထင်တယ်”

ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း ပြောဆိုနေရင်းက ခွေးကလေး
ဘော်နီကိုမြင်ပြီး မျိုးမျိုးသွယ်က သံမြသာအား အချစ်အကြောင်း စကား
စလိုက်ပါတယ်။

“ဒါတွေကို လူတွေက ဖွင့်ဆိုတာပါဟာ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်တ
ချစ်ရတဲ့ ကိုယ်ချစ်ကလည်း မကောင်းသလို၊ သူကချစ်တဲ့ သူချစ်မှာလည်း
မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်ချစ်သူချစ်ဖြစ်မှ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးကောင်းတာ၊
ဒါပေမယ့် ကိုယ်ချစ်သူချစ်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှစ်သက်စုံမက်
မြတ်နိုးတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတွေပါ
လာရင် အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တိုင်ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ၊ အဲဒီ
ဒုက္ခတွေက ကိုယ့်အမျိုးကြောင့် ဖြစ်တယ်၊ သူ့အမျိုးကြောင့် ဖြစ်တယ်
ဆိုပြီး နောင်ကျိန်လင်မယား အိမ်တွင်းတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်တော့တာပဲ၊ အဲဒါ
မျိုးတွေကို ကိုယ်ချစ်သူချစ်နှစ်ယောက်စလုံးက အမြစ်ကစ ချေမှုန်းတိုက်
ထုတ်ပစ်ရမှာ”

“သံမြသာရယ် . . . နင့်မှာ ရည်းစားမရှိလို့သာပဲ၊ ပြောလိုက်တာ
များ တကယ်အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ အချစ်အဘိဓမ္မာဆရာမကြီးကျနေတာပဲ”
ခင်သန်းဆင့်က သံမြသာကို ချီးကျူးစကားဆိုပါတယ်။

“သံမြသာ . . . နင်က ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မနေ့တ
မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီးအရန်ဝတ်စုံနဲ့က တော်တော်လှတော့ နင်သာ
မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဒီထက်ကို ပိုလှမှာ”

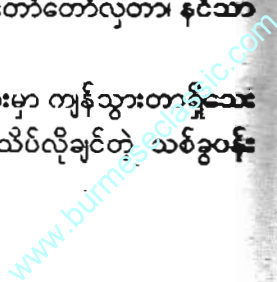
“ဒီလိုလှတာက မျိုးမျိုးသွယ်၊ နင့်စကားမှာ ကျန်သွားတာနဲ့သေး
တယ်၊ ဘယ်ကမှန်းမသိ ပို့လိုက်တဲ့ သံမြသာသိပ်လို့ချင်တဲ့ သစ်ခွပန်း

အခန်း (၁၆)

မနေ့က မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကိုယ်က သတို့သမီးအရန်လုပ်တာ
သာပြောတာ ဘဝမှာ ပင်ပန်းလိုက်တာဆိုတာ။ အလှပြင်ဆိုင်ကို မနက်
အစောကြီးကတည်းက သွားရ ပြင်ရဆင်ရနဲ့ လူကို မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလို့
ညလည်းရောက်ရော ဖတ်ဖတ်ကို မောလိုက်တာလေ။ သံမြသာအဖို့ လှုပ်
ကို မလှုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့မနက်တော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အေးအေးဆေး
ဆေး နားမယ်ဆိုကာမှ သူငယ်ချင်းမတွေက ရောက်လာပြန်ရော။ ခြံထဲမှာ
အေးအေးလူလူထိုင်ရင်း MP-4 နဲ့ ငြိမ့်မယ့်ခံစားမှုကတော့ လုံးဝပျက်
သုန်းသွားတာ အမှန်ပါ။ အဲဒီသုံးယောက်က သူတို့မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့
လျှာဖျားက ထွက်လာတဲ့စကားလုံးတွေကို မမောတမ်းမြောကြတာဆိုတာ
ပြောမနေနဲ့တော့။

သူတို့စကားဝိုင်း အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ပန်းအိုးတွေကို ရွှေလိုက်၊
ပန်းအိုးတစ်အိုးမှာ ဒန်းပင်ငယ်လေးတစ်ပင်ကို စိုက်နေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူ
ဦးရွှေတောင်ကတောင် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးပါသေးရဲ့။

“ဟဲ့ . . . ဘော်နီ . . . သွားသွား၊ ဟိုမှာ မင်းရဲ့သခင်မတို့အဖွဲ့
မင်းလာလို့ စကားဝိုင်းပျက်သွားဦးမယ် . . . ရှု၊ . . . ရှု၊”
ဦးရွှေတောင်က သံမြသာတို့ စကားဝိုင်းနားကိုရောက်လာတဲ့

အနတ်ကျားသုံးပွင့် ရင်ဘတ်က အင်္ကျီမှာ ထိုးထားတာ ထည့်ပြောဦးလေ”

“ဟဲ့ . . . ချိုချိုစု၊ တကယ်လို့ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ သံမြသာကို ပဟောဠိလုပ်တဲ့သူသာရှိရင် တော်တော်ကျေနပ်နေမှာနော်၊ ဒါပေမယ့် သံမြသာ . . . နင်အဲဒီလို သတို့သမီးအရန်ချည်းပဲ မလုပ်နဲ့၊ ကျိန်းကြေ တတ်တယ်”

“ကျေမလာ။ မကျေလာတော့ မသိဘူး။ မနေ့ညကပဲ မမသင်းက ပြောတယ်၊ သူ့ညီမယောက်ျားရဲ့ဖက်က နောက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲရှိတယ်တဲ့၊ ငါ့ကို သတို့သမီးအရန်လုပ်ဖို့ ထိပ်ကမ်းလှမ်းတာ၊ ငါငြင်းရသေးတယ်ခင်သန်းဆင့်ရေ၊ မင်္ဂလာဆောင်တယ်ဆိုတာက မြန်မာမှုက အမျိုးမျိုးပဲ သိမှကောင်းတာ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်ဟာ၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေရှိမှာပဲ ရှာဖတ်ပေါ့ဟဲ့”

“ဘယ်မှာငါက ရှာဖတ်ရမှာလဲ၊ ငါက ဘိသိတ်ဆရာလုပ်စားမှာ မှမဟုတ်တာ မျိုးမျိုးသွယ်ရ”

“မသိပါဘူးဟယ် . . . နင့်ကို သတို့သမီးအရန် ထပ်လုပ်ခိုင်းတယ်ဆိုလို့ပါ”

အဲဒီနောက် သံမြသာတို့တစ်တွေ ဦးရွှေတောင်က ပန်းအိုးထဲမှာ စိုက်နေတဲ့ ပန်းပင်ကိုမေးလို့ သံမြသာက မသိကြောင်း ပြောရပါသေးတယ်။ တော်တော်စပ်စုတဲ့ ဟာမတွေ။

“ငါ့တူတို့ စောင့်နေတာ ကြာပြီလား၊ အန်ကယ်နောက်ကျသွားရင် ခွင့်လွှတ်ကွာ”

Aroma cafe ထဲကို ဦးရွှေတောင်က ရောက်ရောက်လာချင်း မှာပဲ ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း နှုတ်ဆက်ရင်းက ပြောလိုက်ပါတယ်။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး အန်ကယ်၊ ဒါ . . . ကျွန်တော်တို့ လူမှု

နေအဖွဲ့ဝင်တွေလေ၊ အန်ကယ် မှတ်မိပါတယ်၊ တစ်ခါက စားသောက်ဆိုင်မှာ တွေ့ကြတာလေ၊ အခုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဒါပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက်ခြင်းတော့ မတူဘူးနော်”

“ဒါပေါ့ မောင်ထည်ဝါရယ်၊ လူဟာ လူထဲမှာနေတော့ လူနဲ့တူအောင် သူ့နေရာနဲ့သူ ခွဲခြားရတာပေါ့၊ ကဲပါ . . . ရော့ . . . အန်ကယ် ဝင်းတို့ကို အန်ကယ်အဖေမွေးနေ့အတွက် လှူမယ်ပြောတဲ့ ငွေနှစ်သိန်း”

ဦးရွှေတောင်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေနှစ်သိန်းထုတ်ပေးပါတယ်။

“ကိုကြီးကျော် . . . အန်ကယ်ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်ပြုဇွတ်တမ်းလေး ရေးပေးပါဦး”

ကိုကြီးကျော်က သူ့အိတ်ထဲကနေ ကဒ်ပြားကိုထုတ်လိုက်ပြီး . . .

“အစ်ကိုကြီးမိသားစုနာမည်လေး ပြောပါဦး”

“ဦးရွှေတောင်နှင့် မိသားစုလိုသာ ရေးလိုက်ပါ၊ လျှာတာပဲကွာ . . . ဒါတွေမလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး . . . အစ်ကိုကြီးရ၊ ကျွန်တော်တို့က သတ်သတ်ဇွတ်မှတ် အဖွဲ့အစည်းနဲ့ စနစ်တကျလုပ်တယ်ဆိုတာ သိအောင်လို့ပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဒါလည်း မှန်တာပဲ”

ဦးရွှေတောင်က ကိုကြီးကျော်ရဲ့စကားကို ထောက်ခံလိုက်ပါတယ်။ ကိုကြီးကျော်က ထည်ဝါတို့ ‘နှလုံးလှ’လူမှုရေးအဖွဲ့မှာ ငွေကိုင်ဆိုတော့ ဒီနေ့ကိုကြီးကျော်က မပါလို့မရတာအမှန်။

“တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ် အန်ကယ်ရယ်၊ ဒီငွေက တကယ်တို့လိုအပ်တဲ့ အရေးတကြီးချို့တဲ့လူတွေအတွက် အသုံးဝင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်သာခုခေါ်ပါတယ်”

“မောင်ထည်ဝါရယ် . . . လူဆိုတာ လူ့ဘဝကိုရဖို့ လွယ်တာဇွတ်လို့ ဒီတော့ ရတဲ့လူ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့လူဖြစ်အောင် လုပ်ရတာပေါ့”

“အန်ကယ်ပြောမှ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်၊ တစ်ချို့လူတွေက ပြောကြတယ်၊ ဘုံတကားဘုံထဲမှာ လူ့ဘုံသာ အရက်၊ ဘီယာရတယ်ဆိုပြီး အမင်လွယ်လွယ် တန်ဖိုးမထားဘဲ နောက်ပြောင်ကြတာတွေလေ၊ လူ့ဘုံ

ဘဝဟာ တကယ်တော့ တစ်ခြားဘုံဘဝတွေထက် ထူးကဲသာလွန်တဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုမသိဘဲ သူတို့ပျက် ရယ်ပြုကြလို့သာ၊ တကယ်သိရင် ပြောကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟ . . . ငါ့တူစကားကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ အန်ကယ် ကော်ဖီ သောက်ရင်း နားထောင်မယ်၊ ရှင်းပါဦးကွ”

ဦးရွှေတောင်က ထည့်ဝါစကားကို စိတ်ဝင်စားသွားလို့လားမသိ ကော်ဖီကို တစ်ခုံသောက်ပြီး ခြန်ချထားပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ အန်ကယ်ရ၊ လူ့ဘုံဘဝမှာသာ ကောင်းတဲ့ ဂုဏ်သတ္တိငါးမျိုးရှိတာ၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်မျိုးစုံ အကုန်လုပ်နိုင်တဲ့ ဂုဏ် သတ္တိ၊ ရဟန်းတော်တွေဖြစ်ထွန်းဖို့ သိမ်ကျောင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဂုဏ် သတ္တိ၊ သာသနာတော်ရောင် ထွန်းလင်းတောက်ပတဲ့ ဂုဏ်သတ္တိ၊ နိဗ္ဗာန်တို့ သွားရောက်နိုင်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိနဲ့ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေတို့ ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတွေရတာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူ့ဘဝပေါ့၊ နတ်ပြည် က နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေ ‘စုတေ’ရင်တောင် လူ့ဘဝကို လိုလားတောင့် တကြသေးတာပဲ၊ အဲဒီလို စုတေခါနီးရင် ကျွန်တို့နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေ က စုတေမယ့် နတ်သား၊ နတ်သမီးကို အားပေးစကားသုံးခွန်းပြောရပါ ရောလား၊ ပြောတဲ့စကားက သုံးခွန်းတောင်ရှိတာ၊ အမောင်နတ်သား နတ်သမီးတို့တဲ့ ဒီနတ်ပြည်က စုတေတဲ့အခါ သုဂတိဘုံဖြစ်တဲ့ လူ့ပြည်တို့ သွားပါ၊ လူ့ပြည်ရောက်တဲ့အခါ သူတော်ကောင်းတရားဖြစ်တဲ့ သဒ္ဓါတရား ရအောင်ယူပါ၊ ရရှိထားတဲ့ သဒ္ဓါတရားကို ကောင်းစွာစာည်ဆောက်ပါ၊ ဘယ်သူလာဖျက်ဖျက် မပျက်စေနဲ့တဲ့၊ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝရောက်တုန်း သာသနာတော်နဲ့ ကြုံတုန်းမှာ ဒါန၊ သီလ စတာတွေ ကောင်းမှုပြုသင့် တာပေါ့၊ ဒါမှ လူပုံသဏ္ဍာန်နဲ့တူတဲ့ လူဖြစ်မှာ လူဆိုတာ ကုသိုလ်အညွန့် တလူလူ လွှင့်ထူနိုင်ရမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လူပီသ အောင် လူမှုရေးလုပ်ငန်းဒါနတွေ လုပ်နေတာပေါ့၊ အန်ကယ်ရယ်”

“ငါ့တူ . . . မင်းက လူငယ်ဆိုပေမယ့် ဗဟုသုတတော်တော်ရှိ တာပဲ၊ ဒီနေ့ အန်ကယ်အဖေအတွက် လှူလိုက်ရတာ အန်ကယ်ပီတီဖြစ်

သွားပြီ”

“ကဲ . . . အစ်ကိုကြီး၊ ပီတီဖြစ်ရင်လည်း ဟောဒီကော်ဖီကို ကုန် အောင်သောက်လိုက်ဦး”

ကိုကြီးကျော်က ထည့်ဝါစကားကို နားထောင်လိုက်ရလို့ ကျေ နပ်နေတဲ့ ဦးရွှေတောင်ကို ပြောပါတယ်။

“ဒီက ကိုယ့်ညီလေးကိုကြည့်ရတာ-အရင်တစ်ခါက အရက်ဝိုင်း ဆိုတော့ စကားသိပ်မပြောဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ညီက အရာရှိပုံစံမျိုးပဲ၊ အိမ် ထောင်မရှိသေးဘူးထင်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးရှာပေးရမလား၊ ကိုယ့်ညီလေး တ သဘောကောင်းမယ့်ပုံပဲ”

ဦးရွှေတောင်ကတော့ ကိုကြီးကျော်ကြားချင်တဲ့ စကားလုံးမျိုး တွေကို ပြောပြလို့။

“အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို မြောက်နေပြီ၊ မိန်းမဆိုတာကို တွန်တော်က ရေပြင်ကျယ်ထဲက ‘ဝဲ’လို့သတ်မှတ်တော့ ကြောက်နေတယ်ဗျ”

“ဟ . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ‘ဝဲ’ဖြစ်ရတာတုန်း”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကိုကြီးရ၊ ဖော်တူဂါမဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ရေ ပြင်ကျယ်မှာရှိတဲ့ ‘ဝဲ’နဲ့သိပ်တူတာ၊ မိန်းမရဲ့အချစ်၊ အကြိုက်၊ အမူအနွဲ့၊ မုယာမာယာထဲ ရောက်သွားလို့က အဲဒီယောက်ျားဟာ ပြန်ပေါ်လာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ လူတွေက ငါက ရုပ်လှလို့၊ ပညာတတ်လို့၊ စည်းစိမ်ရှိလို့၊ ငါက တော်လို့ မိန်းမတွေက ‘ဝဲ’ကိုကြိုက်တာပဲဆိုပြီး အဲဒီ‘ဝဲ’ထဲခုန်ချလို့ကတော့ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှု စတဲ့အိမ်ထောင်ရေးတာဝန်တွေနဲ့ ‘ဝဲ’ထဲမှာ ပေါ်လိုက်မြုပ်လိုက်နဲ့ ဘဝက ပြီးပြီ”

“အင်း . . . ညီလေးက ‘ဝဲ’ကိုကြောက်ပေမယ့် ခုန်ချတဲ့သူတွေ၊ ခုန်ချမယ့်သူတွေ နည်းတာမှတ်လို့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မောင်ထည့်ဝါ”

ကိုကြီးကျော်စကားနားထောင်ပြီး ဦးရွှေတောင်က ထည့်ဝါတို့ ကြည့်ပြီး ပြောရင်းက ရယ်နေပါတယ်။

“အန်ကယ်က ထည့်ဝါကိုပြောမှ သတိရတယ်၊ ထည့်ဝါ . . . မင်းရဲ့သံမြသာလေ၊ ငါတို့အခန်းထဲက ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကိုမင်္ဂလာ

ဆောင်မှာ သူက သတို့သမီးအရန်လုပ်ရတာ တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ ငါက မင်းကိုပြောဖို့ မေ့နေတာ”

“မင်းကွာ . . . ပစ်ကြီးရာ အစောကြီးကတည်းက မပြောဘူး”

“ပြောမလို့ဟာ မင်းက မင်းအတွေးနဲ့မင်း ရှိနေတာကိုး၊ ထည်ဝါ . . . မင်းရဲ့သံပြဿာက သတို့သမီးအရန်လုပ်စားတော့မလို့နဲ့ တူတယ်”

တစ်ချိန်လုံး ဘာစကားမှမပြောတဲ့ ‘ပစ်ကြီး’က ပြောပြီးသွားတဲ့ အခါ ဦးရွှေတောင်က . . .

“မောင်ပစ်ကြီးပြောမှ အန်ကယ်အကြံရတယ်၊ မောင်ထည်ဝါ . . . မင်းရဲ့ကောင်မလေးကို ဒီတစ်ခါ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်တဲ့ စာအုပ်ရှာပေးပေတော့၊ ဒါမှ သူက သူ့သတို့သမီးအရန်လုပ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့စိတ်ဝင်စားတဲ့သူက သိနေပါလားဆိုပြီး ထပ်ဆင့်အံ့ဩအောင်ပေါ့ကွာ”

“အန်ကယ်က တော်တော်တွေးတတ်တာပဲ၊ မြင်တတ်တာပဲ”

ဦးရွှေတောင်၏အကြံကို ထည်ဝါသဘောကျသွားပြီး ချီးကျူးတာကို ဦးရွှေတောင်က ကော်ဖီလက်ကျန်ကို သောက်လိုက်ရင်း ပြုံးနေပါတော့တယ်။

ဘယ်နေရာကို

ရှောင်တိမ်းစရာရှာရပါမလဲ၊
ခုံဩပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာတွေက
ကိုယ့်နောက်တော်မျိုးကနေ
ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလို့ပါလား။

အခန်း (၁၅)

ကြံတောင့်ကြံခဲ တကယ့်ကို ရှားရှားပါးပါးပဲ။ မိခင်ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန် နဲ့သံမြသာ အတူတူသားအမိနှစ်ယောက် shopping မထွက်မိတာ တော်တော်ကြာပြီ။ ဒီနေ့မှပဲ စင်တာထဲမှာ အိမ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ရတော့တယ်။ ပြီးတော့ သံမြသာမိခင်က သံမြသာကို အင်္ကျီအဝတ်အစား ဝယ်ပါဦးဆိုလို့ အင်္ကျီဆိုင်ကနေ နှစ်ထည်ဝယ်ရပါသေးတယ်။ နေ့လယ်စာကိုလည်း သားအမိနှစ်ယောက်သား စင်တာထဲက ဆိုင်မှာပဲ စားဖြစ်တယ်။

“သမီး . . . သမီးကို မာမိမေးရဦးမယ်၊ မိန်းမသားချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ မာမိနဲ့ သမီးနဲ့က တစ်အိမ်တည်းနေပေမယ့် စကားမပြောဖြစ်ကြဘူးလေ၊ မာမိမှာက ဆေးရုံကိစ္စတွေကော အပြင်ဆေးခန်းတွေမှာပါ အချိန်ပိုင်းဝင်ရဆိုတော့ အခုမှပဲ မေးရတော့မယ်”

တစ်ခါဖူးမှ မိခင်ဖြစ်သူ ဒီလောက်စကားပလ္လင်ခံတာ မကြုံဘူးလို့ သံမြသာက သူမရဲ့မိခင်ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန် ဘာပြောမလဲဆိုတာ နားစွင့်မိပါတယ်။

“သမီးက ဒီနှစ်နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ စာမေးပွဲအောင်ရင် ဘွဲ့ရပြီ၊ ဒီတော့ တက္ကသိုလ်မှာ သမီးရည်းစားကော ရနေပြီလား၊ ပြောနော် . . . ဘာမှလျှို့ဝှက်မထားနဲ့၊ သမီးရည်းစားကို မာမိကော ဒယ်ဒီကလေး

အကဲခတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်”

“မာမိရယ် . . . ဘာများလဲလို့၊ သမီးမှာ ရည်းစားတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာမျိုးတော့ ရှိတယ်”

“သမီးက ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

“ဒီလို မာမိရဲ့၊ သမီးကြိုက်တဲ့ ဝီကေဗူးလိုက်ကို သမီးမသိအောင် သမီးရဲ့ကျောင်းသွားတဲ့အိတ်မှာ သားရေပင်နဲ့ လာချည်ထားတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီးအရန်လုပ်တုန်းက သမီးလိုချင်နေတဲ့ သစ်ခွပန်း အနက်ကျားသုံးပွင့်ကို ပုလင်းထဲထည့် ပါကင်ထုပ်ပြီး ပေးတာမျိုးတော့ ကြုံရတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူက ပို့တာလဲတော့ မသိဘူး၊ မသိချာတာ အဲဒီပို့တဲ့သူကတော့ သမီးကို စိတ်ဝင်စားနေသူပဲ ဖြစ်ရမှာ၊ အခုချိန်မှာ သမီးသိချင်တာက အဲဒါဘယ်သူလဲဆိုတာပဲ”

ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန်က သံမြသာစကားဆုံးတဲ့အခါ . . .

“ဒီခေတ် သမီးတို့လိုလူငယ်တွေရဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်တာ၊ ရည်းစားထားတာတွေက မာမိတို့လိုက်မမိတော့ဘူး၊ မေတ္တာတောင်းခံနည်းတွေက ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယို၊ ဝတ္ထု သိပ်ဆန်တာ၊ တပုဒ်တွေ မြတ်တာပေါ့၊ သမီးရယ် . . . တကယ်တော့ ကိုယ်ယူမယ့်လူဟာ ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးထားပြီး မျိုးမိုးကောင်းစို့ပဲ လိုတာပါ၊ ဒါပေမယ့် သမီးကိစ္စက ဒီမှာပြီးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါနဲ့ သမီးရဲ့ဒယ်ဒီကိုကော ပြောပြသေးလား”

“မပြောပြဘူး-မာမိ၊ ဘာမှမဟုတ်သေးလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း နောက်ထပ်ဘာတွေဘယ်လို ကြုံလာမလဲဆိုတာ မာမိကိုတော့ ပြော၊ ကဲ . . . ဒါဆို သွားရအောင်၊ သမီးရဲ့ဒယ်ဒီဂေါက်သွားရိုက်မယ်ပြောတယ်”

သံမြသာတို့ သားအမိနှစ်ယောက် စကားစကိုဖြတ်ရင်းမှ ကျသင့်ငွေကိုပေးပြီး စင်တာထဲကနေ ထွက်လာကာ ကားရပ်နားသော ပါတင်ဆီသို့ လာခဲ့ပါတယ်။

“သမီး . . . ဒီမှာ ခဏစောင့်ဦး၊ ဟိုမှာဆေးရုံက မေမေ့သွင်ထံ ချင်းဆရာဝန်ကြီး ဘာလာဝယ်လဲ မသိဘူး၊ သွားနှုတ်ဆက်လို့က်ဦးမယ်”

ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန်က ကားနားမှာ သံမြဲသာကိုထားခဲ့ရင်း ထွက်သွားပါတယ်။ သံမြဲသာက စင်တာကနေ ဝယ်လာတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ ကားနောက်ခန်းထဲထည့်နေတုန်းမှာပဲ ကားရပ်နားရာနေရာမှ ဝန်ထမ်းက လက်ထဲမှာ ပါကင်ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုကိုင်ပြီး သံမြဲသာအနားရောက်လာပါတယ်။

“ရော . . . အစ်မ၊ မိန်းမလျှာတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အစ်မရဲ့ခါတ်ပုံပြတယ်၊ ဒီကားပိုင်ရှင်အစ်မလာရင် ဟောဒီပါဆယ်ထုပ် ယေယေပါတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ပြောသွားတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ စာအုပ်ပါတဲ့၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးဆိုပြီး ငွေသုံးထောင်ကို မယူပါဘူးဆိုတာ တောင် အတင်းပေးသွားတယ်”

“လာပို့တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“ဆင့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်”

“ပေးခဲ့လေ . . . ရပြီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ကားရပ်ထားတဲ့နေရာမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ဝန်ထမ်းက ထွက်သွားပါတယ်။ ဒီပါကင်ထုပ်ကိုပေးတဲ့ မိန်းမလျှာက သူမနဲ့ မိခင်ဖြစ်သူတို့ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ စားရင်းသောက်ရင်း စကားကောင်းနေတာကို လေ့လာပြီးမှ ဒီလိုပေးသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်လို့။ သူမကို ဖုန်းနဲ့ခိုးရိုက်ပြီး ခါတ်ပုံဆိုင်မှာသွားကူးတာ သေချာပြီလို့။ သူမပုံတွေ ဘယ်လောက်တောင် ကူးထားသလဲမသိဆိုပြီး စိုးရိမ်သွားရင်းက ပါကင်ထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်ပါတယ်။

“ဟယ်! . . . မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ထိမ်းမြားမင်္ဂလာအကြောင်း စာအုပ်ပါလား၊ ဒီမှာလည်း စာရွက်ခေါက်ပါလား၊ အရင်အတိုင်းလိုပဲပါလား”

သံမြဲသာတစ်ယောက်တည်း ပြောရင်းက စာရွက်ခေါက်ကိုဖြည့်ပြီး ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

သတို့သမီးအရန် ထပ်လုပ်ဦးမှာလား။ သတို့သမီးအရန် ထပ်လုပ်ဦးမယ်ဆို အခုပေးပို့လိုက်တဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်ပါ။ မင်း

အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါဟာ တတိယအကြိမ်မြောက်ပေးပို့တာဆိုတော့ ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သိချင်နေလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့!!!

သံမြဲသာသိချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်မထားနိုင်တော့ပါ။ သူမတို့သူငယ်ချင်းမတွေ အိမ်မှာပြောကြတဲ့စကားကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ၊ အခြားလူတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောပြီး ကိုယ့်အတွင်းလူက အောင်သွယ်ပေးနေသလားဆိုပြီး မျိုးမျိုးသွယ်ဆီ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပါတယ်။ သူမလက်ထဲ ပါကင်ထုပ်ပြီး ရောက်တာတဲ့ “မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုထိမ်းမြားမင်္ဂလာ” စာအုပ်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စတင်ပြောခဲ့တာက မျိုးမျိုးသွယ်ဖြစ်နေလို့ပါ။

“မျိုးမျိုးသွယ် . . . နင့်ကို ငါမေးမယ်၊ မှန်မှန်ပြောနေတာ၊ နင် ငါတို့အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး စကားပြောတဲ့နေ့က သတို့သမီးအရန် ငါလုပ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင်ကတောင် ပြောသေးတယ်လေ၊ မင်္ဂလာဆောင်တာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ရှာဖွေတိုတာလေ၊ အဲဒါ အခု ငါ့မာမိနဲ့ စင်တာမှာ ဈေးဝယ်ထွက်ပြီးအပြန် ကားပါကင်ရောက်တော့ ကားစောင့်တဲ့ဝန်ထမ်းက မိန်းမလျှာတစ်ယောက်က လာပေးတာပါဆိုပြီး ငါ့ကို ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် လာပို့တယ်၊ ဖွင့်ကြည့်တော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ထိမ်းမြားမင်္ဂလာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိသင့်သိထိုက်တာ ရေးထားတဲ့ ဗေဒင်ဆရာဒေါက်တာမြတ်သစ်ရဲ့စာအုပ် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟဲ့ . . . သံမြဲသာ၊ ငါတို့တစ်တွေ နင့်အိမ်မှာ စကားပြောတော့ ငါက မင်္ဂလာဆောင်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ သိသင့်တယ်လို့ ပြောတာမှန်ပေမယ့် အဲဒီစကားက ခိုးခိုးပြောတာ၊ အဲဒီမှာပဲ ပြောတာ၊ ဘယ်မှာမှ မပြောဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ငါလည်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ နင့်ဆီပို့တဲ့လူက စနစ်တကျ လေ့လာအကွက်ချပြီးမှပို့တာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေဆီ ငါဖုန်းဆက်ပေးမလား ပြီးရင် နင့်ဆီပြန်ဆက်မယ်”

ဖုန်းထဲက လေသံအရ မျိုးမျိုးသွယ်တစ်ယောက် သူ့ကိုစွပ်စွပ်

စွဲစွဲပြောလို့ ဒေါသထွက်သွားပုံရပါတယ်။ အသံတွေကို တုန်နေပါတယ်။
မျိုးမျိုးသွယ်ကလည်း သူ့ဟုတ်ဘူးဆိုပြီးပြောတော့ ချိုချိုစုလား၊
ခင်သန်းဆင့်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်လား ဥစ္စာပျောက်ခံရရောက်
ဆိုသလိုမျိုး သံမြသာစိတ်ထဲမှာ သို့လောသို့လော ဖြစ်နေပါတယ်။

“သမီး . . . လက်ထဲမှာ ဘာစာအုပ်လဲ၊ စောစောတုန်းက မာမီ
မတွေ့မိပါဘူး”

အသိဆရာဝန်ကြီးကို အားရောက်နှုတ်ဆက်ပြီး ကားနားရောက်
လာတဲ့ ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန်က မေးလိုက်တော့ . . .

“မာမီ . . . သမီးကားမောင်းရင်းနဲ့မှပဲ မာမီကို ရှင်းပြတော့မယ်
ဒီစာအုပ်ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရလာသလဲဆိုတာ၊ ကဲ . . . သွားရအောင်
မာမီ . . . ကားပေါ်တက်”

ရှေ့ကားခေါင်းခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သံမြသာကား
သော့ကိုဖွင့်ပြီး စက်နှိုးစဉ်မှာပင် ကားပါကင်ရှိုရာသို့ ထည်ဝါနှင့်အတူ
သူ့မိခင်နှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိမည့် ရုပ်ရည်သန့်သန့်နှင့် အမျိုး
သမီးတစ်ဦးယှဉ်တွဲ၍ လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထည်ဝါလက်ထဲမှာ
လည်း ဈေးဝယ်လာသည်ထင်ပါရဲ့။ ပစ္စည်းတွေထည့်ထားသော အိတ်
နှစ်လုံးကို လက်ကဆွဲထားသည်။ ကြည့်ရတာ သူ့မကို မြင်ပုံမပေါ်။ ထည်ဝါ
နှင့်ပါလာတာ သူ့မိခင်ဖြစ်လိမ့်မည်လို့။ ကားကို စင်တာထဲကနေ မောင်း
ထွက်သွားရင်း သံမြသာစဉ်းစားမိပါရဲ့။ ဒီလိုပဟေဠိဖြစ်စရာကြုံရသည့်
သုံးခါစလုံးမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ထည်ဝါကို တွေ့တွေ့နေရတာ ကြုံကြုံကီ
တိုက်ဆိုင်လှချည်လားလို့။ ဒီအကြောင်းကိုတော့ အိမ်ရောက်လျှင် သူငယ်
ချင်းမတွေ့ကို ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်ဟုပြောရင်းက သူ့မမိခင်ကို စောစောက
ပါဆယ်ထုပ်လာဖို့တဲ့ အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြလို့နေပါတယ်။

ဒီတစ်ခါလည်း ပစ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သံမြ

သာနဲ့သူ့အမေ စင်တာမှာ ဈေးလာဝယ်တာကို စင်တာထဲမှာ ဈေးဝယ်
နေတဲ့ ပစ်ကြီးက မြင်မြင်ချင်းမှာ ဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ ထည်ဝါက ကူးထားတဲ့
သံမြသာခါတ်ပုံတစ်ပုံကိုယူ ပါကင်အဆင်သင့်ထုပ်ထားတဲ့ ပါကင်ထုပ်နဲ့
လမ်းထိပ်ကို အမြန်ပြေးပြီး အလှပြင်ဆိုင်က မာမီတင့်ကို သံမြသာခါတ်ပုံ
ပြရင်း အကူအညီအမြန်တောင်းရပါတယ်။ ပစ်ကြီးဆီကို သံမြသာတို့
ကားရပ်ထားတဲ့နေရာနဲ့ ကားနံပါတ်ကိုမြှော့ဖို့ ဖုန်းပြန်ဆက်၊ ပစ်ကြီးက
လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုစုံစမ်းပြီး ဖုန်းထဲကပြော၊ သူက မာမီတင့်ကို
မှတ်ခိုင်းပြီး သံမြသာတို့ ဈေးဝယ်တဲ့စင်တာကို အမြန်လွှတ်လိုက်ရပါတယ်။

ထည်ဝါကလည်း မိခင်ဖြစ်သူကို ချက်ချင်းဆိုသလို စင်တာမှာ
အင်္ကျီလိုက်ဝယ်ပေးချီးမြှင့်ပြီး မပူဆာစဖူး ပူဆာကာ စင်တာကို ကားမောင်း
ပြီး အမြန်ခေါ်လာခဲ့လို့ မိခင်ဖြစ်သူကတောင် ထူးခြားတယ်လို့ ထင်နေပါ
ရဲ့။ စင်တာထဲရောက်တော့ ပစ်ကြီးနဲ့ ဖုန်းအချိန်းအချက်လုပ်ပြီး အားလုံး
အိုကေပြီဆိုမှ သံမြသာတို့ ကားရှေ့ကနေ ထည်ဝါက သူ့မိခင်နဲ့ မသိချင်
ယောင်ဆောင်ပြီး ဖြတ်လျှောက်ခဲ့၏။ အမြန်ဆင်လိုက်ရတဲ့ ‘ခွင်’ဆိုပေမယ့်
ကွက်တိကျသွားပါတယ်။ နက်ဖြန်မှာတော့ ပစ်ကြီးကို ကောင်းကောင်း
ပြုစုရပါဦးမယ်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်လွှင့်ထူတဲ့
ကိုယ့်အလံတော်ဆိုတာ
ကိုယ့်ခံယူချက်ပါ၊
ကိုယ့်အလံတော်ဆိုတာ
သူတစ်ပါးအထင်ကြီးမှုတွေနဲ့
ခပ်နှိပ်ထားတာ လုံးဝမဟုတ်ပါ။

အခန်း (၁၀)

“နင်တို့ အခုလိုရှင်းပြတော့လည်း နင်တို့မဟုတ်တာ သေချာ
တော့ပြောရမှာ ခက်တော့ခက်သား၊ ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်ရအောင်ကလည်း
သုံးခါတောင်ဆိုတော့ ဒီမေးခွန်းတွေအတွက် အဖြေကတော့ ရှိကိုရှိရမယ်”

Mr Poem ဆိုင်ထဲမှာ မနေ့က ကိစ္စကို သံမြသာက မျက်နှာချင်း
ဆိုင်တွေ ဆုံစကားပြောကြည့်တဲ့အခါ သူတို့မျက်နှာတွေမှာ ဘာကိုမှ ဖုံး
ကွယ်ထားတာ မတွေ့ရသဖြင့် စဉ်းစားမရဖြစ်နေပါတယ်။

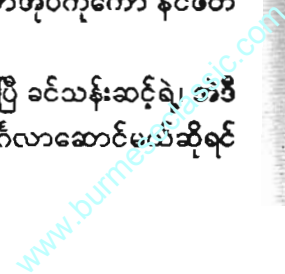
“သံမြသာ တစ်ခုထူးခြားတာက နင်အဲဒီလို ပဟောဠိဆန်တဲ့ ကိစ္စ
နဲ့ကြုံရတိုင်း ထည်ဝါကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း တွေ့ရတာကကော”

မထင်မှတ်ဘဲ ချိုချိုစုစု မေးလိုက်တော့ . . .

“ငါလည်း အဲဒါပြောချင်နေတာ၊ ‘သင်း’နဲ့က ဘယ်လိုရေစက်
ပြောရမလဲ မသိဘူး၊ ဆုံပဲဆုံတတ်နိုင်လွန်းတယ်၊ တကယ်ကို လုပ်ယူတဲ့
အတိုင်းပဲ”

“သံမြသာ . . . ဒါနဲ့ နင့်ဆီပို့လိုက်တဲ့ စာအုပ်ကိုကော နင်ဖတ်
ကြည့်သေးလား”

“အစပိုင်းတော့ နည်းနည်းဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ ခင်သန်းဆင့်ရဲ့၊ အဲဒီ
စာအုပ်ဖတ်မှပဲ တကယ်တမ်း မြန်မာဆန်ဆန်မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုရင်

နည်းတဲ့အစီစဉ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီက တော်တော်များများက မင်္ဂလာပွဲထဲ အချိန်ကုန်သက်သာအောင် လုပ်ကြလို့သာပဲ။ ဒီစာအုပ်ထဲကအရဆိုရင် မိုးရာစလေ့ထုံးတမ်းတွေကို လိုက်နာမှုမရှိဘဲ ခေတ်မီအောင် သိန်းလည်မှုမရှိဘူးဖြစ်မယ်။ လောကီထုံးတမ်းအစဉ်အလာတွေကို မထီမဲ့မြင်ပြုမယ်ဆို အမင်္ဂလာကို လက်ယပ်ခေါ်တာနဲ့ တူတယ်တဲ့။ ထုံးတမ်းစဉ်လာ မင်္ဂလာကိစ္စတွေမှာက ခုနှစ်ရက်သားသမီးတွေ သိအပ်လိုက်နာတဲ့ ကောလဟာထင်ပေးပါ။ မင်္ဂလာသုံးဆယ့်ရှစ်ပါး၊ မင်္ဂလာရှစ်ပါး၊ လောကီမင်္ဂလာဆယ့်နှစ်ပါး အဘိသိက်မင်္ဂလာဆယ့်နှစ်ပါး၊ ကေတုဟမင်္ဂလာဆယ်ပါး၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆယ်ပါးဆိုပြီး ရှိတယ်ဟာ၊ အဲဒီထဲမှာမှ လက်ထပ်မင်္ဂလာဆိုတာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတယ်ဆိုပြီး ရေးသားထားတာ၊ ကျန်တာတွေကိုတော့ ငါဆက်မဖတ်ရသေးလို့ မသိဘူး”

“ဒါဆို နင်သတို့သမီးအရန်လုပ်ဖို့ ပိုပြီးကောင်းသွားတာပေါ့၊ စာအုပ်ပို့တဲ့သူကို ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ်”

မျိုးမျိုးသွယ်က သံမြသာရှင်းပြတာကို နားထောင်ရင်း စကားပြန်ပြောလိုက်ရင်းမှ ဆိုင်ထဲဝင်လာသူတွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“သံမြသာရေ . . . နင်က မင်္ဂလာကိစ္စပြောနေတဲ့အချိန် တို့အဆိုင်ထဲကို နင့်အချစ်တော်ကြီး ထည့်ဝါတို့အုပ်စု ဝင်လာပါလား”

“ဟဲ့ . . . မျိုးမျိုးသွယ်၊ လက်က ဆွဲလာတာ သင်္ကန်းထည့်ထားတဲ့ အိတ်ပါလား”

အိုအိုစုက မျိုးမျိုးသွယ်ကိုပြောတဲ့အခါ ကျန်တဲ့ခင်သန်းဆင့်က ကြည့်လိုက်ပေမယ့် သံမြသာကတော့ အကြည့်ကို တစ်ဖက်လွှဲလိုက်တယ်။

ထည့်ဝါ၊ ပစ်ကြီးနဲ့ အေးသိန်းတို့ကတော့ သံမြသာတို့ အနီးမှာမှာရှိတဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်မှာကွာ၊ စားတာ သိပ်မကြာစေနဲ့၊ ဆရာတော်နယ်ပြန်မကြွခင် သွားကပ်ရမှာ၊ အိမ်က အမေကတောင် လိုက်ခိုင်းတာ . . . မအားလို့”

“အဲဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း သင်္ကန်းကို သွားရင်း နဲ့ဝယ်လို့ရတာပဲ၊ အခုဟာက လက်ကတင်ကိုင်နဲ့ တော်ကြာ ငါ့ကြီးဘာကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ကြီးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး ပစ်ကြီးရေ၊ ငါတို့အခန်းမှာ သင်္ကန်းတိုက်က ကျောင်းသားရှိတယ်၊ သူ့ကိုမှာလိုက်တာ၊ သူက ကျောင်းကိုလူလာပေးလို့ အခန်းထဲမှာထားပြီး သယ်လာရတာ”

ပစ်ကြီးက မှာစရာရှိတာများကို မှာလိုက်ပါတယ်။

“ထည့်ဝါ . . . မင်းဒီလောက်နဲ့ မရဘူးနော်၊ မနေ့က ငါ့ကိုပေးထားတဲ့ ကတိရှိသေးတယ်၊ အဝကျွေးရမှာ”

ပစ်ကြီးစကားကြောင့် ထည့်ဝါဘေးဘီကို အမြန်ကြည့်လိုက်ရင်း- “ငါသိတယ် ပစ်ကြီး . . . မင်းမရည်နဲ့၊ ဒါအကြိုသဘောကျွေးတာမှတ်”

ပစ်ကြီးမှာလိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်နဲ့ ပေါက်စီတစ်ပွဲလာချပေးလို့ ထည့်ဝါတို့လည်း ဘာမှမပြောဘဲ စားနေပါတယ်။ စားနေရင်းနဲ့ အေးသိန်းက . . .

“ထည့်ဝါရာ . . . တို့ကသာ သင်္ကန်းကို ဘုန်းကြီးတွေသွားလျှာတာ၊ သူတို့မှာ ဝတ်စရာသင်္ကန်းတွေက ပေါ့လို့၊ တစ်ချို့ဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ သင်္ကန်းလာပြန်ဝယ်တဲ့ လူတွေကို ပြန်ပြန်ရောင်းနေကြတာ၊ ဒီလောက်များတဲ့ သင်္ကန်းတွေရှိရဲ့သားနဲ့ လူတွေက လှူကြတာပဲနော်”

“အေးသိန်း . . . မင်းပြောတဲ့စကားက လျှာတဲ့လူမှာ အဲဒီစိတ်ရောက်ရင် အပြစ်ဖြစ်မယ် . . . မပြောကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောကောင်းတာလဲကွ”

“မပြောကောင်းဆို ဒီလိုအတွေးမျိုး မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရှင်အာနန္ဒာလည်း ကြံခဲ့ရဖူးတယ်”

ထည့်ဝါစကားကြောင့် ပစ်ကြီးစားလက်စကို ဆက်မစားတော့ဘဲ-

“လုပ်စမ်းပါဦး . . . မင်းက ဘုရားရှင်ခေတ်တွေဘာတွေ ချောက်သွားပါလား၊ ထည့်ဝါ . . . တခါတလေ မင်းဆီက ဆန်းဆန်းပြားပြား

လေးတွေကြားရတာ လုပ်စမ်းပါဦး၊ နားဆင်ရတာပေါ့”

“ပစ်ကြီးကော အေးသိန်းရော မှတ်ထား၊ အလှူခံပစ္စည်း အသုံးအစွဲမှာ သုံးစွဲရတဲ့သူက ဘယ်လောက်တာဝန်ကြီးတယ်မှတ်လဲ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်က သာဝတ္ထိဘုရင် ကောသလမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားတွေကို ကောသလမင်းကြီးက ပုဆိုးငါးရာလှူတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရှင်အာနန္ဒာက နန်းတော်ထဲမှာ မိဖုရားတွေကို တရားပြသင်ကြားတော့ မိဖုရားတွေက ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ပြီး ရှင်အာနန္ဒာကို ပြန်လှူတယ်၊ မိဖုရားတွေက ဝတ်နေကျအဝတ်အတိုင်း ဘုရင်ထံခစားတော့ ဘုရင်က သူပေးတဲ့အဝတ်အထည်တွေ ဘယ်ရောက်လို့လဲမေးတော့ မိဖုရားတွေက လှူလိုက်တယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒီတော့ ကောသလမင်းကြီးက စဉ်းစားတယ်၊ ပုဆိုးတင်ဒုက္ခသင်္ကန်း၊ ကိုယ်ဝတ်ဧကသီ၊ ခါးဝတ်သင်းပိုင်ဆိုပြီး သင်္ကန်းသုံးထည်သာ ရဟန်းတို့ကိုခွင့်ပြုတာ ဒီလောက်များတဲ့ သင်္ကန်းတွေကို ရှင်အာနန္ဒာက ရောင်းစားဖို့ပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ရှင်အာနန္ဒာသီတင်းသုံးတဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်လိုက်သွားတယ်၊ စောစောက အေးသိန်းတွေပုံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်မျိုးပေါ့ကွာ”

ထည်ဝါက စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ . . .

“ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရောက်တော့ ရှင်အာနန္ဒာကို ဘုရားသခင်က ရဟန်းတို့ကို သင်္ကန်းသုံးထည်သာ ခွင့်ပြုတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သင်္ကန်းငါးရာအလှူခံရသလဲပေါ့၊ ဒီတော့ ရှင်အာနန္ဒာက သင်္ကန်းသုံးထည်ထက် ပို၍ အလှူခံတာကို ဘုရားရှင်က တားမြစ်ခြင်းမရှိဘူးတဲ့၊ အဲဒီလို အလှူခံတာ သူ့အတွက်မဟုတ်ဘဲ သင်္ကန်းဆင်းရဲတဲ့ ရဟန်းတွေကို ဝေငှဖို့လို့ မိန့်တယ်၊ ဒီတော့ ဘုရင်က မေးပြန်တယ်၊ ဒီလိုသင်္ကန်းအသစ်ကိုရရင် သင်္ကန်းအဟောင်းကို ရဟန်းတွေက ဘာလုပ်သလဲတဲ့၊ ဒီတော့ ရှင်အာနန္ဒာက ဒုက္ခသင်္ကန်းဟောင်းရင် ကိုယ်ဝတ်ပြုတယ်တဲ့၊ ကိုယ်ဝတ်ဟောင်းတဲ့အခါမှာ ခါးဝတ်(သင်းပိုင်)ပြုတယ်၊ ခါးဝတ်ဟောင်းတဲ့အခါ အိပ်ရာခင်းလုပ်တယ်၊ အိပ်ရာခင်းဟောင်းတဲ့အခါ မြေအခင်းပြုတယ်၊ မြေအခင်း

ဟောင်းရင် ခြေသုတ်ပြုတယ်၊ ခြေသုတ်ဟောင်းတာတောင်မှ သူတစ်ပါးသဒ္ဓါ၍ လှူတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီခြေသုတ်ဟောင်းကို ပဲကွပ်နဲ့စင်းပြီး မြေနှင့်နယ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ မြေကျင်းလိမ်းကျံခြင်းကို ပြုရတယ်ဆိုပြီး သင်္ကန်းတစ်ထည်ကို အလှူခံရလာတဲ့အခါ ရဟန်းဟာ ဘယ်လိုအကျိုးရှိအောင် သုံးစွဲရသလဲဆိုတာကို ရှင်းပြတယ်၊ သင်္ကန်းတစ်ထည်အလှူခံရလာလို့ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ဘယ်လိုမှ အလဟသသုံးစွဲလို့ မရဘူး၊ တန်ဖိုးရှိအောင် အသုံးချရတယ်ဆိုတာ ကောသလမင်းကြီးလည်း သဘောပေါက်ပြီး ဝမ်းမြောက်သွားတယ်၊ ဒီတော့ စောစောက အေးသိန်းက မသိလို့ပြောတာသိတော့ သင်္ကန်းလှူတာ၊ ဘယ်လောက်အကျိုးရှိလဲ၊ ကဲ . . . ငါလည်း ရှင်းပြပြီးပြီ၊ စားစရာရှိတာ စား . . . သွားရအောင်”

ထည်ဝါက ရှင်းပြပြီးတော့ စားလက်စများကို သုံးယောက်သားစားကြပြီး ပိုက်ဆံရှင်းကာ သင်္ကန်းထည့်ထားသော အိတ်ကိုလက်ကဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

“သံမြသာ ကြားလား၊ ငါတို့တော့ ဝိုင်းချင်းကပ်လို့ နားစွန်နားဖျားကြားတာနဲ့တင် ထည်ဝါကို အထင်ကြီးချင်စိတ်ပေါက်သွားပြီ၊ သူ့မှာ ဘာသာတရားယုံကြည်မှုတော့ ရှိတယ်ဟ”

“ဟုတ်တယ် ခင်သန်းဆင့်၊ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေ့ရင် ကူညီချင်တဲ့စိတ်မျိုးဖြစ်ရင်းက အလွဲတွေဖြစ်တာ ဖြစ်ရမယ်”

မျိုးမျိုးသွယ်က သူမထင်မြင်ချက်ကို ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သံမြသာက နားထောင်ရတာ နားထဲနားဝင်မချီလို့လား မသိပါ။

“နင်တို့ကလည်း ဒါလေးပြောတာနဲ့များ ချီးကျူးနေလိုက်တာ၊ သူ့ဖာသာသူ လူအထင်ကြီးအောင် အိမ်မှာ အလွတ်ကျက်ထားပြီး လာပြောတာများဟာ”

“သံမြသာ . . . နင်က သူ့ကိုကြည့်မရတိုင်း လျှောက်ပြောနေနဲ့ ဟိုက ဒီဆိုင်ထဲလာတာ နင်ရှိမှန်းဘယ်လိုလို့ သိမှာလဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းကမေးလို့ သူဖြေတာပဲဟာ၊ တစ်ခါတလေ လူတွေကိုမုန်းသော အကြည့်နဲ့

ကြည့်ဘဲ ချစ်သောအကြည့်နဲ့ ကြည့်ကြည့်စမ်းပါဟယ်”

“ဟဲ့ . . . ချိုချိုစရာ အဲဒီလောက်တောင် သူ့ကိုအထင်ကြီးရင် သူ့နောက်လိုက်သွားပြီး ထပ်ပြောခိုင်းပါလား”

“အေး . . . တွေ့ရင် ပြောကိုခိုင်းဦးမှာ၊ အခုတော့ ပိုက်ဆံကို နှင်ရှင်း၊ တစ်မနက်လုံး နှင့်အမေးတွေ သည်းခံရတာ၊ ပြီးရင်သွားမယ်”
သံမြသာလည်း စားပွဲထိုးခေါ်ပြီး ကျသင့်ငွေကိုရှင်းကာ စာသင် ခန်းဖက် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ပြောမယ့်သာပြောတာ ထည်ဝါပြောသွားတာက သူမတောင် မသိခဲ့လို့ ဗဟုသုတတော့ ရသားလို့။

“ထည်ဝါ . . မင်းက ငါတို့ကို သင်္ကန်းလျှာတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြနေ တာ၊ ငါအကဲခတ်မိသလောက်ပြောရရင် ကျန်တဲ့လူတွေက မင်းစကားပြော တာကို မသိမသာ နားထောင်နေပေမယ့် သံမြသာကတော့ မင်းကို လှည့် တောင်မကြည့်၊ ဂရုတောင် မစိုက်ဘူး၊ တော်တော်မေတ္တာထားပုံရတယ်”

အေးသိန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသင်္ကန်းလျှာဖို့ ကားမောင်းသွား နေတဲ့ ထည်ဝါကိုပြောတော့ . . .

“အဲဒါက မင်းထင်တာ၊ ငါထင်တာ ပြောရရင် တမင်တကာ ဟန်ဆောင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့အမူအရာက မုန်းတဲ့ပုံစံမဟုတ်ပါဘူး ကွာ၊ ဧကန္တမဟုတ်မှသာလွဲမယ်၊ မနေ့က ငါပို့လိုက်တဲ့ ပဟေဠိအတွက် သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ခေါင်းစားနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟေ့ကောင် ထည်ဝါ၊ မင်းကတိအတိုင်း ဒီနေ့ ငါ့ကိုပြုစုရမှာ နော်၊ ငါ့အစွမ်းကုန်ကူညီထားတာ ဒီနေ့လည်း သံမြသာတို့နဲ့က တွေ့ဖြစ် အောင်တွေ့သေး”

“ပစ်ကြီး . . . မင်းတွေ့တာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆိုင်ထဲမှာ မင်းပြော တဲ့စကား ငါမနည်းလွှဲပစ်ရတယ်၊ တော်ကြာ . . . သံမြသာတို့ ဒိတ်ပေါက်

သွားရင် ပွဲကပြီးပြီ”

ပစ်ကြီးပြောတဲ့စကားကို ပြန်ပြောရင်း ထည်ဝါက ကားကိုဆက် မောင်းရင်းက တစ်စုံတစ်ခုသော မြင်ကွင်းကိုမြင်လို့ ကားရပ်လိုက်ပါတယ်။

“အန်ကယ် . . . ကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရပ်ထားတဲ့ကားကို စက်ဖုံးဖွင့်ပြီး ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက် နှိုက်နေတဲ့ ဦးရွှေ တောင်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ ထည်ဝါက ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာရင်းက မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူး မောင်ထည်ဝါရယ်၊ အခုလေးတင် ဝပ်ရှော့ဆရာကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါ့တူက ဘယ်လဲ၊ အထဲ မှာလည်း မောင်ပစ်ကြီးနဲ့ မောင်အေးသိန်းပါလား”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သင်္ကန်းသွားလျှာမလို့ အန်ကယ်ရ ကျွန် တော်အမေတောင် လိုက်ဦးမလို့၊ ကျောင်းကလာလို့ မလိုက်ဖြစ်တာ အန်ကယ်ရာ၊ အန်ကယ်ကော လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကျွန်တော်တို့လျှာတာ အန်ကယ်ပါ တရားနာရလို့ ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ နောက်တစ်ပတ်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အလျှာရှိသေးတယ်၊ ပဲရဟိတကျောင်းမှာ”

ထည်ဝါစကားကြောင့် ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါကိုကြည့်လိုက် ပြီး ကျေနပ်သွားပါတယ်။

“ဒါဆို ငါ့တူ ခဏလောက်စောင့်ပါလား၊ ဝပ်ရှော့ဆရာလာခါနီး ပါပြီ၊ သူ့လာရင် သူ့ဖာသာသူကြည့်ပြီး အန်ကယ်ကားကို ဝပ်ရှော့ယူသွား ချင်ယူသွားလို့ရအောင် သော့ပေးလိုက်မယ်၊ စောင့်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် အန်ကယ်ရဲ့”

“အင်း . . . ဒီနေ့ခေတ်လူငယ်တွေဟာ ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှု ကို အတုခိုးနေကြတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေဟာ မယဉ်ကျေး ကြတော့ဘူး၊ မိဘက ဆိုဆုံးမလို့မရ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နေကြတာပဲလို့ ပြောတဲ့သူတွေ ဘာကိုမျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီးတော့ ပြောနေကြသလဲ မသိဘူး မောင်ထည်ဝါတို့လို့မျိုး ဘာသာရေးအဆိုဆုံးမတွေ ယုံကြည်သက်ဝင်သူ တွေလည်း ရှိကြတာပဲဟာ”

“ဒါကတော့ အန်ကယ်ရယ်၊ အန်ကယ်စောစောကပြောတဲ့ လူငယ်တွေဆိုတာက လူငယ်အားလုံးကို ကိုယ်စားမပြုပါဘူး။ လူတန်းစားတစ်ရပ်ထဲကိုသာ ကိုယ်စားပြုတာပါ။ လူငယ်တွေရဲ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ ပြည်သူ့လူထုကောင်းစားရေးအတွက်ကော အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လိုမှုတွေ ရှိပါတယ်။ လုပ်ခွင့်မရသေးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခေတ်က အခုမှ တံခါးပွင့်လာတာ မဟုတ်လား။”

“မှန်တာပေါ့၊ ငါတူရယ်၊ ငါတူကိုတော့ အန်ကယ်တောင် လေးစားချင်လာပြီ၊ ခြောက် . . . ငါတူ . . . အန်ကယ်အကြံပေးတဲ့အတိုင်းကော လုပ်သေးလား။”

“လုပ်တာပေါ့၊ အန်ကယ်၊ အမယ်လေးဗျာ . . . ပစ်ကြီးကောင်းလို့ အန်ကယ်ရေ၊ ဒီညမှပဲ အန်ကယ်ကိုတောင် ဖုန်းဆက်မလို့၊ ဒီလိုအန်ကယ်ရ x x x x x x x x x x x x x x x x x”

ထည်ဝါက မနေ့ကဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို အသေးစိတ်ပြောပြတာကို ဦးရွှေတောင်က စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နားထောင်ပါတယ်။

“ဟ . . . ငါတူရာ၊ မင်းပြောတာက ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေအတိုင်းပဲ၊ ရင်သိမ့်တုန်စရာပဲကွ၊ နောက်ထပ် မင်းကို အန်ကယ်ဘာထပ်ညွှန်ရရင် ကောင်းမလဲ မသိဘူး။”

“ဒီနေ့တော့ လမ်းမညွှန်နဲ့တော့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်အန်ကယ် စေတနာစော်ကားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အန်ကယ်ကော ကျွန်တော်တို့ပါ ကောင်းမှုကုသိုလ်သွားလုပ်မှာဆိုတော့၊ ဒီသူတစ်ပါးက နှာယ်သူဘယ်ဝါဆိုပြီး သံသယဝင်စဉ်းစားရမယ့် ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့စိတ်မှာ ဖြူဖြူစင်စင်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြစ်ရနေပါ့မယ်။”

“မှန်တာပေါ့၊ ငါတူ၊ မင်းတော်တယ်ကွာ”

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါပုခုံးကိုကိုင်ပြီး လေးစားတဲ့အမူအရာနဲ့ ပြောပြီးတဲ့အချိန်မှာပဲ ဝပ်ရှော့က လူရောက်လာလို့ ဦးရွှေတောင်က မှာစရာရှိတာမှာပြီး ထည်ဝါတို့နဲ့အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သင်္ကန်းကပ်ဖို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါတော့တယ်။

တိုင်တန်းနှစ်မင်းသား ‘လီသိုနာခိုခိုကာပရို’
နှစ်ရှည်လများတွဲလာတဲ့ချစ်သူကို
ပစ်ပယ်စွန့်ခွာသွားတာ ဘာဖြစ်လဲ။
ဘောလုံးသမားခရော်နယ်ဒိုလေး
မန်ယူနဲ့ရီးယဲကို ချစ်နေတာလား
ဒါက သူ့ကိစ္စပဲဟာ။
ခေတ်မပီတဲ့သူတွေက
ခနဲနဲလကို ပစ်ပယ်ချင်သတဲ့လား ...။
မင်းနဲ့ကိုယ့်ကမ္ဘာမှာ
ခနဲနဲညှိရင် ဖြည့်စုံတယ်လေ။

အရသာကောင်းကောင်းနဲ့ စားရပြီး ဝမ်းဗာဟာရဖြစ်သလို နေ့လယ်ပိုင်း ကျတော့လည်း သူတို့နဲ့ဆော့မယ့်သူတွေ ရောက်လာတော့ စိတ်ဗာဟာရ ဖြစ်တာပေါ့”

ထည်ဝါက ကပ္ပိယကြီးရဲ့စကားကို ပြန်ပြောပြီးတဲ့အချိန်မှာပဲ ထမင်းပွဲဟင်းပွဲတွေ ပြင်ဆင်ပြီးသွားလို့ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းလောင်း ခေါက်လိုက်ပါတယ်။ ကလေးငယ်တွေက ထမင်းစားဆောင်ထဲ တန်းစီပြီး ဝင်လာကြပါတယ်။ သူ့နေရာသူထိုင်ကာ ဆုတောင်းပြီး မနက်စာတုန်း ထမင်းနဲ့ ကြက်သားဟင်းကို အားပါးတရစားကြပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှ စားရရှာလို့လား မသိပါ။ စကားတောင် မပြောနိုင်ဘဲ စားကြတာ ထမင်း လိုက်ပွဲထည့်ပေးသူတိုင်း လက်မလည်နိုင်အောင်ပါပဲ။

“ဟော . . . ကလေးတွေနဲ့ အတူတူဆော့မယ့်သူတွေ လာကြပြီ ထင်ရဲ့”

ကပ္ပိယကြီးက ပရဟိတဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲဝင်လာတဲ့ ကား လေးစီးကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။ ထည်ဝါတို့တစ်တွေလည်း လုပ် နေကိုင်နေရာကနေ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ် နေပါတယ်။

“ဒကာလေးတို့ကို ဒီကအဖွဲ့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”
ထမင်းစားဆောင်ထဲကို ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဆွမ်းဘုန်း ပေးပြီးသွားလို့လားမသိ၊ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာ ပါတယ်။

“ဪ . . . ရှင်တို့ကိုး”

“ဪ . . . ခင်ဗျားတို့ပါလား”

ထည်ဝါတို့ကော သံမြသာတို့ပါ ဒီလိုမျိုးတွေ ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ထင်ထားကြလိမ့်မယ်မထင်။ အခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံရတယ်လို့။

“ဒကာလေးတို့နဲ့ ဒကာမလေးတို့က သိနေကြတာကိုး၊ ကောင်း တာပေါ့ . . . လူမှုရေးအကျိုးတွေ ဒီထက်သယ်ပိုးနိုင်ပါစေ၊ ကံ . . .

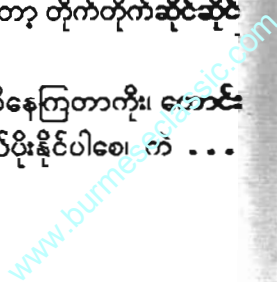
အစန်း (၁၉)

ကိုကြီးကျော်တစ်ယောက် မိန်းမမယူဘဲ လူမျိုးကြီးလုပ်နေလို့သာ မိန်းမသာယူလို့ကတော့ ဟင်းချက်ထမင်းချက်ကောင်းတဲ့ သူ့လက်ရာကို စွဲနေမှာပဲလို့။ ဒီနေ့မိဘမဲ့ပရဟိတဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထည်ဝါတို့ နှလုံးလှ လူမှုရေးအဖွဲ့က မိဘမဲ့ကလေးငယ်တွေနဲ့ ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ သံဃာတော်ငါးပါးကို အုန်းထမင်း၊ ကြက်သားဟင်း၊ ငံပြာရည်ကြော်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ရွက်ခရမ်းသီးအရည်သောက်ကို အာဟာရဒါနအဖြစ် လှူဒါန်း တာ ထည်ဝါတို့အဖွဲ့ဝင်တွေ မနက်ကတည်းက ဒိုင်ခံချက်တဲ့ ကိုကြီးကျော် နဲ့ အဖွဲ့ဝင်သုံးယောက်ကို ဝိုင်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ ဆရာတော် တွေကို ဆွမ်းကပ်မိဘမဲ့ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးမယ့်အချိန်တောင် ရောက်ခါနီးနေပါပြီ။

“ဒီနေ့ . . . နေ့လယ်မှာ မင်းတို့လိုပဲ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လာဦးမယ်၊ သူတို့က မိန်းကလေးများတယ်၊ ဒီကျောင်းက ကလေးတွေနဲ့ အတူတူ ဆော့တယ်၊ မုန့်တွေ၊ စာအုပ်တွေကော အကျိုးတွေပါပေးတာ”

ကလေးတွေအတွက် ထမင်းစားဆောင်မှာ ထမင်းပွဲဟင်းပွဲပြင် နေသော ထည်ဝါတို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီးက ပြောပါတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့ ဦးရယ် . . . ကလေးတွေက မနက်ပိုင်းမှာ

ပြောကြဆိုကြဦး”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က မိန့်ကြားပြီး ထမင်းစားဆောင်ထဲထဲ နေ ထွက်သွားပါတယ်။

“ရှင်တို့အဖွဲ့က ဖွဲ့ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

သံမြသာက စမေးပါတယ်။

“တစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ နှလုံးလှလှမှုနေအဖွဲ့ဆိုပြီး ဖွဲ့ထားတာ၊ သာ နေတင်မကဘူး နာနေကောပဲ၊ အားလုံးက လူငယ်တွေများတယ်၊ လစဉ် ကြေးကို တစ်လတစ်ခါကောက်ပြီး လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ လိုသလို သုံး တာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မတို့လည်း ဖွဲ့ထားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ နိုင်သလောက် ပေါ့၊ အဓိကပြောရရင်တော့ မိဘမရှိတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေကို သူတို့နဲ့ အတူ အားတဲ့အချိန်တွေမှာ လာဆော့ပေးတယ်၊ မုန့်၊ ဆေးဝါး၊ စာရေး ကိရိယာ၊ အဝတ်အထည် လှူတယ်၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါရတဲ့ ကလေး တွေကိုလည်း နှစ်သိမ့်အားပေးပြုစုယူတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ . . . ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေက ဘုရားလည်း ကြိုက်၊ နတ်လည်း ကြိုက်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေပါ”

“ကျွန်မက အစက ရှင်ကို နောက်ပြောင်တဲ့သူ၊ ပေါ့ပေါ့နေတဲ့ သူလို ထင်ထားတာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘာထူးလို့လဲ၊ ခင်ဗျားကို ခပ်စွာစွာလို့ ထင် ထားတာပဲ၊ ကျေပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ဖေ မယ်”

ထည်ဝါက သူ့အဖွဲ့တွေနဲ့ သံမြသာတို့အဖွဲ့တွေကို မိတ်ဆက် ပေးပါတယ်။ ပစ်ကြီး၊ အေးသိန်းတို့က သံမြသာရဲ့သူငယ်ချင်းမတွေနဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိတာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းဆိုသလို ခင်မင်သွားကြပါတယ်။ အဲ . . . ပြောစရာရှိတာက ကိုကြီးကျော်ပါ။ တက္ကသိုလ်က ဆရာမအဖို့ ကြီးမမသင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှပဲ ထည်ဝါတို့အဖို့ မှားပြီလို့။

“ဆရာမတို့အဖွဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ရာကို စားရမယ်နော်၊ ဓမ္မ

ဘူးနော် . . . ငြင်းမယ်မကြီးစားနဲ့၊ ယောက်ျားတွေလည်း အချက်အပြုတ် မှာ ဘယ်လောက်တော်သလဲဆိုတာ မခိုးကျွေးဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်သွားရမယ်၊ ဒါတောင် MRTV 4 ကလုပ်တဲ့ Cooking Master မှာ ဝင်မပြိုင်သေးလို့ ပြိုင်လို့ကတော့လား ကိုယ်ချည်းပဲ ဆုရရင် အခြားလူတွေကို သနားလို့၊ ဟင်းချက်ထမင်းချက်တာကလည်း အနုပညာပဲ၊ ဒီအနုပညာမှာဆို . . .”

“ကိုကြီးကျော် . . . တစ်ဖက်ကိုလည်း အားနာပါဦးဗျာ၊ ဟိုက ဝိုက်ဆာနေသလားမသိ၊ စွတ်တင်နေတော့တာပဲ၊ ကိုကြီးကျော်က ဖိတ်တဲ့ လက်စနဲ့ ကိုယ်တိုင်သာ ဦးစီးပြီး သွားပြင်ပေးပေတော့”

ထည်ဝါက ‘ပေရှည်’နေလို့ ကိုကြီးကျော်ကို ‘ဆင်ဆာ’ လုပ်လိုက် ရပါတယ်။

“အေးပါကွာ၊ ကဲ . . . ဒီက ဆရာမတို့အဖွဲ့လာ ဘာမှအားမနာ နဲ့နော်၊ လျှူတာကို အဝသာစား”

“မစားမှာ မပူနဲ့ စိတ်ချ၊ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းစားပေးမယ်၊ မမသင်း တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စေတနာပိုလို့ မရဘူး”

“ဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . အားလုံးတို့ ပြောတာပါ”

ကိုကြီးကျော်ကို မျိုးမျိုးသွယ်က စလိုက်တာ ရှက်သွားလို့လား၊ ကျေနပ်လို့လား မသိ၊ သွားကြီးကို ဖြိုးလို့။

သံမြသာတို့အဖွဲ့ ထမင်းဟင်းချက်ကောင်းတဲ့ ကိုကြီးကျော်အပါ အဝင် ထည်ဝါတို့အဖွဲ့ကို မခိုးကျွေးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ စေတနာပါလို့လား မသိ၊ တော်တော်ကို အရသာရှိလို့နေပါတယ်။

“ကိုကြီးကျော် . . . အခုမှဆုံပေမယ့် ပြန်မနေနဲ့ဦး၊ ကိုကြီးကျော် တို့အဖွဲ့ပါ သင်းတို့နဲ့အတူ ကလေးတွေနဲ့ ကစားပေ၊ လူအင်အားများတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ရပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ကုသိုလ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ မျှယူရတာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဒီကုသိုလ်ပဲဟာ”

မမသင်းဆိုတဲ့ အဖျိုကြီးနဲ့ ကိုကြီးကျော်ဆိုတဲ့ လူပျိုကြီးတို့တော့ တွေ့ကြုံပြီလို့။ ဒီပွဲက သူတို့အတွက် ဖူးစာများ ဖြစ်မလားမသိဘဲ တတယ်

ပါ . . . ကလေးတွေနဲ့အတူတူ ဆော့ကစားရတာ ကိုယ်တိုင်ကလေးဘဝ
ကို ပြန်ရောက်သွားသလိုပါပဲ။

ဒါ့အပြင် ထည်ဝါတဲ့ သံမြသာတို့ခမျှာ ကိုကြီးကျော်နဲ့ ပစ်ကြီး
တို့တစ်တွေ 'ဘုတ်တလုတ်တောက်တဲ့' ကလေးတွေနဲ့ကစားတာ မျက်လုံး
ကိုပိတ်ပြီး ဟိုရိုက်ဒီရိုက်လုပ်တာ ကလေးတွေမပြောနဲ့ သူတို့တောင်
မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ အဲ . . . မမသင်းတောင် တစ်ခါဖူးမှ ဒီလိုမျိုးမရယ်
ဘူးတာ ဒီနေ့တော့ ဣန္ဒြေကြီးစတဲ့ အပျိုကြီးဖျာန်လျှော့တော့တာပါပဲ။

သံမြသာတစ်ယောက် ခါတိုင်းလည်း လူမှုရေးအလှူကိစ္စတွေ
လျှူတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့လောက် မပျော်ရဘူးလို့ ထင်နေမိပါတယ်။
ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သူမနဲ့မတည့်တဲ့ သူနဲ့မှ တွေ့ဆုံရပြီး ကိုယ်တွေလို
မျိုး လူမှုရေးအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေရသူတွေ ဖြစ်နေရပါသလဲလို့

သံမြသာဆင်ခြင်မှုတစ်ခု အမှန်တရားတစ်ခုကို ဒီနေ့မှာ သူ
ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့သိလိုက်ရပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို ပြင်ပပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုသာကြည့်ပြီး လူတစ်
ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်အားမသိဘဲ ကောက်ချက်ချလိုက်တော့
ဘဝမှာ အမှားဖြစ်ဖို့က များနိုင်တယ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အိမ်ရောက်ရင်
တော့ ပြန်ပြောပြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင်း ကားကိုတောင် ဂိုဒေါင်ထဲမထည့်
နိုင်ပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖခင်ဖြစ်သူကော မိခင်ဖြစ်သူကို
တွေ့ရပါတယ်။

“သမီးပြန်လာပြီလား၊ လာ . . . ထိုင်ပါဦး၊ ဒီနေ့ သမီးကြည့်
တာ တစ်စုံကစီအခုကို ကျေနပ်နေသလိုပဲ”

ဦးရွှေတောင်က သမီးဖြစ်သူရဲ့ အမူအရာကို အကဲခတ်ပြီး

ကြယ်ပွင့်စာပေ

လိုက်ပါတယ်။

“ကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီရေ၊ အကဲခတ်မှားခဲ့တာ”

“သမီးရဲ့စကားက ဘယ်လို၊ ဒယ်ဒီတော့ နားမရှင်းဘူး”

“ဒီလို ဒယ်ဒီရေ၊ ဒယ်ဒီကို သမီးပြောဖူးတယ်လေ၊ ကျောင်းမှာ

ဖိုမိတုန်းက သမီးကို ထီးလိုက်ပေးတာ၊ ထမီမှာ အချဉ်ရည်တွေပေတုန်းက
သူ့အပေါ်အင်္ကျီကို လိုက်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားလေ၊ သမီးကတောင်
စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာလေ၊ သူ့က တကယ်တော့ သမီးတို့လိုမျိုး ပရိပတ်
လုပ်နေတာ၊ သူတို့အဖွဲ့က နှလုံးလှလှမှုမရှိအဖွဲ့တဲ့၊ ဒီနေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း
မှာ သွားဆိုတာ ဒယ်ဒီရ $x x x x x x x x x x x x x x x x x x x$

သံမြသာ ကျေနပ်ပီတိမှုတွေနဲ့ ပြောနေတာကို ဦးရွှေတောင်ကော
ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန်ပါ ကြည်နူးလို့မဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။

“သမီး . . . သမီးပြောပုံအရဆို အပျိုကြီးသင်းသင်းစွဲတော့မယ့်
ပုံပဲနော်၊ ဖူးစာဆိုတာ အဲဒါဖြစ်မှာပဲ”

“စွဲတာ ကောင်းတာပေါ့၊ မိန်းမရမီ သင်းသင်းက တော်ကြာပဲ
သွေးဆုံးတော့မှာ”

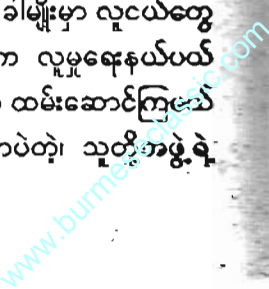
“ကိုရွှေတောင် ကလေးရှေ့မှာ ဘာပေါက်ကရတွေ လျှောက်
ပြောနေတာလဲ၊ ဒါ ဖအေတစ်ယောက်က ပြောရမယ့်စကားလား၊ သင်း
သင်းကြားသွားရင် ရှင့်ကို အထင်သေးဦးမယ် . . . ရှင်ဟာလေ”

ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန်က အလိုမကျ ဒေါသထွက်သလို လေသံမျိုးနဲ့
ပြောတာကို ဦးရွှေတောင်က ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“သမီးနဲ့မတည့်ဘူးဆိုတဲ့ ကျောင်းသားက သမီးတို့မိတ်ဆက်ကြ
ပြီးတော့ ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“ပြောတာပေါ့ ဒယ်ဒီရဲ့၊ အခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ လူငယ်တွေ
ဆစ်ရာရာခိုင်နှုန်းမှာ ရာခိုင်နှုန်းငါးဆယ်လောက်က လူမှုရေးနယ်ပယ်
အသီးသီးမှာ ပရပတ်တလုပ်ငန်းကျရာတာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်ကြမယ်
ဆိုရင် နိုင်ငံတော်အတွက် တော်တော်အကျိုးရှိမှာပဲတဲ့၊ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့

ကြယ်ပွင့်စာပေ

အစီအစဉ်တွေလည်း ပြောပြတယ်။ သမီးတို့အဖွဲ့မှာ လိုအပ်တာရှိရင် လည်း ပြောပါ။ ကူညီမယ်။ အကြံပေးမယ်တဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဝါမင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားပဲ”

ဦးရွှေတောင်စိတ်ထဲကနေ ထည်ဝါစိတ်ဓါတ်ကို လေးစားနေမိပါတယ်။ သူ့စိတ်ဝင်စားတဲ့သူကို တွေ့နေရတာတောင်မှ ခပ်ရေးရေးမျှ သူ့ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းမတင်လို့ပါ။

“ကဲ . . . သမီး၊ ငါ့သမီးလေးက ဒီနေ့ပျော်လာခဲ့တာဆိုတော့ မာမိက စကားတစ်ခွန်းပြောရမှာ ပြောမထွက်ဘူး”

“ဘာစကားဦးလို့လဲ မာမိရယ်”

ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန်က ပြောသင့်မပြောသင့် ဦးရွှေတောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာ ဦးရွှေတောင်က ဆက်ပြောခိုင်းတဲ့ အမူအရာမျိုး ပြလိုက်ပါတယ်။

“ဒီလိုကွဲ့၊ သမီးသိပ်ချစ်တဲ့ ခွေးလေးဘော်နီလေ ဒီနေ့ခြံနောက်ဖေးမှာ ပြေးလွှားဆော့ရင်း မြွေပေါက်ခံရလို့ သေသွားတယ်။ သမီးလေး မြင်ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ မာမိတို့ မြေမြှုပ်လိုက်တယ်”

“ဘော်နီလေး မြွေပေါက်ခံရလို့ သေပြီ . . . ဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် သံမြသာမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းလာပါတယ်။

“မာမိတို့ သိတာပေါ့။ ဒီခွေးလေးကို သမီးဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ၊ မောင်နှစ်မသားချင်းမရှိတဲ့ သမီးအဖို့ ဒီအိမ်မှာ ဘော်နီလေးကို အဖော်လိုလုပ်ပြီး နေလာခဲ့တာ၊ သူ့ကံပေါ့ သမီးရယ်”

သံမြသာက သူမမိခင်ဒေါ်ပန်းဝတ်မှုန်ရင်ခွင်ကြားထဲ ပြေးဝင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လိုမျိုး ငိုလိုက်ပါတယ်။ ခွေးကလေးဘော်နီကို သူမရဲ့အဒေါ်က လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးခဲ့တာ သူမအဖို့ အိမ်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦးလို့ အဖော်လိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့လို့ပါ။

သမီးဖြစ်တဲ့သူ ငိုနေတာကိုကြည့်ပြီး ဦးရွှေတောင် ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းလေမလဲလို့ တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။

သမီးသံမြသာကတော့ သူ့အဖော်ဆုံးရှုံးသွားတာ ဒီလောက်တော့ ငိုခွင့်ရှိတာပေါ့။

ကျည်ကာအကျီဝဲတွ အထပ်ထပ်ဝတ်
 ဇောကိုယ်ဘေးရန်လုံဖြူပါသလား
 လူ့ဘဝမှာ စွဲမက်စရာတွေက
 ရတာကော၊ မရနိုင်တာတွေပါ ချီပါတယ်။
 တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယကျန်းမာရေးကို
 ငွေကြေးဘယ်လောက်နှင့် ဝယ်လို့ပါလဲ။
 ဘီလုံးနာသုဋ္ဌေးကြီးလည်း မရောင်းပါ
 သူဆင်းရဲသားလည်း မရောင်းပါ
 တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယကျန်းမာရေးဆိုတာ
 ကိုယ်တိုင်ပြုစုပျိုးထောင်စိုက်ရတဲ့
 ဥတုသုံးဝါးစံအပင်ပဲ ဆိုပါတော့။

အခန်း (၂၀)

နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးက မရောက်လာသေးလို့ လူနာနဲ့
 သူ့ဆွေမျိုးနှစ်ဦးရယ် ကိုကြီးကျော်နဲ့ အေးသိန်းကိုထားခဲ့ပြီး ထည်ဝါဗိုတ်
 ဆာလို့ အထူးကုဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ဖက်ကို
 ထွက်လာပါတယ်။ ကျောင်းကပြန်လာလာချင်းမှာ ဗိုတ်ဆာဆာနှင့် တစ်
 ခုခုစားမယ်လုပ်တုန်း အေးသိန်းက ရောက်ချလာပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက
 ငွေကြေးနှုတ်ပေးပေးပြီး နှလုံးရောဂါဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ အသက်ခုနှစ်
 ဆယ်အရွယ် ဒေါ်ခင်ကို အထူးကုဆေးရုံမှာ ဒီနေ့ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားပြ
 ရမှာ နောက်ကျလို့မဖြစ်အောင် လာပြောပါတယ်။ ဒေါ်ခင်က ဆင်းရဲနွမ်း
 ပါးချို့တဲ့ရုံသာမက သားသမီးတွေကလည်း အဆင်မပြေ၊ ရောဂါသည်
 လူမမာကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားလို့ ထည်ဝါတို့ လူမှုရေးအဖွဲ့က ဆေးရုံသို့
 ပို့ပေးတာ ဆေးရုံက အထူးကုဆရာဝန်ကြီးက သူထိုင်တဲ့ အထူးကုဆေးရုံ
 မှာ တစ်လတစ်ခါပြန်ရန်နှင့် ထည်ဝါတို့လူမှုရေးအဖွဲ့ကို ပြန်လျှာတဲ့အနေနဲ့
 ဒေါ်ခင်ရဲ့စမ်းသပ်ကုသမှုနဲ့ ဆေးဖိုးကိုမယူဘဲ သူ့ရမယ့်ဝင်ငွေထဲကနေ
 ပြန်လျှာသဖြင့် ယခုလို ဒီအထူးကုဆေးရုံသို့ လာပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
 တို့ကြီးကျော်ခမျာလည်း မသက်သာပါ။ သူက ဦးဆောင်တာဝန်လွှဲထား
 ရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် နူးကနေ အမြန်ပြေးလာရပါတယ်။

ပြန်စဉ်စာပေ

အထူးကုဆေးရုံဝင်းထဲက စားသောက်ဆိုင်နားကိုအရောက်မှာ ဆေးရုံထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ သံမြသာကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဘယ်သူမှမပါဘဲ သူမတစ်ယောက်တည်းပါ။ ထည်ဝါအထင် တစ်ယောက်ယောက်ကို လူမမာသတင်းလာမေးသလား မသိ။

“သံမြသာ . . . လူမမာသတင်းလာမေးတာလား”

မထင်မှတ်ဘဲ ထည်ဝါကို တွေ့လိုက်ရလို့ သံမြသာတဲ့အားသင့်သွားပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး . . . မာမိုကို ဒီဆေးရုံလာပို့တာ၊ မာမိက ဒီဆေးရုံမှာ ထိုင်တယ်၊ နာရီဝက်စောင့်ပြီး မာမိုကို ပြန်ခေါ်ရမှာ”

“ဪ . . . မသံမြသာအမေက ဆရာဝန်ပဲကိုး”

“ဒါနဲ့ ရှင်ကကော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က ချို့တဲ့နှမ်းပီးတဲ့ အမေကြီးက နှလုံးရောဂါရှိတယ်လေ၊ နာတာရှည်ပေါ့။ အဲဒါ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လူမှုဇာတိအဖွဲ့က စောင့်ရှောက်ထားရတာ၊ ဒီဆေးရုံမှာထိုင်တဲ့ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးက သူ့ပိုက်ဆံစိုက်ပြီး အခမဲ့ကုပေးတာ၊ တစ်လတစ်ခါလာပြရလို့ ဒီနေ့လာပြတာ၊ ဆရာဝန်ကြီးကို အေးသိန်းနဲ့ ကိုကြီးကျော်က လူနာနဲ့အတူ စောင့်နေတာ၊ ကျွန်တော်က ဗိုက်ဆာလို့ ထွက်လာတာ မသံမြသာလည်း အမေကိုစောင့်ရမှာဆိုတော့ လာပါ . . . ကျွန်တော် ကျွေးပါ့မယ် တစ်ခုခုစားပါ”

“သွားလေ . . . စကားပြောဖော်ရတာပေါ့”

ထည်ဝါလုံးဝထင်မထားပါ။ သံမြသာတစ်ယောက် သူခေါ်တာကို ငြင်းပယ်လိုမိမည် ထင်ထားလို့ပါ။ အခုတော့ ကံကြမ္မာက သူမထင်ထားတာကို ပို့ဆောင်ပေးလိုက်တာဟု ထင်နေမိပါတယ်။

သံမြသာက နတ်စံကော်ဖီသောက်ပါတယ်။ ထည်ဝါကတော့ ဗိုက်ဆာလို့ ကြာခံဆီချက်မှာစားပါတယ်။

“အခု ကိုထည်ဝါတို့ လူနာကကော အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေပြီလား”

“ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို ကိုထည်ဝါလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ထည်ဝါလို့ ခေါ်ပါခင်ဗျားကိုလည်း သံမြသာလို့ ခေါ်မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က အသတ်ချင်းအတူတူလောက်ပဲလေ”

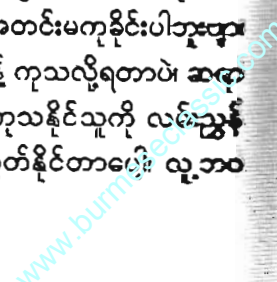
“ရပါတယ် . . . ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဒီက ရိုသေသမှုနဲ့ ခေါ်တာပါ”

“ရိုသေစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး လေးစားရင် ရပါပြီ”

“ကဲ . . . ပြောပါဦး၊ လူနာက ဘယ်လိုအခြေအနေလဲ၊ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့က တတ်နိုင်ရင် ငွေလေးဘာလေး ကူရတာပေါ့၊ အရမ်းချို့တဲ့နေလား”

သံမြသာစိတ်ခါတ်ကိုတော့ ထည်ဝါလေးစားသွားပါတယ်။ သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေကို ကူညီတတ်တဲ့ စိတ်တွေမှာ သူ့မြတ်နိုးတဲ့သူက လာတူနေရပါလဲလို့။

“ကူညီတော့လည်း လူနာအဖွဲ့ အားရှိတော့ အသက်ရှည်တာပေါ့၊ နှလုံးရောဂါဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့လူမျိုး ဒီတုမှာ ဆေးပညာအသိချို့ယွင်းမှုက အဆိုးဆုံးပဲ၊ ပိုက်ဆံရှိတာ မရှိတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ရောဂါဖြစ်ချင်လာလို့ ဆရာဝန်ဆီသွားပြရမှာ သိပ်ကြောက်ကြောက်၊ ဆရာဝန်ဆီက ပြောလာမယ့်စကားဘာ သူတို့အတွက် ကြောက်စရာဖြစ်လေမလားလို့၊ အခု ကျွန်တော်တို့လာပို့ရတဲ့ နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင် အဘွားကြီးကိုပဲကြည့်၊ ဒီရောဂါဖြစ်စကသာ ဆရာဝန်ကိုပြရင် ဆရာဝန်က သူ့ရောဂါဖြစ်စမှာ ပျောက်ကင်းဖို့ ကုသညွှန်ကြားနိုင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဆရာဝန်ကို ရောဂါပြရမှာကြောက်လို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ပါဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကြောင့် မပြဘဲနေရင်းက ရောဂါကျွမ်းမှပြတော့ ဆရာဝန်အဖို့လည်း ကုသရတာ ခက်ခဲသွားတာပေါ့၊ ကိုယ်ထံ ဆေးကုသတာ မခံချင်ရင် ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ အတင်းမကုခိုင်းပါဘူးဗျာ၊ ဟိုယ်ရောဂါမပျောက်လို့ဆိုပြီး ကြိုက်တဲ့ဆရာဝန် ကုသလို့ရတာပဲ၊ ဆရာဝန်က သူကုသလို့မနိုင်ရင် သူ့ထက်ရောဂါပိုမိုကုသနိုင်သူကို လမ်းညွှန်ပေးမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် လူနာရဲ့အသက်ဘေးက လွတ်နိုင်တာပေါ့၊ လူ့ဘဝ

ဆိုတာ ရခဲပါတယ် သံမြသာရယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်ကိုယ်ရေကျန်းမာရေး ဆိုတာ လူတိုင်းကိုယ်တိုင်ပြုစုပျိုးထောင်ရတဲ့ အပင်လိုပဲ၊ အရိပ်တကြည့် ကြည့် ကြည့်နိုင်မှ၊ နို့မို့ဆို အဲဒီအပင်က အချိန်မရွေးပျက်စီးနိုင်တယ်”

ထည်ဝါဆီကနေ ဒီလိုလေးလေးနက်နက်စကားတွေ ကြားရလို့ သံမြသာကျေနပ်သွားပါတယ်။ သူမအဖို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိပါ။

“ဟုတ်တယ် ထည်ဝါရဲ့၊ လူတွေက စာမဖတ်ကြတာလည်း ပါ တယ်၊ ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေကော ရုပ်သံတွေမှာပါ ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ် သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဖော်ပြနေကြတာ အားလုံးက စာမဖတ် ကြ၊ ဖတ်တဲ့သူကြပြန်တော့လည်း အဲဒီစာမျက်နှာတွေ ကျော်ဖတ်ပစ်တယ်၊ တီဗွီကြတော့လည်း အခြားလိုင်းကို ပြောင်းပစ်တယ်၊ ကျန်းမာရေးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူက လက်ချိုးရေတွက်လို့ရတယ်”

“ဒါကတော့ နိုင်ငံတော်မှာရှိတဲ့ လူတွေရဲ့နေထိုင်မှုအဆင့်အတန်း လည်း ပါတာပေါ့၊ လူတော်တော်များများက လမ်းဘေးဆေးဆိုင်က ပါရာ စီတမော့လောက် သောက်ရင်ပဲ မဖျားတော့ဘူးလို့ ထင်နေကြတာလေး ဆေးရဲ့ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေကိုမှ မသိတာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါတွေကလည်း ဆေးကို ယဉ်ပါးသလို ဖြစ် ကုန်တာ”

အဲဒီနောက်တော့ ထည်ဝါနဲ့ သံမြသာတို့ ကိုဗီယားဇာတ်လမ်းတွဲ များအကြောင်း၊ ပရီးမီးယားလိဂ်ဘောလုံးပွဲများ၊ သနပ်ခါးသီချင်းကိစ္စ၊ အထူးကားတွေမှာ ငွေဖြည့်ကဒ်ပြားစနစ် ရေရှည်ဖြစ်မှုဖြစ်၊ နိုင်ငံရေး သတင်းဂျာနယ်များအကြောင်း စတဲ့အကြောင်းအရာအစုံကို ရောက်တတ် ရာရာပြောရင်း သံမြသာက သူမရဲ့မိခင်ကို အချိန်စေလို့သွားခေါ်ဖို့ ထွက် သွားပါတယ်။

ထည်ဝါလည်း ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး စားသောက်ဆိုင်ကနေ ကိုကြီး ကျော်နဲ့ အေးသိန်းတို့ရှိတဲ့နေရာကို ထလာရင်းက သံမြသာတစ်ယောက် သူပေးလိုက်တဲ့ ပဟေဠိဖြစ်စရာ ပစ္စည်းတွေကို စိတ်မှဝင်စားလေသလား မသိလို့ တွေးလိုက်မိပါသေးတယ်။

ညရောက်မှ သံမြသာနဲ့ သူနဲ့ စကားပြောဖြစ်တဲ့ အကြောင်း အရာများကို ပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဖက်မှာ ရှိနေပြီပြောလို့ ထည်ဝါကျေနပ်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းရပါရော လား။

တစ်ယောက်တည်း

လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ဓဝးဓဝးနေတာ
တို့ယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ခြင်းပါပဲ။

အခန်း (၂၁)

ရာသီဥတုက မနေ့ကလည်း တော်တော်ကို သာယာတယ်။ ဒါ
ကြောင့်လားမသိ ထည်ဝါရဲ့အဖေနဲ့အမေက မနေ့မနက်စာစောကြီး ထည်ဝါ
တို့နှိုးပြီး ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ဖို့ ကားမောင်းလိုက်ပို့ခိုင်း
တာ မနေ့ကော ဒီနေ့ကော နှစ်ရက်ရှိပြီ။ အဖေနဲ့အမေ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ
ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း ထည်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံရဲ့အနားယူတဲ့
အမိုးကြီးနားမှာ ကားမှန်တွေ ဘီးအဖုံးတွေကို အဝတ်စုတ်နဲ့သုတ်ရင်း
သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေမိတယ်။ ထည်ဝါအနီးနားမှာလည်း မနက်စောစော
လမ်းလျှောက်ပြီးလို့ လှေကျင့်ခန်းလုပ်သူကလုပ်၊ သူ့အဖွဲ့နဲ့သူ အမိုးကြီး
ထဲမှာ ပုံမှန်လမ်းလျှောက်သူတွေစုပြီး ချက်ပြုတ်ခိုင်းတဲ့သူရဲ့ ပြင်ပေးတဲ့
ကော်ဖီ၊ ထမင်းကြော် အစရှိတဲ့ အစားအသောက်တွေကို စားသူကစားနဲ့
မို့နေပါတယ်။

“ငါ့တူ . . . လမ်းလျှောက်လာတာလားကွ”

“အန်ကယ်ပါလား . . .”

ကားကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ ထည်ဝါနားကို အားကစားဝတ်စုံ
စပို့ရှပ်၊ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ ဦးရွှေတောင်က ခေတ်
ဇာပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

ကြယ်စွင်စာပေ

“ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေနဲ့အမေ လမ်းလျှောက်တာကို အကြိုအပို့လုပ်ပေးရတာ၊ အန်ကယ်ကော လမ်းလျှောက်တာ ဒီမှာနေတိုင်းပဲလား”

“နေ့တိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး မောင်ထည်ဝါရဲ့၊ ဒီနေ့ရာသီဥတု သာယာမယ်ထင်လို့ လမ်းလျှောက်တာ၊ ဒီမှာက လေကောင်းလေသန့် ရတယ်လေ၊ ကျန်းမာရေးကတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ပေးရတာပေါ့ကွ”

ဦးရွှေတောင်က ပြောလက်စ၊စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး အနီးအနား မှာရှိတဲ့ လမ်းလျှောက်တဲ့ အမျိုးသားတွေ ခြင်းခတ်နေတာကို ကြည့်လိုက် မိပါသေးတယ်။ ပြီးမှ . . .

“ဪ . . . ငါ့တူ၊ မင်းမြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့သေးလား”

“တွေ့တာပေါ့ အန်ကယ်ရယ်၊ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပဲ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တာ၊ ပြီးတော့ အထူးကုဆေးရုံမှာပါ တွေ့သေး တယ်”

“ဟုတ်လားကွ . . . အခြေအနေတွေကကော ဘယ်လိုလဲ၊ အန် ကယ့်ကို ပြောပြပါဦး”

ဦးရွှေတောင်သိချင်သဖြင့် မေးတာစဲဆိုပြီး ထည်ဝါက သံမြသာ နဲ့ နှစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံတာကို အသေးစိတ်ပြောပြပါတယ်။

“ဒါဆို ငါ့တူ . . . မင်းအခြေအနေက မဆိုးဘူးကွ၊ နောက်ထပ် အရှိန်ကို တင်ရမယ်”

“ဘယ်လိုထပ်လုပ်ရဦးမှာလဲ အန်ကယ်ရဲ့”

“မိန်းမသားတော်တော်များများက တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ချစ် တတ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ခွေးကလေးတွေ၊ ကြောင်လေးတွေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လေ့လာမိသလောက် ဥရောပမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အာရှမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အမျိုးသမီးအများစုက ခွေးကိုပိုချစ်တတ်ပြီး ခွေးမွေးကြတာ များတယ် ခွေးဟာ သူတို့ရဲ့အဖော်မွန်၊ ခွေးဟာ သူတို့ရဲ့သစ္စာရှိသူလို့ သတ်မှတ်ကြ တယ်၊ အထူးသဖြင့် တစ်ဦးတည်းမွေးထားတဲ့ သူတွေက သူတို့ရဲ့အဖော်

ကျန်မြေဖျောက်မှုအတွက် ခွေးမွေးလေ့မွေးတတ်တယ်၊ ဒီကော့ ခင်နာ ကောင်မလေးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးသာဆိုရင် ခွေးတို့ ခုခံ အောင် လက်ဆောင်ပို့သင့်တယ်”

“အန်ကယ်ရာ ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ခွေးချစ်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ငါ့တူရယ် . . . ကံပေါ့၊ မင်းရဲ့ကောင်မလေးက ခွေးချစ်သူသာမှန်ရင် သူမသိအောင် ပို့ပေးတဲ့သူကို ကျေးဇူးတင်ပြီး သူ့ကို ဘယ်သူက သူမြတ်နိုးတာကို ပို့ပေးသလဲဆိုပြီး သိလိုစိတ်က အမြန်ပြင်း ထန်နေမှာ၊ ဒီတော့ တရုတ်တန်းကိုသွား၊ နိုင်ငံခြားခွေးပေါက်လေးတစ် ကောင်လောက်သာ ခုယ်ပေတော့”

“အန်ကယ်က တကယ်ပါပဲ၊ လူတစ်ဖက်သားကို ကောင်းတောင်း အကြံပေးတတ်တယ်၊ အန်ကယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်စမ်းသပ်ကြည့် ဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ အန်ကယ် . . . ကျွန်တော်အဖေနဲ့အမေနဲ့ အန်ကယ်ကို မိတ် ဆက်ပေးမယ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ . . . အန်ကယ်ချိန်းထားတာလေးရှိလို့ သွားမယ်၊ နောက်တော့ ဆုံဦးမှာပဲ၊ အဲဒီကျမှ မိတ်ဆက်ပေး၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ အန်ကယ်ပြောတာလုပ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်၊ . . . See you”

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ထည်ဝါက ဦးရွှေတောင်ပြောတဲ့စကားကို စဉ်းစားရင်း တရုတ်တန်းတွေ မှာ ခွေးတစ်ကောင်ဝယ်ဖို့အတွက် ဒီနေ့ကျောင်းမတက်တော့ဘဲ ကိုကြီး ကျော်ရှိတဲ့ရုံးကိုသွား၊ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ခွေးဝယ်ရင်းက ခွေးကိစ္စကို ဖြေရှင်း မယ်လို့။

ဦးရွှေတောင်က သူ့ကို သံမြသာအတွက် ပဟေဠိဝှက်တဲ့ အစီ အစဉ်က တရုတ်သိုင်းဇာတ်လမ်းတွဲများထဲကလို အဆင့်တော်တော်မြင့် တဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ရောက်လာပြီဆိုတာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ကိုကြီးကျော် နည်းနည်းတော့ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဒီနေ့ရုံးလာ ကာမှ ဖိနပ်ကပြတ်လို့ အထူးကားစီးလာတာ လမ်းခုလတ်မှာဆင်း၊ ဖိနပ် ဆိုင်ရှာပြီး ဝယ်ရပါလေရော။ တော်သေးတာပေါ့ . . . မိုးမရွာလို့။ မိုးရွာ လို့ကတော့ ဖိနပ်ဆိုင်ရှာရတာ တစ်မျိုး။ ထီးက ဆောင်းရတာက တစ်ဖက် နဲ့ တော်တော်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်လို့ အခွန်ဦးစီးအရာရှိပုံမပေါက် ဘဲ 'ဂျလေဗီ' ပုံပေါက်နေမှာ ပြောစရာမလိုပါ။

ဒါနဲ့ ရုံးရောက်တော့ နောက်ကကျနေပြီ။ ကိုကြီးကျော်ရဲ့အခန်း ထဲမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက သူတို့အထက်အရာရှိ မလာသေးတော့ ဘာ အလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာ အဆိုးဆုံး။ နှစ်ယောက်ထဲမှာ ကိုကြီးကျော်အုပ်ချုပ်တဲ့ ဌာနကိုပြောင်းလာတဲ့ ရုံး စာရေးမသိတာခင်က ရောက်လာတာသာ မကြာသေးတာလျော့တွက်လို့ မရတဲ့အထဲမှာပါတဲ့ သူပဲလို့။ ရုံးထဲမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလားလုပ်ရုံသာမက ယောက်ျားလေးတွေက ထိုးမှန်မဝယ် ခင် နှိုက်မြည်းသလို လက်တို့ခြေတို့ လက်ကိုင်ဘာကိုင် စကားပြောတာကို အတော်သာယာနေပုံရပါတယ်။ ဘေးက အလုပ်တိစ္ဆာနဲ့ လာတဲ့လူတွေ မြင်လို့က ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်။ အခုလည်း သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာ သီတာခင်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အပွန်းကတောင် လက် ကိုင်ဘာကိုင် စကားပြောနေတာ ကိုကြီးကျော်ကိုမြင်မှ အပွန်းလည်း ဆူမှာစိုးလို့ လစ်ထွက်သွားတာ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရ။

ကိုကြီးကျော်က ဒီရုံးခန်းထဲက ပြဿနာနှစ်ရပ်ကိုတော့ ဒီနေ့ မှာတော့ အပြတ်ရှင်းပြီလို့။

“သီတာခင် . . . နင်တစ်ယောက်တည်း ငါ့စားပွဲကို လာခဲ့ဦး”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာ”

“လာမှာသာ လာခဲ့၊ အဲဒီနောက်မှ ပြောမယ်”

သီတာခင်က သူမကိုသူမ အထက်အရာရှိ ကိုကြီးကျော်က ဘာ ကိုခေါ်ပြီး 'ပွမ်'လေမလဲလို့။ ဆူတာက ကိစ္စမရှိ။ လေကြောရှည်တတ်တဲ့ သူ့အထက်အရာရှိ ကိုကြီးကျော်ရဲ့စကားလုံးဒဏ်တွေကို မခံနိုင်လို့ပါ။

“ဆရာ . . . သမီးကို ခေါ်တွေ့တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“သီတာခင် . . . နင်က ဒီရုံးက ငါ့ဌာနမှာ အလုပ်ဝင်တာ နှစ်လပဲရှိသေးတယ်။ ငါ့ရုံးခန်းထဲက ယောက်ျားလေးတွေကော ဟိုသန့် ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ သူကပါမကျန် နင့်ကို လက်တို့ခြေတို့၊ လက်ကိုင်ဘာကိုင် ပြောနေတာကို နင်သာယာနေလား၊ လူမြင်လို့ မကောင်းဘူးဆိုပြီး ငါ့ကို တိုင်တဲ့သူက တိုင်တယ်။ အဲဒါ နင်ဆင်ခြင်ပါ”

“ဆရာ . . . ဒီစကားကို ဟိုအပျိုကြီးမရင်မေပြောတာလား၊ သူကတော့ သူ့ဘဲလေးကို ရုံးဖုန်းနဲ့ တယ်လီဖုန်းအကြာကြီး ခဏခဏ ဆက်ပြီး အိမ်နေတာကကော၊ ဒါကျတော့ ကည့်မပြောဘူးလား”

“ဟဲ့ . . . မရင်မေပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိစ္စပြီးရင် သူ့ကိစ္စ တို့လည်း ငါ့ရှင်းရမှာ ကဲ . . . ပြောပါဦး”

“ကျွန်မပြောမယ် ဆရာ၊ ကျွန်မက ဒီဌာနကိုရောက်တာ နှစ်လ ပဲရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းပါ။ ဒီတော့ ဒီဌာနထဲမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ မညှိပြင်အောင် ကျွန်မဘက်က အသကုန်လိုက်လျော့ရမယ်လေ၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဒီလိုလိုက်လျော့တာ မိန်းမတွေထက်စာရင် ယောက်ျားသာ တွေက ပိုပြီးဆက်ဆံလို့ကောင်း၊ ကျွန်မကိုလည်း ပိုခင်လာတယ် ဆရာရဲ့၊ ဒါကြောင့်ပါ”

သီတာခင်စကားကြောင့် ကိုကြီးကျော် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်နှင့် ပြန်ရိုက်လိုက်ရင်းက . . .

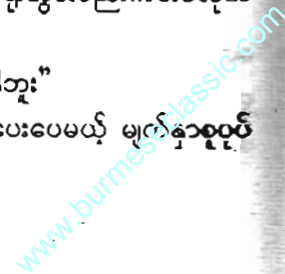
“သီတာခင် . . . နင်အခုပြောနေတာက ငါ့ကိုရွံ့နေတာလား၊ တကယ့်အမှန်ကို ပြောနေတာလား”

“မှန်တာကို ပြောတာပါ ဆရာ”

“အေး . . . မှန်တာကိုပြောရင် အခုချိန်ကစပြီး အဲဒီအပြုအမူ မျိုးကို ရှောင်ပါ။ လက်မခံပါနဲ့၊ နောက်တစ်ခါဆို ရုံးတွင်းစည်းကမ်းမလိုက် နာမှုနဲ့ အထက်ကို စာတင်မယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး”

ကိုကြီးကျော်ကို သီတာခင်က ကတိပေးပေမယ့် မျက်နှာစုစုပုပ်

သည့် အမူအရာမျိုးနဲ့ ကိုကြီးကျော်ရဲ့စားပွဲကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

ကိုကြီးကျော်လည်း သူ့အလုပ်စားပွဲကနေ နောက်ထပ်သူ့ဌာနမှာ အဆိုးဆုံးတစ်ယောက်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ အပျိုကြီးမရင်မေရဲ့ ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးရုံးခန်းငယ်လေးရှိရာကို သွားလိုက်ပါတယ်။

“မောင် . . . စိတ်မကောက်နဲ့တော့၊ မေက ညနေရုံးဆင်းချိန်ရောက်မှ ပန်းခြံမှာ ချောမယ်၊ ဒါပဲ . . . ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဒါပဲနော် . . . ဟိုးရက်တွေကလို မှုဆိုးရဘူး။ မေလှလှလေး ဝတ်လာတာ၊ ဒါနဲ့ မောင် . . . တစ်ခြားကောင်မလေးတွေ လိုက်မကြည့်နဲ့နော်၊ မေ့မှာရဲ့အလုပ်တောင် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ မောင့်အကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေရလို့၊ ဘာ . . . မောင်ကလဲကွာ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ကျေနပ်တော့၊ ဖုန်းထဲကနေပဲ . . . အာဘူး”

အပျိုကြီးမရင်မေရဲ့ ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးအခန်းဝန်းရောက်တော့ မရင်မေဖုန်းပြောနေတာကို အပြင်ကနေကြားရလို့ နားစွင့်ကြည့်တော့ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ပန်းခြံထဲမှာ ပြောသလိုမျိုး သူ့ရည်းစားနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ လောကကြီးမှာ သူတို့ပဲရှိတဲ့ အလားပါပဲ။

“မရင်မေ . . . ကျုပ်ကို လာတိုင်တဲ့လူများပြီ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကလွဲရင် ရုံးတယ်လီဖုန်းမသုံးရဘူးလို့ ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ထားတာ၊ ခင်ဗျားက အခုပြောချင်တာပြောနေတာ အပြင်က ဖုန်းဝင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အပျိုကြီးမရင်မေက သူ့ခိုးလူမိလို့ ရှက်သလို၊ ရွံ့ဆဲလို၊ ကြောက်သလိုပုံစံမျိုးနဲ့ . . .

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကလည်း . . . ကျွန်မအလုပ်ကိစ္စပြောနေတာပါ”

“အလုပ်ကိစ္စဟုတ်လား၊ အဲဒီအလုပ်ကိစ္စက စိတ်မကောက်နဲ့တော့လို့ ပန်းခြံမှာ ချောမယ်တို့၊ ဟိုရက်တွေကလို မဆိုးရဘူးတို့၊ တစ်ခြားကောင်မလေးတွေ မကြည့်ရဘူးတို့၊ ရုံးအလုပ်တောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ဖုန်းထဲကနေပဲ ‘အာဘူး’ လို့ဆိုတာတွေက ကျုပ်တို့ရဲ့အခွန်ဌာနမှာ ဒီ

စကားလုံးတွေ ရှိလို့လား”

“ဆရာကလည်း သူ့များရှက်လိုက်တာ”

“ရှက်ချင် ခင်ဗျားရဲ့မောင်နဲ့ကျမှရှက်၊ နောက်တစ်ခါ ရုံးချိန်မှာ ခင်ဗျားကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ စကားပြောရင် ခင်ဗျားကို ဒီအလုပ်က ထုတ်ဖို့ စာတင်မယ်၊ ပြီးရင် ပန်းခြံထဲမှာ PCO ဖုန်းဆိုင်ဖွင့်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့မောင်နဲ့ ဖုန်းပြောဖို့ ရေတိုးချပြီးတော့ကို မောလိုက်ရသောက်လိုက်ကို ပြောခိုင်းပစ်မယ် . . . မှတ်ထား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

အပျိုကြီးမရင်မေက စကားကို တုန်တုန်ရီရီပြောရင်းက ကတိပေးပါတယ်။

“ဟာ . . . ထည်ဝါ၊ ငါ့ရုံးကို မလာစဖူးပါလား”

ကိုကြီးကျော်က သူ့စားပွဲပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ခုံမှာထိုင်နေတဲ့ ထည်ဝါကိုတွေ့လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“အေးကွာ . . . လူကြီးလုပ်ရတာ မလွယ်ဘူး၊ အခုလည်း နှံ့တွင်းကိစ္စရှင်းနေရတယ်၊ မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်”

“ပြောပြချင်ရင် နောက်မှပြော၊ ကျွန်တော် အရင်ပြောပြမယ်၊ နားထောင်ပြီးလို့ရှိရင် ထမင်းစားချိန်ရောက်ရင် သံဈေးကို လိုက်ရမယ်”

“ဘာတွေလဲကွာ . . . ထည်ဝါရာ”

ထည်ဝါက ဦးရွှေတောင်အကြံပေးတာကို ပြောပြပြီး ခွေးလိုက်ဝယ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတာကို လက်ခံပြီး ကိုကြီးကျော်က စောစောက သူ့ဖြေရှင်းရတဲ့ ကိစ္စနှစ်ခုကို ထည်ဝါအား အသေးစိတ်ပြောပြရင်း သူ့လုပ်တာမှန်ကြောင်း သက်သေထူလို့ နေပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

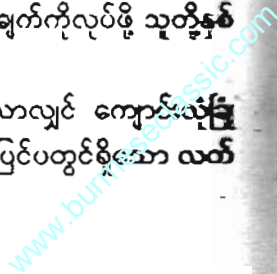
သစ်ပင်တွေစေ့များ
 တတ်နိုင်သလောက်
 သူတို့ထမ်းနိုင်တဲ့ဝန်နဲ့
 နားရီသူတွေကို
 စားမြဲတဲ့အရိပ်ပေးရှာပါတယ်။
 မတတ်နိုင်သေးလို့ပေါ့
 တတ်များတတ်နိုင်လို့ကတော့
 မင်းလျှောက်လာမယ့်လမ်းထဲလျှောက်
 အရိပ်တွေမိုးပေးတဲ့
 သစ်ပင်တွေဖြစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂၂)

ဒီခွေးလေးက တော်တော်လိမ္မာပါတယ်။ အဖြူရောင်အမွှေးပွပွနဲ့
 ဝဝဖြိုးဖြိုးနဲ့ မိခင်နဲ့ခွဲထားတဲ့ အရွယ်လေးပါ။ ဈေးကလည်း တစ်သိန်းနီး
 ပါးတောင် ပေးရတယ်။ နိုင်ငံခြားဈေးမျိုးအစစ်တဲ့။ ခွေးကလေးမှာ ချစ်ဖို့
 ကောင်းတာက သူ့မျက်နှာက ဖေါင်းဖေါင်းကလေးပါ။ ဒီခွေးလေးကို မြင်
 လို့က သံမြဲသာတစ်ယောက် ခွေးမချစ်တတ်လျှင်တောင်မှ ချစ်သွားမှာ
 သေချာပါတယ်။ ခွေးကလေးက သန္ဓေလည်း ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။
 ညက ထည်ဝါရဲ့ အခန်းထဲထည့်ထားပြီး ထည်ဝါနဲ့ဆော့တာ ခွေးလေးက
 လုံးဝမဟောင်ပါ။ အစာရလို့လား မသိဘူး။ အိပ်လိုက်တာ မပြောနဲ့။ ထည်ဝါ
 ရဲ့အမေက မေးလို့တောင် ဖြေရသေးတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို
 လက်ဆောင်ပေးမလို့လို့။ ကျေးဇူးတင်ရမှာက ကိုကြီးကျော်။ ဒီခွေးကလေး
 ကို သူက ဆိုင်ရှင်ကို စပ်စပ်စုစုမေးပြီးမှ ရွေးဝယ်လို့ပါ။

ဒါအပြင် ထပ်ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူက ရှိပြန်သေးတယ်။ ပစ်ကြီး
 နဲ့ အေးသိန်းပါ။ ဦးရွှေတောင်ပြောတဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကိုလုပ်ဖို့ သူတို့နှစ်
 ယောက် အကူအညီမပါလိုက် မပြီးပါ။

ကျောင်းကို ခွေးလေးကားထဲထည့်ယူလာလျှင် ကျောင်းလုံးခြံ
 ရေးတွေနှင့် စကားများမှာစိုးသဖြင့် ကျောင်းဝင်းပြင်ပတွင်ခိုသော လတ်

ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အေးသိန်းနှင့် ထည်ဝါက စောင့်ဆိုင်းနေပြီး သံမြသာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ဖို့ ပစ်ကြီးကို သံမြသာတို့အဖွဲ့ ဘာတွေ့ဘယ်လို လုပ်သလဲဆိုတာ သံမြသာတို့ စာသင်ခန်းအနီးအနားမှာ သံမြသာတို့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး ဖုန်းဆက်သတင်းပို့ခိုင်းတာ ပစ်ကြီးက တာဝန်ကျေပါတယ်။ ဖုန်းခဏခဏဆက်ရသဖြင့် ဒီကောင်ဖုန်းကတိုဖိုး တော်တော်ကုန်လောက်ပြီ။

အခုလည်း ကျောင်းချိန်က လွတ်ခါနီးပြီဆိုတော့ ပစ်ကြီးဆီက နောက်ဆုံးသတင်း ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ သံမြသာတို့အဖွဲ့ စာသင်ခန်းက ထွက်လာဖို့ ဟန်ပြင်နေပြီတဲ့။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးအမြန်ရှင်းကာ ကျောင်း ထဲသို့ ကားကိုလီတတ်မောင်းခဲ့ပြီး သံမြသာရဲ့ရပ်ထားတဲ့ကားနဲ့ မလှမ်း မကမ်းမှာ ထည်ဝါက ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သံမြသာတို့အဖွဲ့ အခြေ အနေကို လေ့လာတော့ အခြေအနေက အခုထိ ကိုယ့်ဖက်မှာ ရှိတုန်းပါပဲ။

“အေးသိန်း . . . ခွေးကိုယူသွားတော့ သေသေချာချာ ကြီးချည် နော်၊ တော်ကြာ . . . ကြီးပြေသွားလို့ ခွေးက ကျောင်းဝင်းထဲ လျှောက် ပြေးလို့ ကားတိုက်သွားဦးမယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ကို အားလုံးအိုကေရင် ဖုန်းဆတ်”

“စိတ်ချပါကွာ . . . ငါအပိုင်ဆုံး ပီရီအောင် လုပ်ပြမယ်”

အေးသိန်းက ထည်ဝါကားထဲမှ ခွေးကလေးကို ပွေ့လိုက်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းသွားသည်။ ထည်ဝါက ကားကို သံမြသာတို့ကား နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ကားထဲမှာပဲ ထိုင်နေရင်းက သံမြသာ တို့ ကားရပ်ထားသည့် နေရာသို့သာ ကြည့်နေမိပါတယ်။

အေးသိန်းကတော့ ခွေးကိုပွေ့ရင်း ကားနားမှာ တစ်လည်လည် လုပ်နေတာကို မြင်နေရပါတယ်။ ဟော . . . အေးသိန်း ဘာကိုမြင်လို့ထဲ မသိ။ ခွေးကလေးလည်ပတ်မှာ ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို သံမြသာရဲ့ကားရှေ့ ခန်းပန်ပါမှာ ချည်နေလို့။

သံမြသာတို့အဖွဲ့ တွေ့လို့ကတော့ ဘာတွေ့ဖြစ်လေမလဲ။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းကိုတော့ ထည်ဝါဆက်ကရတော့မှာပါ။

သံမြသာ ဒီနေ့စာသာသင်နေခဲ့ရတယ်။ စိတ်ကမပါ။ မြေကိုက် လို့သေသွားတဲ့ သူမရဲ့ခွေးလေးဘော်နီကိုသာ သတိရနေပါတယ်။ ဒီတစ် ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သူမဆီမှာ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရပါတယ်။ အရင်က သူမဘယ်သွားသွား ပြန်လာလျှင် ဘော်နီလေးက ဆီးကြိုနေတာ မြဲထဲမှာ စာကျက်လျှင်လည်း ဘော်နီလေးက သူမနံဘေးမှာ ခုန်ပေါက် မြူးတူးဆော့ကစားနေလို့။ သတိမရအောင် လုပ်ပေမယ့် အချည်းအနှီး သာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“သံမြသာ . . . နင့်ကြည့်ရတာ ဒီနေ့နည်းနည်းထူးခြားတယ်၊ ဘာတွေ့ဖြစ်နေလို့လဲ”

“ချိုချိုစရာ . . . တစ်နေ့လုံး သေသွားတဲ့ ငါ့ခွေးလေးဘော်နီကို သတိရနေလို့ပါ”

“ဒါများဟယ် . . . နောက်ထပ် ခွေးတစ်ကောင် ထပ်မွေးပေါ့”

“မျိုးမျိုးသွယ်ရာ . . . ဒီခွေးလေးက ငါမွေးလာတာ ကြာပြီဆို တော့ သံယောဇဉ်က တွယ်နေပြီလေဟာ”

အဲဒီနောက်တော့ သံမြသာက ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကားရပ် ထားတဲ့နေရာနားဆီ လျှောက်လာပါတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမရဲ့ တားပန်ပါရှေ့မှာ လှုပ်လှုပ်ရွံရွံနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက ပြေးလွှားနေတာကို မြင်လိုက်ရလို့ ဘာများလဲဆိုပြီး အသေအချာကြည့်မိပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ငါ့ရဲ့ကားပန်ပါမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထားတဲ့ ခွေး ပေါက်လေးတစ်ကောင်ပါလား”

သံမြသာက ဣန္ဒြေတောင် မဆောင်နိုင်ဘဲ သူငယ်ချင်းမတွေ့တို့ ပြောရင်းက ကားပန်ပါမှာ ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို အမြန်ဖြည့်လိုက်ရင်း ခွေးကလေးကို ချီပွေ့လိုက်ပါတယ်။ ခွေးကလေးက သူမရင်ခွင်ကို ခေါင်း တိုးဝှေ့နေလို့။

“ခွေးကလေးက အထီးလေးဟ၊ ဝဝတုတ်တုတ်လေးနဲ့ ချစ်စရာ လေး၊ ဟယ် . . . ဒီခွေးလေးလည်ပတ်မှာ စာရွက်ခေါက်လေးပါလား”

သံမြသာက စာရွက်ခေါက်လေးကို ခွေးလည်ပတ်ကြားထဲမှာ

ညှပ်ထားတာကို ဆွဲယူလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

လူဆိုတာ ဘဝမှာ တိုင်ပင်ဖော်လိုသလို အထီးကျန်ဆန်မှုကို ဖြေဖျောက်ဖို့ လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီခွေးလေးက မင်းအတွက် တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးစွမ်းစေနိုင်မှာပါ။ ခွေးကလေးနာမည်ကို Love လို့ အမည်ပေးပါ။

သံမြသာ စာကိုဖတ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကိုဖတ်ဖို့ ပေးလိုက်ရင်းက ပွေ့ထားတဲ့ ခွေးကလေးရဲ့လည်တိုင်ကို ပွတ်ပေးနေပါတယ်။

“သံမြသာ . . . ဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါတို့တော့ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး၊ နင့်ရဲ့ခွေးကလေး ဘော်နီသေလို့ နင်ဒီလောက်ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီခွေးလေးကို ပို့ပေးတဲ့သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် တိတိကျကျ သိနေရသလဲ”

ခင်သန်းဆင့်က ဖတ်ပြီးသွားတဲ့ စာရွက်ခေါက်ကို သံမြသာတို့ ယေးရင်းက သူမထင်မြင်ချက်ကို ဖွင့်ဆိုပါတယ်။

“ငါလည်း မတွေးတတ်တော့ဘူးဟာ၊ ငါက ခွေးဒီလောက်ချစ်တတ်တာ၊ ဥပမာ-ဒီနေ့လိုနေ့မျိုး ခွေးလေးဘော်နီအတွက် သတိရလို့ ဝမ်းနည်းနေချိန်မျိုးမှာ ဒီခွေးလေးအစားပြန်ရတာ ဝမ်းသာတာမှန်ပေမယ့် တစ်ဖက်ကကြည့်တော့ ဒီလိုပဟေဠိကိစ္စတွေကို မဖော်ထုတ်နိုင်တာက မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါပေမယ့်ဟယ် . . . အဲဒီပဟေဠိလုပ်ပြီး ပို့တဲ့သူက နင့်ကို တကယ်တမ်း စွဲစွဲလန်းလန်း မြတ်နိုးတဲ့သူဖြစ်မှာကတော့ သေချာတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံလူက တန်ဖိုးမထားဘဲ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မျိုးမျိုးသွယ်က သံမြသာပွေ့ထားတဲ့ ခွေးလေးကိုကြည့်လိုက်ပြီး လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်ပါတယ်။

“သံမြသာ . . . ဟိုမှာ ထည့်ဝါက နင့်ဆီလာနေပါလား”
ချိုချိုစုက သံမြသာတို့ရဲ့ရာသို့လာနေတဲ့ ထည့်ဝါကို မြင်လိုက်ရ

လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ထည့်ဝါက သံမြသာရဲ့အနားရောက်လာတဲ့အခါမှာ သံမြသာလက်ထဲမှာရှိတဲ့ ခွေးကလေးက သခင်ကို သိသည့်အလား အင်းကို ချီတိုးညှင်းညှင်းနဲ့ ‘ဟီ’သလိုအမူအရာမျိုး လုပ်နေပါတယ်။

“ဟာ . . . ခွေးကလေးက ချစ်စရာလေးပဲ၊ တောင်တို့ ခေါ်တာတာလား”

ထည့်ဝါက သံမြသာပွေ့ထားတဲ့ ခွေးကလေးကို ကျောသပ်ပေးလိုက်ရင်းမှ မေးလိုက်ပါတယ်။ သံမြသာက ထည့်ဝါကို အကဲခတ်ရင်း-

“ဆိုပါဦး . . . ထည့်ဝါမှာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဒီလိုလေ သံမြသာရဲ့၊ ဟိုတစ်ခါ အထူးကုဆေးရုံမှာ နှလုံးရောဂါ ပြုတဲ့ အဘွားကြီးလေ၊ အခုဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ ဆေးဖိုးဝါးခလိုတယ် ပေါ့ဗျာ၊ သံမြသာက တကယ်လို့ အဲဒီအဘွားကြီးတစ်ခုခုလိုရင် လျှာမယ် ပြောလို့ ကျွန်တော်လာပြောတာ၊ အတန်းဖက်သွားရှာတော့ အတန်းဆင်းသွားလို့၊ ကျွန်တော်လိုက်ရှာရင်း အခုမှတွေ့တာ”

“နေဦး . . . ကျွန်မမှာ အခုပိုက်ဆံမပါလာသေးဘူး၊ ကျွန်မစုထားတဲ့ထဲက ငွေငါးသောင်းလျှာမယ်၊ ရှင်မှာရှိရင် ခဏစိုက်ထားပေးလိုက်၊ ကျွန်မပြန်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါဗျာ၊ ကျန်းမာပါစေ . . . ချမ်းသာပါစေ၊ ဒါဖြင့်ရင် အားလုံးပဲ ကျွန်တော်သွားမယ်”

ထည့်ဝါက သံမြသာတို့အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ မျိုးမျိုးသွယ်က ထည့်ဝါထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး . . .

“သံမြသာ . . . ဒီတစ်ခါကော တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ ပြောမလား၊ ပီကေကိစ္စ၊ သစ်ခွပန်းကိစ္စ၊ မင်္ဂလာထိမ်းမြားတဲ့ စာအုပ်ကိစ္စတွေ နင်ပဟေဠိအဖြစ် လက်ခံရတဲ့အချိန်မှာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ထည့်ဝါကို တွေ့ရတယ်၊ အခု ဒီခွေးလေးကိစ္စမှာလည်း ထည့်ဝါက ရောက်လာတယ်၊ တိုက်ဆိုင်မှုက လေးကြိမ်လောက်ကို တိုက်ဆိုင်တတ်သလား”

“မျိုးမျိုးသွယ် . . . တိုက်ဆိုင်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ထည့်ဝါ

တို့ သံမြသာက ငြင်းစရာလား၊ ဘာအပြစ်ပြောဖို့ ရှိလို့လဲ”

“တော်ပါဦး ခင်သန်းဆင့်ရယ်၊ ဒီအဖြေကို မရရအောင် ဖော်ထုတ်မယ်၊ အခုတော့ ဒီခွေးလေးကို Love လို့ပဲ အမည်ပေးရင်း ပဟေဠိ ဝှက်သူကို ငါတစ်ပတ်အတွင်းရအောင် စုံစမ်းပြမယ်”

သံမြသာက ပွေ့ထားတဲ့ ခွေးကလေးကို ပါးချင်းအပ်လိုက်ပြီး ချိုချိုရဲ့လက်ထဲပြောင်းပေးကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်မှာ
ငယ်ခြမ်းစရာတွေ ပေါ်ပါတယ်၊
ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်မှာ
မျက်နှာပုံးစွပ်ထားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ
မြေပြင်မှာကျနေတဲ့အချိန်တွေ
နေပူနေလို့သာ ရှိနေတာပါ၊
ဥတုသုံးလီရာသီမရွေး
မိတ်ဆွေစစ်ကတော့
ကိုယ့်အကျိုးစိတ်ကပ်ထဲကနေ
ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လို့ပေါ့၊

အခန်း (၂၃)

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ အနောက်တိုင်းတေးဂီတသံက သာယာ ငြိမ်းညောင်းစွာ ဖျံလွင့်နေတယ်။ စားတဲ့သောက်တဲ့သူက သိပ်မများတော့ စကားသံမဆူညံတော့ဘူးပေါ့လေ။ ဒီအစီအစဉ်ကို ထည်ဝါက အားချင်း စီစဉ်လိုက်ရတာ။ ခွေးကိစ္စအောင်မြင်သွားလို့ ပစ်ကြီးနဲ့အေးသိန်းက သူတို့ နှစ်ယောက်စွမ်းဆောင်မှုအတွက် ညစာလိုက်ကျွေးခိုင်းပါတယ်။ ဒီကိစ္စ မှာ ကိုကြီးကျော်ကလည်း မပါမဖြစ်ဆိုတော့ သူ့ကိုပါခေါ်ရုံမက ဒီလို ဖြစ်လာအောင် အကြံဉာဏ်ပေးတဲ့ ဦးရွှေတောင်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ဖိတ်တာ ဟိုကလည်း လက်ခံပါတယ်။ အရင်ဆုံး ပိုက်ဆံငါးသောင်းကို ဆေးရုံတက်နေတဲ့ နှလုံးရောဂါသည် အဘွားကြီးရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ကို သွားပေးရပါသေးတယ်။ ပြီးမှ ရေအမြန်ချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး သူ ငယ်ချင်းနှစ်ဦးနဲ့ ကိုကြီးကျော်ကိုခေါ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကို ချီတက်ရပါ တယ်။ မှာထားတဲ့ ဟင်းလျာတွေ မရောက်လာခင်မှာ ဦးရွှေတောင်ရောက် လာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘီယာတစ်ယောက်တစ်ပုလင်းစီ အရင်သောက် လိုက်ရင်း စကားတွေ ဘာတွေပြောလို့ပါပဲ။

ထည်ဝါအကဲခတ်ရတာ ဦးရွှေတောင်တစ်ယောက် တစ်ခုခုကို ကျေနပ်နေသလို အမူအရာမျိုးကို တွေ့နေရပါတယ်။

“ဒါနဲ့ ငါတူ . . . အန်ကယ်မေးပါရစေဦး၊ အခု ငါတူက ငါတူ မြတ်နိုးတဲ့ ကောင်မလေးက ဒီကိစ္စအမှန်တွေကိုများ သိသွားရင် ငါတူ ဖက်က ဘာတွေပြင်ဆင်ထားလဲ”

ဦးရွှေတောင်က ဘီယာကို မော့ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အာလူး ကြော်နှစ်ဖတ်ကို မြည်းပါတယ်။

“ဒီပဟေဠိကိစ္စက ကြားထဲမှာ သံမြဲသားသိသွားခဲ့ရင်လည်း ကျွန် တော်ဖက်က အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ကို သိက္ခာကျစရာဖြစ်အောင် လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ အန်ကယ်ရယ်၊ သူ့ကို မြတ်နိုးလို့ ဖွင့်မပြောရဲလို့ အန်ကယ်နဲ့ အမှတ်မထင်တွေ့ပြီး အန်ကယ် သွန်ကြားချက်တွေကြောင့် သူ့ဆီပို့လိုက်တဲ့ ပဟေဠိလေးတွေကနေ စကား ပြောရတာလေ၊ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောတဲ့အခါ အန်ကယ်အကြောင်းတောင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောရဦးမှာ”

“ငါတူက ချစ်လာဇော့ သတ္တိတွေ ရှိလာတာပေါ့၊ အင်း . . . ဒါကလည်း အချစ်ရဲ့ခွန်အားပဲကိုးကွ၊ တကယ်လို့ ငါတူရာ . . . မင်းရဲ့ ကောင်မလေးက မင်းကို အဖြစ်မှန်ပြောလို့ မင်းလိုချင်တဲ့ အဖြေပေးပြန် ပြီတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မိဘတွေက သဘောမတူရင်ကော ငါတူဘာလုပ်မလဲ”

“ဒါကတော့ အန်ကယ်ရယ် . . . သူ့ကို မိဘနှစ်ပါးက မွေးထား တာပဲ၊ သူ့ရဲ့မိဘတွေအနေနဲ့ အဲဒီလောက်တော့ မိဘဖြစ်တဲ့အတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိမှာပေါ့၊ ဒါကို ကျွန်တော်က မတရားဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး လေ အန်ကယ်ရ၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်ကပေါ့ဗျာ၊ ဪ . . . အန်ကယ် သံမြဲသားရဲ့အမေက အန်ကယ်ရဲ့ဇနီးလိုပဲ အထူးကုဆရာဝန်ပဲ”

“ဟုတ်လားကွ . . .”

ဦးရွှေတောင်က ဘီယာအနည်းငယ် ခွက်ထဲထပ်ထည့်လိုက်ပါ တယ်။

“ဒီခွေးကိစ္စကတော့ အစ်ကိုကြီးရေ၊ ဒီကောင် ဘာဂျီးများသးလဲ မမေးနဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ခွေးကို နွားဝယ်သလိုကို ရွေးရတာ၊ ဒီကောင် ကိစ္စ ကျွန်တော့်မှမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်း ဒီနှစ်ယောက်လည်း ဘယ်

နေရမလဲ”

“ကိုကြီးကျော်ပြောတာ ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ဒီနေ့ဆို ကျွန်တော့်မှာ သံမြသာအခန်းနားကနေ တစ်နေ့လုံး ဖုန်းနဲ့သတင်းပို့နေရတာ၊ ဒီကောင်အေးသိန်းဆို ပိုဆိုးသေးတယ်”

“အန်ကယ်ရာ . . . ကျွန်တော့်မှာ ထည်ဝါနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်နေ့လုံးထိုင်ရ၊ ခွေးကိုပိုက်ပြီး ကားဘေးနားမှာ မယောင်မလည်လှုပ်ပြီးမှ လူရိပ်လူခြေကြည့်ပြီး ကြိုးချည်ရတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ရင်တုန်လိုက်တာဆိုတာ”

အေးသိန်းပြောတော့မှ ထည်ဝါက တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလို ဖြစ်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က သံမြသာခွေးကိုတွေ့ပြီး လို့ သူ့ဆီသွားတာ ခွေးက ကျွန်တော့်အိမ်မှာ တစ်ရက်လောက်နေတာ ဆိုတော့ သခင်ကိုမှတ်မိသလို ‘အိ’တာရယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ယောင်ပြီး ခွေးရဲ့လည်ဂုတ်ကို ပွတ်ပေးမိသေးတယ်၊ နောက်မှ ပြဿနာတွေ တက်တော့မှာပဲဆိုပြီး မနည်းသတိထားလိုက်ရတာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မှာထားတဲ့ စားဖွယ်ဟင်းလျာတွေ လာချပေးတယ်။ အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ စားချင်စရာပါပဲ။

“ကဲ . . . အောင်မြင်မှုအတွက် ချီးယားစ်”

ထည်ဝါက ဘီယာခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော် လေးဦးကလည်း ပြိုင်တူမြှောက်ပြီး သံပြိုင်အော်လိုက်ပါတယ်။

ထည်ဝါက ဦးရွှေတောင်ရဲ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“အန်ကယ် ဖြေးဖြေးစားနော်၊ အခု ဒီဆိုင်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဝိုင်သံကို နားဆင်ပြီးစားရင် အချိန်ပိုယူသလိုဖြစ်ပြီး စားတာပမာဏနည်းပြီး ကျန်းမာရေးပိုကောင်းလာမှာ”

“ငါ့တူ မင်းရဲ့စကားကို ရှင်းပါဦးကွ”

ဦးရွှေတောင်က စားနေရင်းကနေ မေးပါတယ်။

“ဝိတခပ်မြူးမြူးကို ဖွင့်ထားပြီးစားရင် သူ့ရဲ့တုန်ပြန်မှုက လူတစ်စားအသောက်ပိုစားပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့ကြည့်ရင် မကောင်းဘူး၊ လူတစ်တာတွေဘာတွေ အဖြစ်များတယ်၊ ငြိမ်းညောင်းတဲ့ ဝိတသံနောက်ခံ ဖွင့်ထားပြီးစားတော့ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ပိုဖြစ်တယ်တဲ့၊ ဒါကို အမေရိကန်နိုင်ငံ ဂျွန်ဟော့ပ်ကင်းစ်တက္ကသိုလ် သုတေသနပညာရှင်တွေက လေ့လာခဲ့ဘူးတယ်၊ သာမန်လူတစ်ယောက်က သွက်လက်တဲ့ဝိတကို နားထောင်ပြီးစားရင် တစ်မိနစ်ကို အစာငါးလုတ်စားတယ်၊ ဝိတသံနားမထောင်ဘဲ စားရင် တစ်မိနစ်ကို လေးလုတ်စားတယ်တဲ့၊ ငြိမ်းညောင်းတဲ့ ဝိတသံစဉ်တို့ဖွင့်ပြီးစားရင် တစ်မိနစ်ကို သုံးလုတ်ပဲစားတယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုစားတဲ့အတွက် အစာစားတာ နည်းပါးပြီး ဝတာတွေမဖြစ်ဘဲ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဟော်တယ်တွေမှာ ငြိမ်ညောင်းတဲ့ဝိတသံစဉ်တွေကိုပဲ ဖွင့်တာပေါ့”

“ငါ့တူကတော့ကွာ . . . ဒါလည်း သိတာပဲ၊ အန်ကယ်လည်း ဟော်တယ်တွေမှာ ဒါမျိုးကြုံဖူးပါတယ်၊ ငါ့တူ စဉ်းစားသလို မစဉ်းစားမိဘူး”

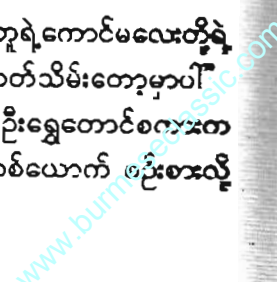
ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါကို အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောပါတယ်။

“အလကား . . . ဒီကောင်လျှောက်ပြောနေတာ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ အရမ်းစားရင် ပိုက်ဆံတွေကုန်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ၊ ဒီကောင် လျှော့စားခိုင်းနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စားမှာပဲ”

ပစ်ကြီးက ဦးရွှေတောင်အား ထည်ဝါစကားကို ပြန်ဝေဖန်ရင်းမှ သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထပ်ထည့်ပြီး ဘီယာသောက်လိုက်စားလိုက်နဲ့ အားပေးနေပါတော့တယ်။

“အန်ကယ်ထင်ပါတယ် . . . ငါ့တူနဲ့ ငါ့တူရဲ့ကောင်မလေးတို့ရဲ့ ဖောင့်ဇာတ်လမ်းက သာယာချိုမြိန်မှုတွေနဲ့ ဇာတ်သိမ်းတော့မှာပါ”

ဘီယာသောက်နေရင်း ပြောလိုက်တဲ့ ဦးရွှေတောင်စကားက သယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောသလဲဆိုတာ ထည်ဝါတစ်ယောက် စဉ်းစားလို့

မရအောင် ဖြစ်သွားရင်းက မစဉ်းစားတော့ဘဲ နေလိုက်ပါတော့တယ်။

သင်ကြားနာခံစရာတွေ
 တော်တော်များတဲ့ လောဘကြီးပဲများ၊
 ဝေါက်သီးရိုက်နည်းလည်း သင်ရ
 မိုက်ဆဲရဖို့လည်း ဟန်စောင်ပြရ
 ကားမတိုက်အောင်လည်း သတိထားရ
 ရေမနစ်အောင်လည်း ရေကူးသင်ရသေး
 တွေတဲ့လူပြုံးပြရတာလည်း ပါသေးရဲ့၊
 အတော် 'ခွဲ'ကျတဲ့ လောကပဲလေ ...
 ပိုဆိုးတာက ချစ်ခြင်စေမတွာပဲ
 လှလှလှလှကျင့်ရတာ အကြိမ်ကြိမ်
 အမှန်တရားဆိုတာကြတော့
 သင်ဖို့ကို မလိုပါဘူးတဲ့၊
 နှိုးဆော်ထကြွဖို့အတွက်
 သူကတော့ 'ရယ်ဖီ' ပဲတဲ့၊

အခန်း (၂၄)

ကင်တင်းမှာ ဒီနေ့မှ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့က လာဆုံကြတယ်။ သံမြသာ တို့အဖွဲ့က လူစုံပြီး ထည်ဝါတို့အဖွဲ့က ပစ်ကြီးနဲ့အေးသိန်းပဲ တွေ့ရပြီး ထည်ဝါက ကျောင်းနောက်ကျနေတာလား၊ အတန်းတက်နေလို့လားမသိ မပါလာပါ။ ဒီတော့ ရှိတဲ့လူတွေက ကိုယ့်ဖာသာမှာပြီး ကြိုက်ရာစားလို့ နေပါတယ်။

“သံမြသာ . . . ညက နင်ပဟေဠိအဖြစ်ရတဲ့ ခွေးလေးက နေရဲ့ လား”

ပထမဦးဆုံး မနေ့ကိစ္စကို ချိုချိုစုစုစမေးပြီး ပြောလိုက်လို့ လက် ဖက်ရည်သောက်နေတဲ့ ပစ်ကြီးနဲ့ အေးသိန်းတောင် ‘နင်’မလို ဖြစ်သွား ပါတယ်။ ချိုချိုစုစုစမေးပေး ပြောစရာစကားရှားလို့ သွားအစပေါ်ပေး လျက်တယ်လို့။ သူတို့ရှေ့မှာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ရမှာ အတော်တော့ ခက်ပြီဆိုပြီး နှစ်ယောက်သားတွေးနေပါတယ်။

“ခွေးလေးက အရမ်းလိမ္မာတာ Love လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ အတိုင်း လိမ္မာလိုက်တာ၊ သေသွားတဲ့ ဘော်နီလေးအတိုင်းပဲ၊ မနက် ကျောင်းသွားခါနီးတောင် အမြီးလေးနန့်တန့်တန့်နဲ့ နှုတ်ဆက်သေးတယ်”

“သံမြသာရယ် . . . ဒါဆို နင့်ဆီကို နင်မသိအောင် ပို့ပေးတဲ့

သူကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ခွေးလေးကို အစားထိုးပေးတာ၊ နောက်ဆို သူ့နေရာမှာ အဲဒီလူက အစားထိုးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီကိစ္စတွေ အဖြစ်မှန်သိသွားတဲ့အခါပေါ့”

“ခင်သန်းဆင့် . . . ပြောလို့တော့ မရဘူးနော်၊ အဖြေမှန်သိသွား ရင် အဲဒီလူကို သံမြသာက မချစ်ဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး . . . သိလား”

မျိုးမျိုးသွယ်က သံမြသာကိုကြည့်ရင်း ပြောပါတယ်။ တစ်ဆတ် တည်းဆိုသလို ပစ်ကြီးနဲ့ အေးသိန်းကို . . .

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း လာကတည်းက စကားပြောသဲ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်နေတော့တာပဲ”

“မသောက်လို့ မရဘူးလေဟာ၊ ဗိုက်ဆာနေတာကိုး၊ နင်တို့ပြော နေတာ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ခွေးတွေကော ပဟေဠိတွေကော ချစ် တာတွေကော ရှုပ်နေတာပဲလေ”

ပစ်ကြီးက ဘာမှမသိသလိုမျိုး ပီပီရီရီ သရုပ်ဆောင်ကောင်း ကောင်းနဲ့ ပြောပါတယ်။

“သံမြသာ ကိစ္စပါဟယ်၊ နောက်တော့ သိရမှာ၊ သံမြသာ . . . မနေ့ကပြောပုံအရဆို ကာယကံရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိကိုသိရတော့ မှာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ သံမြသာ . . . နင့်ကို သတိထားမိတယ်၊ နင်သိပ်ကြိုက်တဲ့ ပီကေတောင် စားတာမတွေ့ဘူး”

“မစားတာ ကောင်းတာပေါ့ဟ၊ တစ်ချို့ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးပီကေစားနေတာတွေ့ရင် ပါးစပ်နဲ့လို့ စားတယ်လို့ပဲ ထင်နေ ကြတာ၊ အဲဒီလို အထင်မခံရဘူးပေါ့”

“အေးသိန်း . . . နင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သံမြသာနဲ့ မတည့် တဲ့ ထည်ဝါက အဲဒီလိုထင်မှာစိုးလို့ သူမစားတာလားမှ မသိတာ၊ ပြော လိုက်ပါဟယ် . . . ထည်ဝါကို ငါ့သူငယ်ချင်းသံမြသာက ပါးစပ်မနပ်ပါဘူး အာခံတွင်းက ကြာညိုနဲ့သင်းနေတယ်လို့”

ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ မျိုးမျိုးသွယ်တို့ကလော့ ပြော ချင်ရာတွေ စွတ်တင်ပြီး ပြောနေပြီလို့။

“မဟုတ်ဘူး မျိုးမျိုးသွယ်ရေ၊ ပါးစပ်ညောင်းလို့ . . . ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေ ဆေးလိပ်သောက်သလိုမျိုး ကွမ်းစားသလိုမျိုး ပီကေမရှိ ရင် ဝယ်ဝယ်နေရတာ အလုပ်ရှုပ်လို့ပါဟာ”

“ဒါဆို နင်ပြောတဲ့ ပဟေဠိလုပ်တဲ့လူကို ဖော်ထုတ်မယ်ဆိုတာ ကကော . . .”

အဲဒီအခါ သံမြသာက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“အဖြေက ငါးဆယ်ငါးဆယ်ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ့ရဲ့တွက်ချက်မှုအရ ငါးဆယ်က မှန်သလိုလို ဖြစ်နေပေမယ့် ကျန်တဲ့ငါးဆယ်က သိပ်မသေချာ ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အသေးစိတ်ကိစ္စတွေကို သိနေတာကိုက အဖြေမှန်ရဲ့တစ်ဖက်က မရေရာတဲ့ ငါးဆယ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်”

“တော်ပြီ . . . သံမြသာ ခေါင်းစားတယ်၊ ဘာတွေမှန်း မသိဘူး ဟဲ့ . . . စားမှာစား၊ နောက်မှပဲ သူ့အဖြေမှန်မှ ကြည့်တော့မယ်”

မျိုးမျိုးသွယ်က စိတ်မရှည်တဲ့အဆုံးမှာ ကျန်သူတွေကို စားလက် စတွေ ထပ်စားခိုင်းပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . နင်တို့က သံမြသာကိုကျတော့ ရည်းစားကိစ္စ၊ အချစ် ကိစ္စပြောတယ်၊ နင်ကလည်း ရည်းစားတွေဘာတွေနဲ့ တွဲတာမတွေ့ဘူး ကြိုက်မယ့်သူ မရှိဘူးလား”

“အဲဒါမယ် . . . ပစ်ကြီး၊ နင်တို့က ဒါငါတို့ကို အထင်သေးတာ လား၊ ငါတို့ထဲမှာ ခင်သန်းဆင့်က စွဲပြီးသား၊ တို့အုပ်စုထဲမှာ ‘အ’ပါတယ် ဆိုတဲ့ ခင်သန်းဆင့်က ဒီနေရာမှာတော့ သာတယ်ဟ”

“ချိုချိုစု . . . ခင်သန်းဆင့်ရဲ့လူက ဘယ်ကလဲ၊ ဒီတက္ကသိုလ် ထဲကပဲလား”

အေးသိန်းက သိချင်စိတ်နဲ့ မေးပါတယ်။

“ဘယ်ကသာ၊ မိဘတွေက သဘောတူထားလို့ သူတို့အိမ်အဝင် အထွက်လုပ်နေတာ၊ သူကလည်း သဘောကျတယ်လေ”

ချိုချိုစုစကားကြောင့် ခင်သန်းဆင့်က ရှက်သလိုဖြစ်ရင်းမှ . . .

“ငါ နင်တို့ကို ပြောရဦးမယ် သိလား၊ မပြောဖြစ်သေးတာ၊ အခု

တော့ ဒင်းအကြောင်းပြောမယ်၊ ဟိုတစ်ရက်က ငါ့ရဲ့လူနဲ့ ငါတို့ အင်းလျား တန်ပေါင်ဖက်သွားကြတယ်၊ ခုံတန်းလျားမှာထိုင်ရင်း သူက ငါ့လက်က လေးကိုကိုင်ရင်း ပြောတယ်၊ သူကတဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အလိမ္မာဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမြန်လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့၊ ငါလေ တစ်ခါတည်းဒေါသထွက်ပြီး ငါ့ရဲ့လူကြီးချင်းသဘောတူတာတောင် နောက်လူကို ငါ့ထက်သာတယ်ဆိုပြီး ယူမယ်ပေါ့၊ ဒါဆိုရတယ် . . . လမ်း ခွဲမယ်ဆိုပြီး နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ မတွေ့မခံတာ၊ ဟိုက ရှင်းပြမယ်ပြော တာတောင် ငါက လက်မခံဘူး၊ ငါ့ကို ဒါမျိုးလာလုပ်လို့ ဘယ်ရလေ”

ခင်သန်းဆင့်စကားကြောင့် နားထောင်သူအားလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်လို့ ခင်သန်းဆင့်က . . .

“ဟဲ့ . . . ငါ့စကားထဲမှာ ဘာရယ်စရာပါလို့လဲ”

အဲဒီအခါ မျိုးမျိုးသွယ်က . . .

“ခင်သန်းဆင့်ရယ် . . . နင်ဟာ တကယ်ပဲ ‘အ’တယ်ဆိုတာ လှုံ့သွားပြီ၊ နင့်လူက အဲဒီလိုပြောတာ ချစ်သူတို့ဘာသာဘာဝ နှစ်ကိုယ် တည်းရှိလို့၊ ချစ်လို့ တင်စားပြောတာ၊ အိမ်လိကီလိလုပ်တာ၊ ရုပ်ရှင် ခွီဒီယိုတွေထဲမှာ နင်မကြည့်ဖူးဘူးလား”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူ့သိပ်ခံစားနေရတော့မှာပဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး . . . အခုပဲ သူ့ရဲ့ကို ဖုန်းဆက်မယ်”

ခင်သန်းဆင့်တို့များ အဲဒီလို ‘အ’ရင်းက အဖြစ်မှန်သိလို့ သူငယ် ချင်းတွေကိုတောင် မရှက်နိုင်ဘဲ ဖုန်းဆက်ပြီး ဖုန်းထဲကနေ တစ်ဖက်က လူကို မိန်းမတို့မာယာနဲ့ ပြောနေတာ စကားပြောပုံအရ ‘ဟိုကေ’အဆင် ပြေနေပြီလို့ ထင်ရပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . ဟိုမှာ ထည်ဝါပါလား၊ ဟော . . . ဆိုင်ထဲမှာ ဘယ်သူ နဲ့လဲ ကြည့်နေတယ်”

ချိုချိုစုက ဆိုင်ရှေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ထည်ဝါက ဆိုင်ထဲထိုး ထုမ်းကြည့်ပြီး ဝင်ချလာပါတယ်။

“ထည်ဝါ ဘာလဲ . . . သံမြသာဆီက ငါးသောင်းစီးထားလို့

ကိုင်ထားတဲ့ ခွေးရွပ်ပုံလေးပါတဲ့သော့ချိတ် စားပွဲပေါ်ချထားတာ နင်က ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ အဲဒါကကော”

“နက်ဖြန်မှာ ထည်ဝါကို ငါစာမေးပွဲစစ်ရမယ့် အကွက်တစ်ကွက် ရှိတယ်။ အဲဒီဟာ သေချာဖို့ မေးခွန်းက ငါ့မှာရှိတယ်။ အဖြေက ထည်ဝါ ဆီမှာရှိတယ်။ ထည်ဝါဆီမှာရှိတဲ့ အဖြေဟာ မှန်တာလား၊ မှားတာလား ဆိုတာ သေချာပြီဆို နောက်ထပ်ကျန်တဲ့ဟာက သူ့အလိုလို ပေါ်လာပြီး ငါ့ဆီရောက်လာတဲ့ ပဟေဠိရဲ့အဖြေကို ရှိပဲလို့ ငါယုံတယ်”

သံမြဲသာက နောက်ထပ်ဘာစကားမှ မပြောတော့ပါ။ နက်ဖြန် မှာ သူ့မမေးမယ့် မေးခွန်းကို ထည်ဝါဘယ်လိုဖြေမလဲဆိုတာ တွေးနေမိ ပါတော့တယ်။

ကမ္ဘာဦးကတည်းက

ပွင့်တဲ့မန်းဟာ

မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့လက်ထဲမှာပါ။

ဖက်အခြမ်းမှာရှိတဲ့ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ဆောက်ထားတဲ့ ခြံဝင်း နဲ့အိမ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ကားကိုခြံဝင်းတံခါးဖွင့်ထားလို့ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

အခန်း (၂၅)

ရင်တွေ နည်းနည်းခုန်နေပါတယ်။ ကားကိုသာ မောင်းနေရပေမယ့် ထည်ဝါစဉ်းစားလို့မရတာ ရှိနေပါတယ်။ သံမြဲသာက သူ့စိုက်ပေးထားတဲ့ ငွေငါးသောင်းကို သူမအိမ်မှာ လာယူခိုင်းတာ တကယ်ပဲ မနေ့က ပိုက်ဆံယူလာဖို့ မေ့လာလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူမဆီပို့ပေးတဲ့ ပဟေဠိဆန်ဆန်တွေကြောင့်လား ဘာဆိုဘာလည်း မဝေခွဲတတ်ပါ။ မနေ့က ကျောင်းကနေ နှလုံးရောဂါသည်အဘွားကြီးနာရေးအတွက် ကိစ္စအဝဝကို သွားရောက်ပြီး ထည်ဝါတို့ လူမှုရေးအဖွဲ့က ကူညီပေးတာ ညခုနှစ်နာရီ လောက်မှ ပြီးပါတယ်။ ပြီးပြီးချင်းမှာ ဒီကိစ္စတွေကို အကြံပေးတဲ့ ဦးရွှေတောင်ဆီ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲလို့ ဖုန်းဆက်တော့ ဦးရွှေတောင်က အခြေအနေကောင်းတာပဲ ရဲရဲသာသွားလို့ အကြံပြုပါတယ်။ တော်ရုံတန်ခိုးမိန်းကလေးက ကိုယ့်စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်အိမ်မခေါ်ဘူးလို့ ဖုန်းထဲကပြောလို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လာခဲ့တာပါ။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပစ်ကြီး၊ အေးသိန်းနဲ့ ကိုကြီးကျော်တို့က တော့ ဒါကပြဿနာမဟုတ်တဲ့အကြောင်း အားပေးပါတယ်။

ဘောက်ထော်ထဲမှာ သံမြဲသာတို့အိမ်ကိုရှာရတာက လွယ်ပါတယ်။ သံမြဲသာပြောတဲ့အတိုင်းသာဆို ထည်ဝါကားမောင်းနေတဲ့ ညာ

ခြံထဲက ဒန်းမှာ ခွေးကလေး Love ကို ပွေ့ချီထားတဲ့ သံမြဲသာက ထည်ဝါရဲ့ကား သူမတို့ခြံထဲဝင်လာတာမြင်တော့ ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ သူမသိပ်သိချင်နေတဲ့ အဖြေကို သိရတော့မှယ်လို့။ သူမမေးမယ့်မေးခွန်းကို ထည်ဝါဘယ်လိုဖြေမလဲလို့။ သူမဆီ ပဟေဠိဆန်ဆန်ပို့ထားတဲ့ ဟာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမရဲ့ဖခင်ကိုတောင် ညကမှ ပြောပြခဲ့တာပါ။ ဒါတောင် ခွေးကလေး Love ကို သံဈေးက ဝယ်လာတာလို့ တောင် ပထမတော့ သူမက လိမ်ပြီး ပြောမိသေးတယ်။ သူမရဲ့ဖခင်က တော့ သမီးကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်လို့သာ ပြောပါတယ်။

ထည်ဝါအကြောင်းတွေ့နေတုန်း ထည်ဝါက ကားကိုရပ်ပြီး သူမ ရှိတဲ့ ဒန်းဆီသို့ လာနေပါတယ်။

“အိမ်ကို တော်တော်ရှာရလား”

“သိပ်မရှာရပါဘူး၊ သံမြဲသာတို့အိမ်က ရှာရတာ လွယ်ပါတယ်”

“ထိုင်လေ . . . ပြီးမှ ကျွန်မရဲ့ဒယ်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

သံမြဲသာက သူမထိုင်နေတဲ့ ဒန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းလို့ ထည်ဝါက သံမြဲသာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်လိုက်ချိန်မှာပဲ သံမြဲသာရဲ့လက်ထဲမှာ ပွေ့ထားတဲ့ ခွေးကလေး Love က အတင်းရုန်းပါတယ်။ သံမြဲသာက ပွေ့ထားတာကို ဒန်းပေါ်ထားလိုက်တဲ့အခါ ခွေးကလေး Love က ထိုင်နေတဲ့ ထည်ဝါရဲ့ပေါင်ပေါ်တက်လိုက်ပြီး ပါးစပ်က ညည်းသံလိုပေးရင်းက အမြီးလေးနန့်ပြီး သူ့ခေါင်းနဲ့ ထည်ဝါရဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းလှုပ်ရင်း ဆော့နေပါတယ်။

ဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သံမြဲသာပြုံးလိုက်ပါတယ်။ သူမချီအပြုံးက သူမအဖြေကို သိလိုက်ရလို့ပါပဲ။

“ခွေးကလေးက လိမ္မာသားပဲ၊ လူယဉ်တယ်နော်”
ထည်ဝါက ခွေးကလေး Love အကြောင်းပြောတော့ သံမြသာ
က . . .

“လူယဉ်မှာပေါ့၊ ခွေးဆိုတာ တစ်နေ့တစ်ရက်မြင်တဲ့လူကိုတောင်
မှတ်မိတာပဲ၊ သခင်ကို သိလို့ပေါ့”

“သံမြသာပြောတာ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“ရှင် . . . ဘာမှနားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ကျွန်မ
မသိအောင် ကျွန်မလိုအပ်နေတဲ့ ကျွန်မစားတတ်တဲ့ ပီကော၊ သစ်ခွပန်း
အနက်ကျားသုံးပွင့်၊ မင်္ဂလာလက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းစာအုပ်နဲ့ ဟောဒီ
ခွေးလေး Love ကို ရှင်ပဟေဠိဆန်ဆန် ဘာကြောင့်ပို့ရတာလဲ၊ လုပ်ရ
တာလဲ၊ အဲဒါတွေရဲ့ အဖြေကိုသိချင်လို့ ဒီနေ့ရှင်ကိုပေးစရာရှိတဲ့ ငွေငါး
သောင်းကိုပေးရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်တာ၊ ကျွန်မအဖြေရသွားပြီ၊ ခွေးဆို
တာမျိုးက ကိုယ်နဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေဘူးရင် ခွေးလေး Love လိုမျိုး အဖြေ
နန့်တာတို့ ခေါင်းတိုးတာမျိုးတို့ မလုပ်ဘူး၊ အခုပဲကြည့် . . . ကျွန်မပွေ
ထားတဲ့ဆီကနေ အတင်းရုန်းပြီး ရှင်ဆီလာတာလေ၊ ရှင်ဘာငြင်းမလဲ”

ခွေးကလေး Love ကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်နေတဲ့ ထည်ဝါက . .

“သံမြသာက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလိုတထစ်ချပြောနိုင်ရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်မကောက်ချက်ချကြည့်တာလေ၊ ဒီလိုပဟေဠိ
ကိစ္စတွေဖြစ်တိုင်း ကျွန်မအနီးနားမှာ ရှင်ကို အမြဲတွေ့ရတာပဲလေ၊ ပထမ
သံသယဖြစ်မိတာက ခွေးကလေး Love ကို ကျွန်မရဲ့ကားရှေ့မှာ ကြိုနေ
ချည်ထားတာတွေတုန်း ရှင်ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခွေးလေး
Love က သူ့သခင်မှန်းသိလို့ အမူအရာပြတယ်၊ ဒါက ပထမသံသယ
ဒုတိယသံသယက မနေ့က ရှင်ကင်တင်းက ဆိုင်မှာရောက်တုန်း ဖုန်းလာ
တော့ ရှင်ရဲ့ကားသော့နဲ့ ခွေးရုပ်ပုံလေးပါတဲ့ သော့ချိတ်ကို စားပွဲပေါ်
ချထားလိုက်တာမှာ ဒုတိယသံသယဖြစ်မိတယ်၊ အဲဒီသံသယနှစ်ခုရင်
ဒီပဟေဠိဝှက်တဲ့ဟာပို့တိုင်း ရှင်နဲ့တွေ့တွေ့နေရတာ ဆက်စပ်နိုင်လောက်
သလားဆိုပြီး ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို အခုလိုခေါ်ပြီး နောက်ဆုံးခွေးလေး Love

နဲ့ အဖြေရှာလိုက်ရတာပဲ”

သံမြသာကို ထည်ဝါမချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ သူ့ဖက်က အားလုံး
ဒီပီရိုရိုလှလှပြီထင်နေတ ခွေးလေး Love နဲ့ကျမှပဲ အားလုံးအမှန်တွေ
ပေါ်ကုန်ပြီလို့။

“ကျွန်မ ထပ်မေးမယ်၊ ရှင် ဒါတွေကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေ
နဲ့ လုပ်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောမယ်နော်၊ သံမြသာကို ကျွန်တော်
ချစ်မြတ်နိုးစုံမက်လို့ပါ၊ တွေ့စတုန်းက အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့တာတွေက ကျွန်
တော်က ခင်ဗျားကို မြတ်နိုးဖို့ ဖြစ်လာရတာပဲဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ပဲ ဒီလို
မြတ်နိုးမိခဲ့လို့ အခုလို ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးဖြစ်ရင် သံမြသာက သူ့ဆီ
ပို့ဖို့နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်သူလဲလို့ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာမှာလား
ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်အပြုအမူဟာ ရိုင်းယုခဲ့
ဆယ်ဆိုရင် အဲဒါသံမြသာကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လို့ဆိုတာပဲ မှတ်ယူပေးပါ”

ထည်ဝါက သူ့ပေါင်ပေါ်မှာရှိနေထွဲ ခွေးကလေး Love ကို
မြတ်ခင်းပေါ် ချလိုက်တော့ ခွေးကလေး Love က သူတို့နှစ်ယောက်နား
မှာ လှည့်ပတ်ဆော့ကစားနေပါတယ်။

သံမြသာကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေနေလို့၊ ပြီးမှ-
“အဲဒါတွေကို ကြံစည်ဖို့ ရှင်ဘယ်လိုအကြံရသလဲ”

“ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အခုလိုမျိုးလုပ်ဖို့ ဘယ်ကြံ
ဆင်ခဲ့ပါ့မလဲ၊ စိတ်ထဲကနေပဲ သံမြသာကို တိတ်တခိုးပဲ မြတ်နိုးနေမိမှာ
ပဲပေမယ့် သံမြသာဆီက မေတ္တာတောင်းခံဖို့ သတ္တိတွေရှိလာအောင်
သွားအားပေးတဲ့သူက ရှိတယ်လေ၊ သူက သံမြသာဘာကြိုက်တတ်မယ်
ဆင်တယ်၊ ဘာလေးကတော့ လိုအပ်လောက်တယ်၊ အဲဒါကို ပါဆယ်ထုပ်
သော့အဖြစ် ဝှက်ဆိုပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ”

ထည်ဝါစကားကို သံမြသာစိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ရှင်ပဟေဠိအဖြစ် ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက ကျွန်မလိုအပ်တဲ့
အထက်တဲ့ အရာတွေ ဖြစ်နေတာကတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူ

www.burmeseclassic.com

က ညွှန်ကြားအကြံပေးခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီအကြံကိုပေးတာ ဘယ်သူမှမဟုတ်ဘူး . . . ဒယ်ဒီပဲ”

“ရှင်! . . . ”

“ဟာ! . . . အန်ကယ်”

ထည်ဝါနဲ့ သံမြသာတို့ စကားပြောတဲ့နေရာကို ဦးရွှေတောင်က ရောက်လာရင်းမှ ထည်ဝါကို သံမြသာက မေးတာဖြေလိုက်လို့ သံမြသာက အံ့အားသင့်သွားသလို ထည်ဝါလည်း ဦးရွှေတောင်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့အားသင့်ရုံမက သင့်သွားပါတယ်။

“အန်ကယ်က သံမြသာရဲ့အဖေလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ငါ့တူရ”

“ဒယ်ဒီက ထည်ဝါကို အကြံပေးလမ်းညွှန်တယ် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . သိပ်ဟုတ်ပေါ့”

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါနဲ့ သံမြသာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးရင်းထ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဒီလိုကွဲ့၊ ဒယ်ဒီသမီးက ကျောင်းမှာ မောင်ထည်ဝါနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်တာ ပြောပြတယ်။ ဒယ်ဒီက မထင်မှတ်ဘဲ ပန်းချီပြပွဲမှာ မောင်ထည်ဝါ နဲ့ဆုံပြီး ရင်းနှီးခဲ့ရင်းက သမီးလိုပဲ မောင်ထည်ဝါက လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေသူဆိုတာ သိလာရတယ်။ ပြီးတော့ ယဉ်ကျေးတဲ့လူငယ်၊ သူ့ထို ဒယ်ဒီက ရည်းစားရှိလားဘာလားမေးတော့ သူက သူ့မြတ်နိုးနေတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုပြီး သမီးရဲ့ခါတ်ပုံကို ခိုးရိုက်ထားတာပြရင်း သမီးနဲ့ဆုံတာကို ပြောပြတယ်။ ဒီအခါမှာ ဒယ်ဒီစဉ်းစားတယ်။ သမီးနဲ့ မောင်ထည်ဝါဟာ လူငယ်တို့ ဘာသာဘာဝမတည့်ရင်သာနေမယ်၊ လူတွေကို ကရုဏာထား တာ၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ဆောင်တာ၊ စိတ်တူကိုယ်တူရှိကြတာကို တွေ့ရတဲ့အပြင် မောင်ထည်ဝါရဲ့မိဘတွေက ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့သူငယ်ချင်း တွေဖြစ်လို့ ဒယ်ဒီက သူ့မိဘနှစ်ပါးကိုတွေ့ဆုံပြီး ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြတာ၊ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ မပြီးဆုံးမခြင်း မောင်ထည်ဝါရဲ့မိဘတွေ ကလည်း မောင်ထည်ဝါကို အသိမပေးဘူးလို့ လျှို့ဝှက်ထားတယ်။ ဒယ်ဒီ

က မောင်ထည်ဝါနဲ့ဆက်ဆံတဲ့အခါ မောင်ထည်ဝါရဲ့နှုတ်လေ့လာကျွမ်း ကျင်မှုကို သိလာရတယ်။ သူဟာ သမီးရဲ့ခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်ထိုက်တယ် လို့ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီက သူ့ကို အကွက်ချစီစဉ်ခိုင်းတာ၊ သမီးသတိမထား မိလို့ပါ။ သမီးတစ်ခုခုလိုအပ်လို့ ပြောတဲ့အခါတိုင်း ဒယ်ဒီက အနားမှာရှိ နေတာလေ”

သံမြသာ ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။

“ဪ . . . ဒါကြောင့် သမီးလိုအပ်နေတာတွေကို ပဟေဠိ အဖြစ် ပါဆယ်ပို့တဲ့သူက သိလှချည်လားလို့၊ ကိုယ့်ရဲ့အနီးစပ်ဆုံးဒယ်ဒီ က ပီပီရီရိဖန်တီးခဲ့တာကိုး”

“အန်ကယ်ရှာ . . . ပြန်တွေးကြည့်တော့ ရယ်ရမလိုလို၊ ရှက် စရာလိုလို၊ ကျွန်တော်တော့ အခုမှ မျက်နှာပူလာတယ်။ sorry နော် အန်ကယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေက ဘာတွေပြောကြဦးမလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီအကြောင်း သိရင် ဘာပြောကြမလဲ မသိဘူး၊ အံ့အားသင့်ကုန်မှာပဲ”

ဦးရွှေတောင်က သံမြသာကို ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“သမီး . . . လောကမှာ လူ့အကျိုးသယ်ပိုးတဲ့ နိမ့်ကျနွမ်းပါးတဲ့ သူတွေကို စာနာတတ်ပြီး ကူညီကြတဲ့ သမီးနဲ့ မောင်ထည်ဝါက သမီးတို့ ဘဝခရီးမှာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတယ်ကွဲ့၊ ဒယ်ဒီက မေးပါမယ်၊ သမီး မှန်မှန်ဖြေ၊ သမီးက မောင်ထည်ဝါကို နည်းနည်းလေးတောင် စိတ်မဝင် စားဘူးလား”

ဦးရွှေတောင်ရဲ့မေးလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် သံမြသာဘာကိုဖြေ ရမှန်းမသိဘဲ သူမလက်ချောင်းတွေ သူမပြန်လိမ်နေပါတယ်။

“သူက သမီးစိတ်ဆိုးအောင် ‘ဘု’တောတောတာ”

“သံမြသာလည်း စွာတာပါပဲဗျာ”

ဦးရွှေတောင်က အပြန်အလှန်ပြောသူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း

“သမီး . . . ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ဒယ်ဒီသဘောပေါက်ပြီ”

သမီးရဲ့နှလုံးသားကို သမီးမလိမ်နဲ့၊ အနည်းနဲ့အများ မောင်ထည်ဝါကို

သမီးစိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာပဲ။ သမီးရဲ့အခန်းထဲက မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ မောင်ထည်ဝါပဟေဠိလုပ်ပြီး ပို့ထားတဲ့ ပီကေပူး။ သစ်ခွပန်းခြောက်သုံး ပွင့်၊ မင်္ဂလာလက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းစာအုပ်နဲ့ စာရွက်ခေါက်လေးတွေ၊ ဟောဒီခွေးလေးကို Love လို့ အမည်ပေးတာကိုက မောင်ထည်ဝါမှန်း မသိဘဲ ပဟေဠိလုပ်သူကို သမီးမြတ်နိုးနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် သမီးဒီပစ္စည်း တွေကို မသုံးဘဲ ထားတာပေါ့။

သံမြသား ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိပါ။ သူမရဲ့ဖခင်ပြောတာတွေက မှန်နေတာကိုး။

“ပြီးရင် ဒယ်ဒီက မောင်ထည်ဝါရဲ့အဖေနဲ့အမေဆီ ဖုန်းဆက် လိုက်တော့မယ်။ အဖြစ်မှန်တွေသိလို့ အားလုံးပြီးသွားပြီလို့၊ ဪ . . . ခဏကွယ်”

ဦးရွှေတောင်က ထည်ဝါနဲ့ သံမြသားတို့အနားကနေ ထွက်သွား ပြီး အနည်းငယ်အပင်ဖြစ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ပန်းပင်လေးတစ်ပင်စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအိုးလေးကို ယူလာပါတယ်။

“ဟောဒီအပင်ကလေးက သမီးနဲ့ မောင်ထည်ဝါတို့ကို ရည်ရွယ် ပြီး စိုက်ထားတာ။ ဒီအပင်လေးကို ရှင်သန်ကြီးထွားလာအောင် ဒယ်ဒီက ရေလောင်းပြုစုယူပါတယ်။ ဒီအပင်လေးကို သမီးနဲ့ မောင်ထည်ဝါအတွက် ပေးမယ်။ ဒီအပင်လေးကို သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ ပြုစုမျိုးထောင်ရှင်သန်ကြီးထွားအောင်လုပ်ရင်း ဒီအပင်လေးက ပွင့်တဲ့ ပန်းကို ဘုရားလှ။ ဒီအပင်လေး ရှင်သန်ကြီးထွားသလိုမျိုး သမီးနဲ့ မောင် ထည်ဝါတို့ရဲ့ အနာဂတ်ခရီးမှာလည်း လူမှုရေးပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ ဇနီး မောင်နှံနှစ်ယောက် သားစဉ်မြေးဆက်တိုင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ပါစေ လို့ ဒယ်ဒီရည်ရွယ်တာပါ။ ရော့ . . . ဒါသမီးနဲ့ မောင်ထည်ဝါတို့အတွက် သံသရာပါမယ့် အမွေပဲ”

ဦးရွှေတောင်က သံမြသားနဲ့ ထည်ဝါရဲ့လက်ထဲကို ပန်းအိုးကမ်း ယေးတော့ နှစ်ယောက်သားယူလိုက်ပါတယ်။

“အန်ကယ်ပြောတဲ့ဆန္ဒအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ရမယ်လို့

တတိပေးပါတယ်”

“သာရ . . . သာရ . . . သာရပါကွယ်၊ ဒယ်ဒီ . . . အိမ်ထဲသွား ပြီး မောင်ထည်ဝါရဲ့မိဘတွေဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမယ်။ သမီးတို့ပြောစရာရှိ တာ၊ စိတ်ဆိုးစရာရှိတာ၊ စိတ်ကောက်စရာရှိတာ၊ ချောစရာရှိတာ ချော ကြပေတော့ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဦးရွှေတောင်က ရယ်မောရင်းက အနားကနေ ထွက်သွားကာ အိမ်ထဲဝင်သွားပါတယ်။

“သံမြသား . . . အန်ကယ်ကတော့ ပြောသွားပြီ၊ အင်း . . . တွန့်တော့ဘဝက ကျွန်တော်မြတ်နိုးတဲ့သူက ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးဖို့ ယောက္ခထီးကလည်း၊ သဘောတူ၊ သမီးကလည်း ကြည်ဖြူဆိုတဲ့အတိုင်း အိမ်တိုင်ရာရောက် လာခိုင်းပြီး ဆုလောက်တွေပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ် . . . အဖြစ်အပျက်က အဲဒီလိုကို ဖြစ်သွားတာ နေဦး . . . အကြွေးပေးရဦးမယ်”

သံမြသားက သူမဘေးနားမှာရှိတဲ့ စာအိတ်ကို ယူလိုက်ပါတယ်။

“ရော့ . . . အကြွေးငါးသောင်း”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အကြွေးယူတဲ့သူက ကတိတည်သားပဲ”

သံမြသားပေးတဲ့ စာအိတ်ကိုယူရင်း ထည်ဝါက လက်စ၊စကား ကို ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီငွေငါးသောင်းကို ဘဏ်မှာအပ်ထားမယ်၊ ပြန်မထုတ်ဘူး နှစ်တွေကြာလို့ ရလာတဲ့အတိုးနဲ့ အရင်းပေါင်းငွေတွေကို ပရဟိတလူမှု ရေးတွေမှာ သီးသန့်အဖြစ် သားတွေသမီးတွေအတွက် ငွေပဒေသာပင် စိုက်ရမယ် . . . သဘောတူလား”

“တူရမှာပေါ့၊ ထည်ဝါရဲ့၊ ဒါက ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးပဲဟာ၊ ကုသိုလ် တွေတော့ ရမှာပဲ”

“သံမြသားရယ် . . . ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလုပ်တဲ့ လူမှုရေးလုပ် ငန်းတွေဟာ စာနာစိတ်နဲ့ လုပ်တဲ့လုပ်ငန်းဖြစ်လို့ ကုသိုလ်ရေးအဖွဲ့အစည်း အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် နေ့စဉ်နေကြရမယ် . . . ခဏ”

ထည်ဝါက ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီအိတ်ထဲကနေ ပလပ်စတစ် အကြည်အိတ်လေးနဲ့ ဝိတ်ထားတဲ့ အရာတစ်ခုကို ယူလိုက်ပါတယ်။

“ဒါလေးကို မှတ်မိလား။ ကျွန်တော်က သံမြသာပဲပလာတာစား နေတုန်း ပုန်းလာတာ လက်ပေနေလို့ သံမြသာဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်လို့ မုန့်ကိုကိုင်ပြီး နားနားမှာ ကပ်ပေးခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်မခံချင်လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော်မယူတာတောင် ကျွန်တော်စားမယ့်ဟာအတွက် ငွေတစ်ထောင် တန်ချပေးခဲ့တာလေ။ အဲဒါလေးကို ကျွန်တော်အမှတ်တရသိမ်းထားတာ အခုတော့ နှစ်ယောက်အတွက် အမှတ်တရပေါ့”

သံမြသာက ထည်ဝါပေးတဲ့ ပလပ်စတစ်အိတ်အကြည်ထဲထည့် ထားတဲ့ ငွေတစ်ထောင်တန်ကိုယူပြီး ကျေနပ်ကြည့်နူးတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ ဘာမဆိုတန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ သူတွေဖြစ်အောင် နေကြရအောင် ထည်ဝါရယ်”

“ဒါပေါ့ . . . သံမြသာရယ်၊ လူဆိုတာ ဘာမဆိုတန်ဖိုးထားတတ် ရမှာပေါ့။ လာ . . . သံမြသာရဲ့ဒယ်ဒီ အမှတ်တရပေးတဲ့ ဒီပန်းပင်နဲ့ ပန်းအိုးလေးကို ဟိုနားမှာထားပြီး ကျွန်တော်နဲ့သံမြသာ အပင်လေးတို့ အတူတူရေလောင်းကြရအောင်”

ထည်ဝါပြောတဲ့စကားကို သံမြသာမငြင်းဆိုရက်ပါ။ အခုမှမဟုတ် နောင်လည်း ငြင်းဆန်နိုင်မည်မဟုတ်ပါလို့ စိတ်ထဲကနေဆုံးဖြတ်ပြီး ပန်း အိုးထဲက ပန်းပင်လေးကို ထည်ဝါနဲ့အတူ ရေလောင်းပေးနေမိပါတယ်။

ပန်းပင်ကလေးက ရေလောင်းလိုက်လို့လားမသိ၊ ပိုပြီးတော့ လန်းဆန်းသွားသလိုမျိုး ထည်ဝါနဲ့သံမြသာတို့နှစ်ယောက် ထင်ယောင်မိ နေစဉ်မှာ ခွေးကလေး Love ကတော့ သူတို့နှစ်ဦးကို ခေါင်းနဲ့ဟိုတိုးလိုက်၊ ဒီတိုးလိုက် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားဆော့ကစားလိုက်နဲ့ပါပဲ။

အဲဒီမြင်ကွင်းတွေ အားလုံးကို အိမ်ထဲကနေကြည့်ပြီး ကျေနပ် ကြည့်နူးမဆုံးဖြစ်နေသူကတော့ ဦးရွှေတောင်ပါပဲ။

ဦးရွှေတောင်အဖို့ ကမ္ဘာဦးကတည်းက လူသားတွေစိုက်ပျိုးဖြူစု

ပျိုးထောင်လာတဲ့ တချစ်ဆိုတဲ့ ပန်းပင်မျိုးကို သူက ထည်ဝါနဲ့ သံမြသာ တို့အတွက် စိုက်ပျိုးခဲ့ပြီးပြီလေ။

မကြာခင်မှာ အဲဒီအပင်လေးကနေ ကမ္ဘာဦးကတည်းကပွင့်တဲ့ ပန်းမျိုး ပွင့်လာတော့မှာက အမှန်ပါပဲလို့။

ပွင့်လင်း

www.burmeseclassic.com